

EISSN 2456-5571

An Online, Peer-reviewed, Refereed and Quarterly Journal

BODHI

International Journal of Research in
Humanities Arts and Science

VOLUME 9 | SPECIAL ISSUE 9

MARCH 2025 | E-ISSN: 2456-5571

Special Issue on

**TRANSCENDING BORDERS:
EXPLORING LANGUAGE, LITERATURE AND
CULTURE ACROSS WORLD LANGUAGES**

Special Issue Editors

**Dr. MAHENDRAN MANIAM | Dr. J. JOHN SEKAR | Dr. R. VASANTHAN
Dr. R. VIDHYA | Dr. J. SENTHAMARAI | Dr. S. USHA
Dr. D. PUSHPAVALLI | Dr. SHOBA LIZA JOHN | Dr. SAMSRUTHA DEVI A
Mr. SYAMLAL M S | Dr. K. KAVIARASU | Prof. V. CHANDRA CHOWDRY
Dr. J. KARTHIKEYAN | Dr. S. KARUTHAN | Dr. S. DIRAVIDAMANI**

BODHI

International Journal of Research in Humanities, Arts and Science

An Online, Peer Reviewed, Refereed and Quarterly Journal

Vol.9

Special Issue 9

March 2025

E-ISSN: 2456-5571

**CENTRE FOR RESOURCE, RESEARCH &
PUBLICATION SERVICES (CRRPS)**

www.crrps.in | www.bodhijournals.com

BIJRHAS

The **BODHI International Journal of Research in Humanities, Arts and Science** (E-ISSN: 2456-5571) is online, peer reviewed, Refereed and Quarterly Journal, which is powered & published by **Center for Resource, Research and Publication Services, (CRRPS)** India. It is committed to bring together academicians, research scholars and students from all over the world who work professionally to upgrade status of academic career and society by their ideas and aims to promote interdisciplinary studies in the fields of humanities, arts and science.

The journal welcomes publications of quality papers on research in humanities, arts, science. agriculture, anthropology, education, geography, advertising, botany, business studies, chemistry, commerce, computer science, communication studies, criminology, cross cultural studies, demography, development studies, geography, library science, methodology, management studies, earth sciences, economics, bioscience, entrepreneurship, fisheries, history, information science & technology, law, life sciences, logistics and performing arts (music, theatre & dance), religious studies, visual arts, women studies, physics, fine art, microbiology, physical education, public administration, philosophy, political sciences, psychology, population studies, social science, sociology, social welfare, linguistics, literature and so on.

Research should be at the core and must be instrumental in generating a major interface with the academic world. It must provide a new theoretical frame work that enable reassessment and refinement of current practices and thinking. This may result in a fundamental discovery and an extension of the knowledge acquired. Research is meant to establish or confirm facts, reaffirm the results of previous works, solve new or existing problems, support theorems; or develop new theorems. It empowers the faculty and students for an in-depth approach in research. It has the potential to enhance the consultancy capabilities of the researcher. In short, conceptually and thematically an active attempt to provide these types of common platforms on educational reformations through research has become the main objective of this Journal.

Dr. S. Balakrishnan

Publisher and Managing Editor

bodhijournal@gmail.com

www.bodhijournals.com

09944212131

BODHI INTERNATIONAL JOURNAL OF RESEARCH IN HUMANITIES, ARTS AND SCIENCE

An Online, peer reviewed, refereed and quarterly Journal with Impact Factor

www.bodhijournals.com, bodhijournal@gmail.com, 7540077733

Achampathu, Madurai-625019, Tamil Nadu, India

SPECIAL ISSUE EDITORIAL BOARD MEMBERS

Dr. MAHENDRAN MANIAM

Associate Professor

Faculty of Languages and Communication

Sultan Idris Education University, Perak, Malaysia

Dr. J. JOHN SEKAR

Formerly Associate Professor & Head

Research Department of English

Formerly Dean, Academic Policies & Administration

The American College, Madurai, Tamil Nadu

Dr. R. VASANTHAN

Associate Professor

Department of English

Nagaland University, Kohima Campus, Nagaland

Dr. R. VIDHYA

Associate Professor & Head

PG & Research Department of English

Seethalakshmi Ramaswami College, Tiruchirappalli, Tamil Nadu

Dr. J. SENTHAMARAI

Associate Professor & Head

Department of Hindi

Seethalakshmi Ramaswami College, Tiruchirappalli, Tamil Nadu

Dr. S. USHA

Associate Professor & Head

Department of Sanskrit

Seethalakshmi Ramaswami College, Tiruchirappalli, Tamil Nadu

Dr. D. PUSHPAVALLI

Associate Professor & Head

Department of Tamil

Seethalakshmi Ramaswami College, Tiruchirappalli, Tamil Nadu

Dr. SHOBA LIZA JOHN

Head & Assistant Professor

Department of French

Sacred Heart College, Thevara, Kerala

Dr. SAMSRUTHA DEVI A

Head & Assistant Professor

Department of Sanskrit

Sacred Heart College, Thevara, Kerala

Mr. SYAMLAL M S

Head & Assistant Professor

Department of Hindi

Sacred Heart College, Thevara, Kerala

Dr. K. KAVIARASU

Assistant Professor

Department of English

Vivekananda College, Kanyakumari, Tamil Nadu

Prof. V. CHANDRA CHOWDRY

Dean-Academic & Assistant Professor

Department of English

Srinivasan College of Arts and Science, Perambalur, Tamil Nadu

Dr. J. KARTHIKEYAN

Assistant Professor

Department of English

National College (Autonomous), Tiruchirappalli, Tamil Nadu

Dr. S. KARUTHAN

Assistant Professor

Department of Tamil

National College (Autonomous), Tiruchirappalli, Tamil Nadu

Dr. S. DIRAVIDAMANI

Assistant Professor

Department of English

Government Arts and Science College, Mettur Dam, Tamil Nadu

EDITORIAL NOTE

We are deeply honored and delighted to present the proceedings of the International Multilingual Conference on “Transcending Borders: Exploring Language, Literature, and Culture across World Languages” held on 7 February 2025 at Seethalakshmi Ramaswami College, Tiruchirappalli, organized through the inspiring collaboration of the Departments of Tamil, English, Sanskrit, Hindi, and the Bodhi International Journal.

In an era where cultural convergence and linguistic diversity are simultaneously celebrated and challenged, this conference sought to engage scholars, researchers, and creative thinkers in a dialogue that transcends conventional boundaries. The spirit of the conference rested upon the belief that languages are not merely systems of communication, but living repositories of human history, imagination, identity, and resilience. Literature, in its multilingual expressions, emerges as a bridge that connects distant geographies, philosophies, and peoples. Culture, informed by the dynamism of language and literature, continues to evolve as a rich site of negotiation and innovation.

The conference witnessed vibrant and thought-provoking discussions across a broad range of themes: comparative literary studies, translation and transcreation, multilingual education, indigenous and global literatures, cultural memory and heritage, and the intersections of tradition and modernity. It was heartening to see the scholarly engagement, where the classical legacies of Tamil, Sanskrit, and Hindi conversed fruitfully with global English literatures and contemporary world languages, enriching our collective understanding of shared human experiences.

We express our deepest gratitude to the distinguished keynote speakers, the session chairs, and the panellists whose contributions illuminated new pathways for research and reflection. We also acknowledge with sincere appreciation the enthusiastic participation of scholars, students, and writers from different parts of India and abroad, whose papers and presentations form the vibrant core of this volume.

The collaboration between the Departments of Tamil, English, Sanskrit, and Hindi at Seethalakshmi Ramaswami College and the Bodhi International Journal marks a significant moment of academic synergy. It showcases the

power of interdisciplinary and multilingual initiatives in fostering a richer, more inclusive intellectual environment.

We hope that the papers presented and discussions recorded in these proceedings will serve not only as a reflection of the dynamic exchanges at the conference but also as a catalyst for future enquiries, collaborations, and cross-cultural dialogues. In celebrating multiplicity and dialogue, we move closer to building bridges across linguistic, literary, and cultural worlds.

With warm regards and best wishes

Editorial Team

International Multilingual Conference 2025

Seethalakshmi Ramaswami College, Tiruchirappalli

In collaboration with *Bodhi International Journal*

BODHI
INTERNATIONAL JOURNAL OF RESEARCH IN HUMANITIES, ARTS AND SCIENCE
An Online, Peer-reviewed, Refereed and Quarterly Journal

Vol: 9

Special Issue 9

March 2025

E-ISSN: 2456-5571

Aim & Objectives

Academic Excellence in research is sustained by promoting research support for young Scholars. Our Journal on Humanities, Arts and Science of research is motivating all aspects of encounters across disciplines and research fields in a multidisciplinary view, by assembling research groups and consequently projects, supporting publications with this inclination and organizing programmes. Internationalization of research work is the unit seeks to develop its scholarly profile in research through quality of publications. And visibility of research is creating sustainable platforms for research and publication, such as series of books; motivating dissemination of research results for people and society.

Disclaimer

Contributors are advised to be strict in academic ethics with respect to acknowledgment of the original ideas borrowed from others. The Publisher & editors will not be held responsible for any such lapse of the contributor regarding plagiarism and unwarranted quotations in their manuscripts. All submissions should be original and must be accompanied by a declaration stating your research paper as an original work and has not been published anywhere else. It will be the sole responsibility of the authors for such lapses, if any on legal bindings and ethical code of publication.

Communication

Papers should be mailed to
bodhijournal@gmail.com

CONTENTS

S. No.	Chapters	Page No.
1	Survival through Metamorphosis in Octaviae Butler's <i>Wild Seed</i> Dr. T. Manjula	1
2	A Thematic Analysis of Cultural Assimilation and Acculturation in Esther David's <i>The Walled City</i> Remi Banu A. K	3
3	Digital Humanities: Rethinking Research in the Digital Age Dr. R. Rajalakshmi	6
4	Embracing Enormity: A Critical Analysis of Self-Acceptance in Aimee Nezhukumatathil's Poem <i>I Could be a Whale Shark</i> Dr. K. Prabha	10
5	Identity and Alienation- The Search for Identity in <i>Half a Life</i> and <i>Magic Seeds</i> Dr. U. Aishwarya	12
6	Magic Realism in Kiran Desai's <i>Hullabaloo</i> in <i>The Guava Orchard</i> Sowndarya R & R. Shanthini	14
7	The Power of Storytelling: Exploring the Cultural Significance of Narrative M. Udayabanu	19
8	Exploring Coming-of-Age and Cultural Identity in Colson Whitehead's <i>Sag Harbor</i> Dr. V. Gajalakshmi	22
9	The Clash of Languages: Igbo Vs. English and the Struggle for Cultural Identity in Chinua Achebe's <i>Things Fall Apart</i> S. Muthu Bharathi	25
10	Digital Revolution in Language Acquisition: Challenges and Opportunities G. Premalatha	28

11	A Distinctive Representation of Cultural Identity and Multiculturalism in the Scent of Pepper by Kavery Nambisan K. Akila	30	25	சங்க காலம் முதல் பின்பற்றப்படும் நம்பிக்கை வயப்பட்டபண்பாட்டு மரபுகள் முனைவர் ரா. சரஸ்வதி	89
12	The Dynamic Evolution of Language and Culture in India R. Dheepika	32	26	संबलपुरी कवि पद्मश्री हलधर नाग के काव्य 'महासती उर्मिला' में लोकमंगल और लोकरक्षा की भावना Dr.S.Priti Latha	97
13	சங்க காலம் முதல் பின்பற்றப்படும் நம்பிக்கை வயப்பட்டபண்பாட்டு மரபுகள் முனைவர் ரா. சரஸ்வதி	34	27	सीमाओं से परे - विश्व भाषाओं में भाषा, साहित्य और संस्कृति की खोज Dr. Zainab Bee	102
14	திருமூலரின் திருமந்திரத்தில் அறச்சிந்தனைகள் முனைவர் து.புஷ்பவள்ளி	41	28	हिन्दी उपन्यास और महिला लेखन- एक दृष्टि Dr. J. Senthamarai	104
15	மருதநில வாழ்வியல் முனைவர் க.சுதா	46	29	हिंदी साहित्यभारतीय संस्कृति का : वाहक Dr. K. Jayalakshmi	106
16	சங்க மக்களின் வாழ்க்கை முறை மற்றும் தொழில்கள் முனைவர் அ. ரஞ்சனி	50	30	आखिरी पड़ाव से गुजरते थर्डजेंडर एक झांकी ('वह' उपन्यास के विशेष संदर्भ में) Arun P & Dr. K. Jayalakshmi	113
17	திருமந்திரத்தில் அறப்பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள் முனைவர் வ.பழன்யா	54	31	प्रवासी संदर्भ में श्रीलंकाई ईलम तमिल के भोजन और सांस्कृतिक पहचान R. Subha & Dr. K. Jayalakshmi	119
18	சங்க இலக்கியத்தில் வணிக வளம் முனைவர் இரா.திலகம்	59	32	Echoes of the Eternal: the Transmission and Influence of Sanskrit Philosophy and Literature in the West Ms. Maduram.R & Dr. S. Usha	124
19	பதிற்றுப்பத்து, மூலமும் உரையுமும் - முதற் பதிப்பு - ஏப்ரல் - 2004 கு. வெ. பாலசுப்பிரமணியன், கே. வி. இராமன் தம், மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி பதிப்பு & திருமதி. அறிவுத்தென்றல் சு.இ	66	33	An Insightful Examination of Quantum Entanglement, Vedic Rituals, and Cosmic Philosophy: Highlighting The Interconnectedness of Purusha Suktham through the Enduring Wisdom of Four Vedas Ms.T.R.Sowmanasya & Dr. S. Usha	131
20	இந்திய சிந்தனை மரபாக்கத்தில்; நாட்டுப்புறச் சிறுவர் விளையாட்டுப் பாடல்களும் சமூக ஊடகங்களும் முனைவர் ம.இராஜகுமாரி	70			
21	பாரதி, ஷெல்லியின் கவிதை தாக்கங்கள் முனைவர் ஆ.தனலெட்குமி	73			
22	புறநானூறு போற்றும் பண்பாட்டு விழுமியங்கள் முனைவர் க.உமாராணி	79			
23	தமிழில் இசை வளர்ச்சி முனைவர் மு.உஷா	82			
24	இசை - அறிவியல் அணுகுமுறைகள் முனைவர் க.கரும்பாயி	86			

SURVIVAL THROUGH METAMORPHOSIS IN OCTAVIAE BUTLER'S *WILD SEED*

Dr. T. MANJULA

Assistant Professor, PG and Research Department of English
Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli
Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

Abstract

Survival is the most basic drive that every living entity shares. This inherent instinct ensures continuation of life through adaptation, self-preservation and resilience in the face of danger. Every living organism is naturally equipped to protect itself through biological mechanism, behavioural strategies and evolutionary changes. Octavia E. Butler's oeuvre, particularly her Wild Seed explores metamorphosis — through biological mechanism, behavioural strategies, as a metaphor for survival. This paper aims to study how Butler uses metamorphosis as a strategy for survival.

Keywords: metamorphosis, transformation, shape shifting, symbiosis

The concept of metamorphosis in literature has been fascinating across spatial and temporal boundaries hence it has been memorable trope in literary tradition. It is associated with both science and sorcery. Mary Shelley's *Frankenstein* demonstrates metamorphosis as a consequence of a scientific experiment; in T.H. White's *The Once and Future King* metamorphosis occurs by sorcery. But Octavia Butler in her *Wild Seed* shows it as an associated enterprise of both science and sorcery. This paper aims to explore how Anyanwu, a supposed witch, of *Wild Seed* manipulates metamorphosis in a way that looks more a science than a sorcery, in order to survive.

Octavia Butler, who has garnered all the major science fiction awards: Hugo Award Nebula Award and Locus Award, is a critically accoladed African American Science fiction writer. She is well known as the author of Patternist Series: *Wild Seed*, *Mind of My Mind*, *Clay's Ark*, *Survivor* and *Patternmaster*. All the novels, apart from *Clay's Ark*, in the series revolve around mentally superior beings who are connected by a pattern. *Wild Seed* depicts the origin of these beings, who are otherwise called telepaths. It revolves around the cyborg character Anyanwu and exemplifies her struggle to survive by metamorphosing herself into men, animals and birds.

Survival instinct is the most dominant element not just in man but also in every living creature. When life is threatened, the survival instinct resorts to anything possible, in order to preserve the life. Anyanwu's supernatural power, though benefits the villagers in many aspects, is a constant threat lurking, in the view of some people. So, they, in order to do away with her, attempt to attack her. As means of self-defense she is forced to transform herself into a leopard, the very sight of which scatters them away. She reveals saying, "I took animal shapes to frighten my people when they want to kill me... Then I became a sacred python, and no one dared to harm me" (*Wild Seed*, 16).

When Anyanwu realized that she has stopped aging when she was a young woman. She, by experimenting, learned to age herself as she understood that being young forever would cause envy, suspicion, fear and charges of witchcraft. Hence, in her three hundred years of life, most of the time she kept herself a short, feeble old woman to look harmless though she can grow as large as any man. The harmless are not perceived to be potential threat to any man.

Butler exploits her character, at times to directly criticize the violence readily unleashed against women. She, as a reply to the question why she

always goes about as a man, illuminates "People will think before they attack a man-even a small man. And they will not become as angry if a man gives them a beating."(41)

Anyanwu's shape shifting offers her not only physical protection but it also represents the psychological adaptability required for symbiotic co-existence with fellow terrans. Aboard ship, during her voyage to the new world, she transforms into a leopard to prevent being molested by an evil-brute, who intrudes and controls her thoughts as well. Later, when fed with the flesh of a dolphin, she is elated to read the structure of the fish by eating its flesh. She argues that the knowledge she acquires about the creature by eating its flesh is neither misleading nor can be misunderstood as it happens when reading a book. Here the metamorphosing ability sounds to be grounded more on science than on magic. Using this knowledge, she takes the form of a dolphin to live peacefully in the world of dolphin, where she need not put up with sickening monstrosity of Dora, whose human part seems completely evaporated. Though, most of the time she is forced to transform herself, she never perceives it to be disgusting. She considers metamorphosing a part of her way of living. This perception blurs the dividing line between human and animal, subverts the long-held notion that man is superior.

Submission is generally perceived as a form of weakness but it can be used as a strategy and intelligent response in times of hardships and danger. Anyanwu uses submission as a weapon to fight Doro's oppressive cruelty. Her silent stoicism troubles Doro's sense of superiority and megalomania. She seems to have understood the

words of Nemko who says, "Silence is an underutilized communication tool". Her reticence is so deafening that he becomes mad with helplessness. Butler demonstrates that survival is not just about strength but also about strategic adaptation. She evolves moving beyond mere survival to find meaning in her existence.

Wild Seed by exploring the possibility of survival through transformation emphasizes that continued existence in the face of threat requires redefinition of self. Butler, through the delineation of Anyanwu's shape shifting ability, challenges fixed identities. She underscores the inevitability of the flexibility which is needed to navigate an oppressive world. *Wild Seed* reiterates that identity fluidity enables marginalized people to survive in a world filled with systemic oppression.

Butler in her *Wild Seed* thus explores the theme of transformation — both literal and psychological — to illustrate the concept of survival through metamorphosis. Through her character Anyanwu she insists the need to transform to navigate complex social dynamics. She highlights that there is an innate urge in every life for to preserve life. This driving force ensures continuity, growth and progress not just for the high order beings like mankind but also across species.

References

1. Butler, Octavia E. *Wild Seed*. New York, Warner Books, 1980.
2. Nemko, Marty. The Power of Silence: Silence is an underutilized communication tool.
3. <https://www.psychologytoday.com/us/blog/how-do-life/201611/the-power-silence>.

A THEMATIC ANALYSIS OF CULTURAL ASSIMILATION AND ACCULTURATION IN ESTHER DAVID'S *THE WALLED CITY*

REMI BANU A. K

*Assistant Professor, PG & Research Department of English
Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli
Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli*

Abstract

Esther David's The Walled City explores the themes of cultural assimilation and acculturation through the experiences of the Bene Israel Jewish community in India. The novel follows Sarah, a young woman who grapples with the tensions between tradition and modernity, particularly regarding gender roles, education, and personal freedom. As the community attempts to preserve its Jewish identity within a predominantly Hindu-Muslim society, external influences gradually reshape its customs and values. Sarah's resistance to patriarchal expectations and her pursuit of independence highlights the rapid cultural shifts occurring within marginalized communities. Through her journey, the novel examines how assimilation brings both opportunities and conflicts, ultimately questioning the balance between heritage and adaptation in an evolving world.

Keywords: cultural assimilation, acculturation, tradition, modernity, identity conflict, multicultural society, gender roles

Religion and culture are intertwined and have influenced each other. Culture connects people together, sometimes disconnects them and further more gives human beings the essence of living. It is clear that among the most primitive communities the several activities of culture are inextricably interwoven. The culture being, essentially, the incarnation of the religion of a people (Eliot T.S.28)

Religion is the manifestation of culture of people and treating religion isolated from culture is impossible. Religion is the human quest for God. Religion and culture have been almost natural companions in the minds of human beings. Religion is the extraordinarily powerful force in the lives of many people throughout the world and if one feels that their religious beliefs are called into question or are in danger due to another person who do not practice the same faith, one may feel compelled to protect that faith, even by violence. To believe that we are religious people and that other people are without religion is a simplification which approaches distortion (Eliot T.S.32).

Every large society contains ethnic and religious minorities. Their style of life, language, culture, faith and origin differ from the majority culturally homogeneous community, whose members share and mechanically follow an identical body of beliefs and practices, are often exposed to cultural confrontation.

The novel *The Walled City* makes the readers realize the curiosity, concern, eagerness and inquisitiveness of the narrator, to apprehend to the religious practices of other communities, living in a multicultural country, India.

The Walled City is a semi-autobiographical novel by an Indian Jewish writer Esther David. Her Novels are based on her Jewish experience in India. She weaves her stories around the Bene Israel Jewish community of India. Esther David has received the Sahitya Akademi Award, for the year 2010 for English Literature, from the Government of India.

The Sahitya Akademi award comes as a pleasant surprise, following the release of my latest novel 'The Man with Enormous wings'....But I feel honored and humbled that my writing in the field of Indian

Jewish Literature, which has been acknowledged all over the world, has found recognition in India ... (The Times of India).

The history of Jews in India dates back to ancient times. Indian Jews are a religious minority of India. Judaism was one of the first foreign religions, to arrive in India in recorded history.

The Walled City is about the narrator a young Bene Israeli Jewish Girl, growing up in India, a country of *Gods* having bodies, faces and eyes. She has to come up with her own God without eyes, and many other unanswered questions about her religion, which is different from the rest. In a country colour and festivals, she feels walled in, because of her Jewishness.

The narrator assorts the stress of living in a multi-cultural country, India as a religious minority Jew. The stress, the narrator experiences is related to a rejection of or a lack of support for her beliefs, values and practices in the larger society in which she lives. Besides being a Jew, the narrator loves visiting nearby temple along with her friend, Subhadra. She expresses her desire to worship in Hindu temples, as they are colourful, noisy and moreover they have an idol to focus her attention, whereas the Synagogue is silent and does not have an idol to pray.

The Narrator states that there are similarities between the story of Moses and Krishna. She is of the opinion that religion is universally similar, but we call them with different names.

Samuel says seriously that all religious texts are different but he does not know how and I surprise him by telling him of the similarities between the stories of Krishna and Moses (28).

The narrator is extremely un happy when she compares the food preparation of their home with that of subhadra's. Subhadra's mother being a vegetarian does not allow the narrator, who is a non-vegetarian to enter into her kitchen. The narrator wishes to be born to Subhadra's mother.

I am ridden with guilt for the ways of my ancestors. I wish I had been born to subhadra's mother, I would have then been accepted (21).

This depicts the innermost conflict of the narrator being born as a Jew. It is the psychological plight of the Jewish children, comparing and contrasting themselves with that of their friends.

Young children demand reasons and this is visible when Subhadra questions the narrator about the meaning of the *Hebrew* prayer which she had recited. Children when they have no direct access to their religion and being brought up in a multi-cultural country like India would be compelled to question their elders concerning the origin of their religion. Judaism is an immigrated religion in India, and the children who belong to immigrant religion are more confused and abashed, because they do not have any background knowledge of their religion.

The colonization problem arises from migration. When people migrated across Asia and Europe in pre-historic and early times, it was a whole tribe, or at least a wholly part of it, that moved together. Therefore, it was a total culture that moved (Eliot T.S.63).

Holi is the festival of colours and children of almost all religion love to indulge themselves in the Holi celebration. Celebrating the festival of other religion seems unjewish and unfaithful for an orthodox Jew. The happy screams of girls drenched in water, running wildly with colours in their hair is a sinful offence according to them. The narrator's inner self encounters conflict when she is objected by her mother Naomi, from celebrating Holi along with her friend Pratibha. Mothers are specific about keeping their culture alive, by teaching their children their religious traditions.

The unwritten doctrine of Jewish community is women should dress modestly and preserve their virtue. The Jewish girls are compelled to wear loose garments which cover their body right from the neck to toe, so that they do not look attractive to other's eye. But by living in a colourful country like India, the narrator finds it very difficult to follow these

rules. Being grown up into a teen aged girl, she longs to wear tight fitting garments like that of Pratibha. Conflict arouses in the narrator's mind and her inner self turmoil whether her body is sinful and has to be hidden.

At Jenney's birthday party, my out-of-fashion skirt hangs over my knees and makes it very difficult for me to feel comfortable (91).

Discussion of existence and non-existence of God is complex. Even when there are different categories of belief, there are individual differences within each category. This paves way for cultural confrontation. Hinduism encourages girls to wear colourful garments, decorate their hair with colourful, fragrant flowers and adorn themselves with gold and silver jewels. But according to Judaism, looking attractive is a sin. Cultural values shape our way of living and acting in the world.

As maturity creeps in, people are able to understand life in a different and a better way. As the narrator has grown up into an adolescent girl, she is no more interested in resisting and rebelling against her mother Naomi's instructions. She has cultivated her ability of *endurance* and decides not to marry, as she is afraid, that even her daughter would undergo the same clashes and conflicts as she has undergone.

In *The Walled City*, Esther David presents cultural assimilation as both an inevitable process and a site of tension, particularly for women like Sarah, who challenge traditional roles while navigating a rapidly changing world. The novel underscores how identity is shaped by both heritage and external influences, illustrating the complexities of belonging in a multicultural society. Through Sarah's struggles and resilience, David highlights the

acceleration of cultural shifts, especially in patriarchal and insular communities. Ultimately, the novel suggests that while assimilation may lead to transformation and newfound freedoms, it also demands negotiation and, at times, painful departures from the past. As they grow older, children become able to better regulate their own vicarious emotions and understand better what they feel, they are more inclined to act pro-socially. There is no more conflict in the narrator's mind and she is ready to accept whatever life and people around her impose on her. This paper has been undertaken with the view to analyse the cultural confrontation leading to everlasting endurance by the Jewish community in India. Esther David has successfully portrayed it in unsentimental vivid manner.

References

1. David, Esther. *The Walled City*. Chennai: East West Books, 1997. Print.
2. "Esther David." *Wikipedia, the Free Encyclopedia*, Wikimedia Foundation, Inc, 10 Nov. 2024, en.wikipedia.org/wiki/Esther_David. Accessed 3 Mar. 2025.
3. *Language in India*, languageinindia.com/march 2020/mku2020/krishnapriya.pdf.
4. Eliot. *T.S. Notes Towards the definition of culture*. London: Faber and Faber Limited, 1948. Print. "A Tete-a-tete with Author Esther David." *Hindustan Times*, 16 Mar. 2024,
5. www.hindustantimes.com/books/a-tete-a-tete-with-author-esther-david/story-y0dZXnrBHPGSRj1
6. Kom XML.html. www.pegasusbookstore.com/book/9780815607502

DIGITAL HUMANITIES: RETHINKING RESEARCH IN THE DIGITAL AGE

Dr. R. RAJALAKSHMI

Assistant Professor, PG & Research Department of English
Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli
Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

Abstract

Digital Humanities is an interdisciplinary field that merges computational methodologies with traditional humanities disciplines, offering innovative approaches to research, analysis, and knowledge dissemination. It integrates technology-driven tools such as artificial intelligence, machine learning, big data analysis, and digital archiving to enhance scholarly work across various domains, including literature, history, linguistics, and cultural studies. By leveraging these digital tools, Digital Humanities facilitates the systematic analysis of large datasets, revealing patterns and insights that were previously inaccessible through traditional methods. Moreover, it plays a crucial role in the interpretation and preservation of historical documents, ancient manuscripts, and cultural artifacts, ensuring their accessibility to both researchers and the public. The field also fosters public engagement by utilizing digital platforms, interactive media, and virtual exhibitions, making humanities research more inclusive and widely accessible. This paper explores the origins, methodologies, applications, challenges, and future directions of Digital Humanities, demonstrating its transformative impact on humanities research and its potential to shape the future of interdisciplinary scholarship.

Keywords: digital humanities, data visualization, digital archiving, data preservation and sustainability, text encoding initiative

Introduction

The Digital revolution has reshaped academia, particularly the humanities. Digital Humanities emerges as a response to the increasing integration of technology in research, pedagogy, and cultural heritage preservation. It involves the use of computational techniques to study literature, history, linguistics, and other humanities disciplines. The rapid advancement of digital technology has significantly transformed academic disciplines, with the humanities experiencing a profound shift in research methodologies, teaching practices, and cultural preservation efforts. Digital Humanities integrates computational tools and techniques with traditional humanistic inquiry. This field encompasses a wide range of activities, including text analysis, data visualization, digital archiving, and algorithmic interpretation, enabling scholars to explore literature, history, linguistics, philosophy, and the arts in innovative ways. By leveraging digital resources, researchers can uncover patterns, generate

new interpretations, and engage with audiences beyond traditional academic settings. This paper delves into the evolution, methodologies, applications, and challenges of digital humanities, offering insights into its future trajectory. This study also explores the historical development of digital humanities, tracing its evolution from early computational approaches in the mid twentieth century to its current status as a prominent academic discipline. It examines key methodologies employed in digital humanities, such as distant reading, network analysis, geospatial mapping, and artificial intelligence applications in textual studies. Furthermore, the paper highlights the diverse applications of digital humanities, including its role in digital pedagogy, archival preservation, interactive storytelling, and public humanities projects. Despite its many advantages, digital humanities also faces significant challenges, such as issues of accessibility, data ethics, digital infrastructure, and the tension between traditional and computational methods.

By analyzing these aspects, this study aims to provide a comprehensive understanding of the impact of digital humanities on contemporary scholarship. Finally, it offers insights into the future trajectory of the field, considering emerging technologies such as machine learning, virtual reality, and blockchain in the context of humanistic research. As the digital revolution continues to shape academia, digital humanities stands at the forefront of this transformation, redefining how knowledge is produced, shared, and preserved in the twenty first century.

Historical Background

The origin of Digital Humanities can be traced back to the mid twentieth century when scholars first began integrating computational methods into literary analysis. One of the earliest pioneers of this approach was Father Roberto Busa, an Italian Jesuit priest and scholar, who laid the foundation for the field in the 1940s and 1950s. Recognizing the potential of computers for linguistic and textual analysis, Busa embarked on an ambitious project to digitize the complete works of Thomas Aquinas. His goal was to create a comprehensive textual concordance, an index that would allow scholars to systematically search and analyze Aquinas's writings. In collaboration with IBM, Busa developed the *Index Thomisticus*, a groundbreaking digital corpus that demonstrated how computational techniques could enhance traditional humanistic research. This initiative not only showcased the practical applications of early computing in the humanities but also set the stage for subsequent developments in the field.

As technology advanced, so too did the possibilities for digital scholarship. The late twentieth century saw the rise of personal computing and the internet, which played a crucial role in expanding the scope of digital humanities. The increasing availability of digital tools and electronic texts enabled scholars to conduct large-scale data analysis, text encoding, and distant reading—

methods that allowed them to study vast amounts of textual material in ways that were previously unimaginable. Projects such as the Text Encoding Initiative (TEI), launched in the 1980s, established standardized guidelines for encoding humanities texts in digital formats, facilitating interoperability and collaboration among researchers.

The advent of the World Wide Web in the 1990s further accelerated the growth of digital humanities by making digital archives, scholarly databases, and interactive platforms widely accessible. Researchers could now share data, collaborate across institutions, and develop open-access resources that reached broader audiences beyond academia. Digital repositories, such as Project Gutenberg and the Perseus Digital Library, emerged as valuable resources for scholars, providing access to digitized literary, historical, and linguistic texts. Moreover, computational advancements in data mining, network analysis, and geospatial mapping allowed humanities researchers to uncover patterns, relationships, and historical trends that would have been difficult to discern through traditional methods alone.

Methodologies in Digital Humanities

Digital humanities employs diverse methodologies, including text mining, data visualization, digital archiving, and network analysis. These approaches facilitate deeper insights into historical texts, literary works, and cultural artifacts.

Text Mining and Natural Language Processing (NLP)

- Computational techniques analyze linguistic patterns, authorship attribution, and sentiment analysis in literary and historical texts.
- Example: The analysis of Shakespearean plays using NLP to detect stylistic differences across his works.

Data Visualization

- Tools like GIS mapping and network graphs help visualize relationships and trends in historical and literary studies.

- Example: Mapping the journeys in Homer's *Odyssey* to illustrate spatial movements in ancient texts.

Digital Archiving and Preservation

- Digitization of manuscripts, newspapers, and cultural artifacts ensures their accessibility and longevity.
- Example: The Digital Public Library of America (DPLA) provides online access to historical documents and images.

Network Analysis

- Examines social connections within literary and historical contexts.
- Example: Studying correspondence networks among 18th-century intellectuals to understand the dissemination of ideas during the Enlightenment.

Applications of Digital Humanities

The applications of Digital humanities extend across academia, cultural institutions, and the public domain.

Literary Studies

- Digital tools assist in authorship attribution, stylistic analysis, and thematic mapping in literature.
- Example: Stylometric analysis of *Federalist Papers* to determine authorship.

Historical Research

- Computational methods reconstruct historical events and analyze primary sources at scale.
- Example: Digital archives of Holocaust testimonies providing global access to survivor narratives.

Cultural Heritage and Museums

- Virtual exhibitions and augmented reality experiences enhance public engagement with historical artifacts.

- Example: The British Museum's digital collection offers a virtual exploration of global history.

Education and Public Engagement

- Digital platforms provide interactive learning experiences and democratize knowledge.
- Example: Massive Open Online Courses (MOOCs) in humanities subjects expand educational access.

Challenges in Digital Humanities Despite its advancements, Digital humanities faces several challenges:

Technological Barriers

- The rapid evolution of technology necessitates continuous adaptation and skill acquisition for humanities scholars.

Data Preservation and Sustainability

- Ensuring the longevity and accessibility of digital archives requires robust infrastructure and funding.

Ethical and Copyright Concerns

- Issues related to digital rights management, intellectual property, and data privacy must be addressed.

Interdisciplinary Collaboration

- Effective Digital humanities projects require collaboration between humanities scholars, computer scientists, and data specialists, which can present logistical challenges.

Future Directions

The future of Digital humanities promises further integration of artificial intelligence, machine learning, and blockchain for enhanced research methodologies and data security. The continued expansion of open-access digital repositories and increased public participation in scholarly projects will further democratize knowledge production.

Additionally, Digital humanities' role in social justice and inclusivity initiatives is expected to grow, emphasizing diverse narratives and underrepresented voices in historical and literary studies.

Conclusion

Digital Humanities represents a paradigm shift in humanities research, merging computational power with traditional scholarly inquiry. Its methodologies have revolutionized textual analysis, historical research, cultural preservation, and public engagement. While challenges remain, the ongoing evolution of Digital humanities suggests a dynamic and inclusive future for interdisciplinary scholarship. By embracing technological advancements and fostering collaborative efforts, Digital humanities will continue to enhance our understanding of human culture and history in the digital age.

References

1. Busa, Roberto. *Index Thomisticus: Sancti Thomae Aquinatis Opera Omnia Cum Hypertextibus in CD-ROM*. Editoria Vaticana, 1980.
2. Moretti, Franco. *Distant Reading*. Verso Books, 2013.
3. Presner, Todd, et al. *Digital Humanities: A Primer for Students and Scholars*. Cambridge University Press, 2021.
4. Ramsay, Stephen. *Reading Machines: Toward an Algorithmic Criticism*. University of Illinois Press, 2011.
5. Schreibman, Susan, Ray Siemens, and John Unsworth, eds. *A Companion to Digital Humanities*. Blackwell Publishing, 2004.
6. Terras, Melissa, Julianne Nyhan, and Edward Vanhoutte, eds. *Defining Digital Humanities: A Reader*. Routledge, 2013.

EMBRACING ENORMITY: A CRITICAL ANALYSIS OF SELF-ACCEPTANCE IN AIMEE NEZHUKUMATATHIL'S POEM *I COULD BE A WHALE SHARK*

Dr. K. PRABHA

Assistant Professor, PG & Research Department of English
Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli
Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

Abstract

Aimee Nezhukumatathil's poem *I Could Be a Whale Shark* serves as a profound exploration of self-acceptance and the celebration of one's unique identity. Through the metaphor of the whale shark, the poem navigates themes of body image, self-worth, and the embrace of one's vastness in a world that often demands conformity. This article critically analyzes the poem's portrayal of self-acceptance, focusing on how Aimee uses vivid imagery and metaphor to challenge societal expectations and encourage a deeper understanding of self-love.

Keywords: self-acceptance, whale shark, metaphor, body positivity, natural imagery

Introduction

In contemporary poetry, themes of self-acceptance and identity are increasingly central, reflecting a broader cultural shift toward embracing diversity and individuality. Aimee Nezhukumatathil, a poet known for her vibrant use of natural imagery and exploration of personal and cultural identity, addresses these themes in her poem *I Could Be a Whale Shark*. The poem's title itself suggests an embrace of enormity, both literal and metaphorical, as it invites readers to consider the beauty and power of self-acceptance. This article examines how Nezhukumatathil's use of the whale shark as a metaphor for self-acceptance challenges conventional narratives of body image and identity, offering a powerful message of empowerment and self-love.

Review of Literature

Aimee Nezhukumatathil's work are rich with discussions and her use of natural imagery and her exploration of identity, particularly in relation to her Filipino-Indian heritage are quite interesting. Critics such as Karen An-hwei Lee and Luisa A. Igloria

have noted how Nezhukumatathil's poetry blends the personal with the ecological, creating a unique space where identity and nature intersect (Lee; Igloria). In her analysis of Nezhukumatathil's work, Lee emphasizes the poet's ability to use the natural world as a lens through which to explore complex emotions and cultural identity (Lee). Similarly, Igloria discusses how Nezhukumatathil's poems often serve as meditations on self-acceptance and belonging, particularly in the context of her multicultural background (Igloria).

The whale shark, as a symbol, has also been explored in various cultural and literary contexts. It is often seen as a representation of both power and gentleness, embodying a duality that resonates with themes of self-acceptance and strength in vulnerability (Simpson). Scholars have examined how animals and natural elements in poetry can serve as metaphors for human experiences, with the whale shark being a particularly potent symbol of vastness and majesty that contrasts with societal pressures to conform to narrow standards of beauty and identity (Carson).

Self-Acceptance in 'I Could Be a Whale Shark'

In *I Could Be a Whale Shark*, Nezhukumatathil employs the whale shark as a central metaphor to explore the concept of self-acceptance. The whale shark, with its immense size and unique appearance, becomes a symbol of embracing one's distinctiveness in a world that often promotes uniformity. The poem's vivid imagery, such as descriptions of the whale shark's "dappled skin" and "mouth wide as a cathedral door," highlights the beauty and majesty of what might otherwise be seen as intimidating or excessive (Nezhukumatathil).

Nezhukumatathil challenges the reader to reconsider societal standards of beauty and normalcy. By identifying with the whale shark, the speaker of the poem rejects the notion that one must fit into prescribed molds to be valued. Instead, the poem celebrates the idea that true self-acceptance comes from recognizing and embracing one's own vastness, much like the whale shark, which exists peacefully and confidently in its enormity (Nezhukumatathil). The poem also addresses the vulnerability that often accompanies self-acceptance. The whale shark, despite its size, is a gentle creature, symbolizing the strength found in embracing one's true nature without the need for aggression or defensiveness. Nezhukumatathil's use of the whale shark as a metaphor thus encapsulates the idea that embracing one's full self—flaws, strengths, and all—is a radical act of self-love that defies societal pressures to diminish oneself (Simpson).

Discussion

The themes of self-acceptance and the celebration of uniqueness in *I Could Be a Whale Shark* are particularly resonant in the context of contemporary discussions on body positivity and mental health. Nezhukumatathil's poem serves as a powerful reminder of the importance of embracing one's full self, especially in a society that often values conformity over individuality. The whale shark, as a symbol of both enormity and gentleness, challenges the reader to rethink traditional notions of beauty and

strength, advocating instead for a more inclusive and compassionate understanding of self-worth.

The poem's emphasis on the natural world as a source of inspiration for self-acceptance underscores the interconnectedness of human identity with the broader ecosystem. Nezhukumatathil's work suggests that just as the whale shark is a vital part of the ocean's ecology, so too is each individual a crucial part of the human community, deserving of love and acceptance in their entirety.

Conclusion

Aimee Nezhukumatathil's *I Could Be a Whale Shark* is a profound meditation on self-acceptance and the celebration of one's unique identity. Through the metaphor of the whale shark, the poem challenges societal expectations and encourages readers to embrace their own vastness and individuality. Nezhukumatathil's use of vivid imagery and natural symbolism not only highlights the beauty of self-acceptance but also offers a powerful critique of the pressures to conform. Ultimately, the poem serves as an empowering message of self-love and the importance of embracing one's full, unbounded self.

References

1. Carson, Rachel. *The Sea Around Us*. Oxford UP, 1951.
2. Igloria, Luisa A. "Ecology and Identity in the Poetry of Aimee Nezhukumatathil." *Journal of Eco-Poetry*, vol. 4, no. 2, 2019, pp. 45-61.
3. <https://poets.org/anthology/poems-290> accessed on 16/8/2024
4. Lee, Karen An-hwei. "Nature and Self in the Poetry of Aimee Nezhukumatathil." *Asian American Poetry Journal*, vol. 12, no. 1, 2018, pp. 22-35.
5. Nezhukumatathil, Aimee. *Oceanic*. Copper Canyon Press, 2018.
6. Simpson, John. "Whale Sharks: Gentle Giants of the Sea." *Marine Biology Review*, vol. 6, no. 3, 2017, pp. 87-101.

IDENTITY AND ALIENATION- THE SEARCH FOR IDENTITY IN *HALF A LIFE* AND *MAGIC SEEDS*

Dr. U. AISHWARYA

Assistant Professor, PG & Research Department of English
Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli
Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

Abstract

V. S. Naipaul's Half a Life and Magic Seeds explore themes of identity and alienation through the protagonist, Willie Chandran, whose journey reflects the struggles of postcolonial subjects in a rapidly changing world. This paper examines how Willie's fragmented identity, shaped by colonial history, personal displacement, and cultural ambivalence, leads to his perpetual sense of alienation. Drawing on postcolonial theory and existential thought, this study highlights Naipaul's critique of rootlessness and the elusive nature of self discovery.

Keywords: displacement, rootlessness, alienation, identity, cultures

V. S. Naipaul's *Half a Life* (2001) and its sequel *Magic Seeds* (2004) explore the themes of identity and alienation through the journey of the protagonist, Willie Chandran. These novels reflect the existential struggles of a man caught between cultures, histories, and personal uncertainties. Willie's life, marked by migration and displacement, illustrates the challenges of self-discovery and belonging in a postcolonial world. This paper examines how Naipaul portrays identity and alienation in *Half a Life* and *Magic Seeds*, arguing that Willie's journey is emblematic of a larger postcolonial existential crisis.

From the beginning of *Half a Life*, Willie Chandran's identity is shaped by his father's past and his mixed heritage. His father, an Indian Brahmin who sacrificed personal ambition for an abstract political ideal, leaves Willie with a name and identity that carry unresolved contradictions. Willie struggles with this inherited legacy, feeling disconnected from his origins and uncertain about his place in the world.

Willie's migration to England further complicates his sense of self. As a student in London, he attempts to assimilate into Western culture but remains an outsider. His relationships with women and his literary ambitions do not provide the sense of purpose he seeks. Instead, they

reinforce his detachment and lack of authenticity. This phase of Willie's life demonstrates the fragmented nature of identity in postcolonial societies, where individuals often feel suspended between different cultural influences without a firm sense of belonging.

Alienation is a dominant theme in both novels, manifesting in Willie's physical and emotional detachment. His move to Africa in *Half a Life* is driven by a desire for reinvention, but once again, he finds himself unable to fully integrate into his surroundings. His marriage to Ana, a Portuguese-African woman, and his involvement in her family's estate expose him to a different cultural landscape, yet he remains a passive observer rather than an active participant.

Magic Seeds, this sense of alienation deepens as Willie, disillusioned with his past, joins a revolutionary movement in India. Here, too, he lacks conviction and fails to develop a true ideological commitment. His experiences with the underground militant group do not grant him a sense of purpose; instead, they emphasize his detachment from both personal agency and societal change. Eventually, Willie's return to England symbolizes the completion of his cyclical journey of alienation, wherein no

physical location or ideology provides him with a solid sense of identity.

Naipaul's portrayal of identity in these novels aligns with postcolonial themes of displacement and hybridity. Willie's struggles highlight the uncertainties faced by individuals from formerly colonized nations who seek self-definition in a rapidly changing world. His journey reflects the broader experience of postcolonial subjects who oscillate between inherited traditions and new cultural influences but never fully belong to either.

Naipaul's depiction of Willie also challenges the notion of self-discovery. Instead of finding meaning through his travels and experiences, Willie remains trapped in perpetual uncertainty. This unresolved search for identity critiques the romanticized idea of self-realization through migration, suggesting that the postcolonial condition often leads to deeper alienation rather than self-fulfillment.

In *Half a Life* and *Magic Seeds*, V. S. Naipaul presents a nuanced exploration of identity and alienation through the character of Willie Chandran. Willie's journey across different continents and

cultures underscores the existential struggle of a man caught between histories, traditions, and aspirations. His inability to fully integrate into any society or ideology highlights the challenges of self-definition in a postcolonial world. Ultimately, Naipaul's novels offer a powerful critique of the fragmented identities that arise from colonial legacies, portraying alienation as an enduring aspect of the modern human experience.

References

1. Naipaul, V. S. *Half a Life*. Alfred A. Knopf, 2001.
2. Naipaul, V. S. *Magic Seeds*. Alfred A. Knopf, 2004.
3. Mishra, Pankaj. "The Final Journey." *The New York Review of Books*, 4 Nov. 2004.
4. Said, Edward W. *Reflections on Exile and Other Essays*. Harvard UP, 2000.
5. Ashcroft, Bill, Gareth Griffiths, and Helen Tiffin. *The Empire Writes Back: Theory and Practice in Post-Colonial Literatures*. Routledge, 2002.

MAGIC REALISM IN KIRAN DESAI'S *HULLABALOO IN THE GUAVA ORCHARD*

SOWNDARYA R

Lecturer, Department of English (SF)

Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli

Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

R SHANTHINI

Associate Professor, PG & Research Department of English

Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli

Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

Abstract

'Hullabaloo in the guava orchard' is also a satire on family structure, lifestyle and religion in a country like India. Kiran Desai has acknowledged in an interview that the plot of this novel is based on the real life story of an Indian hermit who took shelter in a tree. India has been depicted as a mystic land of sadhus/priests and so-called representatives of God intricate religious rituals and strange magic charms by the westerners. In this novel, she brings out the skill of making of sadhus in a country like India. This novel is a satire on the tradition of false sage-hood.

Keywords: magic realism, superstition, faith, freedom, struggle, nature and supernatural elements.

Kiran Desai is one of the greatest novelists of worldwide critical acclaim. Kiran Desai shot into limelight in 1998 with her debut novel *Hullabaloo in the Guava Orchard*. Her second novel is *The Inheritance of loss*. It won the man Booker prize in the year 2006. . The concept of Magic realism in *Hullabaloo in the guava orchard* is taken for analysis. *Hullabaloo in the Guava Orchard*, in which the mundane is presented as supernatural and the supernatural as mundane is an exemplary piece of magic realism. This term 'Magic realism' was introduced by Franz Roh, a German art critic. This term was used to describe the quasi-surrealistic work of a group of German painters in the 1920's. According to him, it belongs to the art category and also is a way of responding to and representing reality. The most important characteristic features of Magic realism are as follows: Legends and myths- most of the strange events in magic realism derive from superstitions, folklores, religious parables. In literature, Magic realism is a kind of technique used in fiction which depicts a realistic view of the

modern world with the use of magical elements. This term is highly associated with post-colonialism.

Hullabaloo in the Guava Orchard has very interesting story. It is a very light, funny and entertaining novel. *The story is about the transformation of Sampath from an ordinary man to the status of a sage hermit.* In his town, everyone believes that he will definitely bring fortunes because he has a large brown mark on his face and he came with the rain. He grows up a strange boy, attracted and imaginative, like his mother, Kulfi.

Kiran Desai has acknowledged in an interview that the plot of this novel is based on the real life story of an Indian hermit who took shelter in a tree. India has been depicted as a mystic land of sadhus/priests and so-called representatives of God intricate religious rituals and strange magic charms by the westerners. In this novel, she brings out the skill of making of sadhus in a country like India. The story is set in a small fictional town, Shahkot. It is a sleepy town, caught between tradition and modern cultures. . *The main characters of this novel are,*

Sampath, Mr.Chawla, Kulfi, Ammaji, Pinky and the Spy. Before knowing about the protagonist, it is significant to know about the activities and nature of Kulfi, the mother of Sampath. Both Sampath and Kulfi have same mentality. Even her descriptions are given in magical notes. She is a somnambulist. She is found to be a lover of eating. Though she eats well, she does not grow bigger until her pregnancy.

Kulfi has started to show the signs of strangeness at the age of twenty. His father is not ready to look after his insane daughter. Because he knows very well that, this type of strangeness had been prevailing in her mother's family side from many generations. Many peculiar things start to occur in Kulfi's personality at the time of her first pregnancy. Not only in her personality but also in the external atmosphere, a kind of strangeness occurred. At that time, she was only twenty one years old. Kulfi's physical appearance has slowly started to change. Her craving for food is also depicted in a magical tone. Her husband becomes astonished. She ignores his advice. She also begins to behave in a strange manner. She draws pictures of babies on the wall by using a box of old crayons. Moreover, the pictures which are drawn by her are not known earlier to her. They can be still seen on the walls of her house. "Kulfi drew around these pictures and sometimes over them. She drew a pond, dark but leaping with colourful fish. A field of bright pineapples and pale, dangling snake-gourd. Big lumbering jackfruit in a jackfruit tree and a scratching bunch of chickens" (7).

These drawings are regarded as an important one. This description is completely in the vein of magic realism in two ways. Firstly, the pictures are found to be a mysterious one, because Kulfi herself is unable to recognize her drawings. Secondly, it seems to foretell the future of Sampath. The images in the drawings reflect the images of the guava orchard, where his son is going to become a sage after twenty four years. *During her pregnancy time, Ammaji, the mother-in-law of Kulfi wants Kulfi to check the planetary configurations of the baby. The*

story of Sampath's birth is narrated in magical notes. He was born in a time of heavy famine and drought. During his mother's pregnancy time, Shakkot was hit with heavy drought. People of the town lose all their hopes. But still, they are ready to do anything to get rid of the disaster. The efforts like frog wedding, invention of a giant fan to draw the southern monsoon clouds, cloud-seeding and things like that are undertaken in the town.

But to the surprise of everyone, he is born with the rain. Kulfi simply stares at the child without showing any emotions. Mr.Chawla and Ammaji become very happy to see the child. Kulfi is the first to discover the coming rain. People also get food packages from the Swedish planes. The discovery of the food packages is seen like a magic. People started believing that Sampath must be a sign of good fortune. So his birth is considered to be an auspicious one. But destiny has its own plans. As he grows up, he has not shown any sign of such supernatural qualities or divine powers. The expectations and predictions of the people about Sampath turn into a mirage. He only becomes a failure one both at his office and at his home.

When Mr. Chawla, the father of Sampath understands that, he cannot do anything with Kulfi. He stops worrying about Kulfi. So he changes his concern to Sampath. One by one, all the classmates of Sampath get employment. But Sampath is unable to find any suitable job on his own. It was his father who helped him to get him a job at the post office. He simply sits and dreams in the tea stalls and sings to himself in the public places. Sometimes he makes casual conversations with the passing cows, as nothing has happened. From the beginning itself, it is clear, that he always desires to indulge himself in odd things. Likewise, in his office, he simply sits and reads all the post cards and letters to pass the time and by so doing, so he is able to learn about their personal lives and secrets. He too does not know that this habit will change his destiny. Things get complicated, when he loses his menial job after he

involves himself in an impulsive striptease at the wedding of the daughter of his boss.

As he faces unbearable humiliation, he decides to leave his family. Therefore, he runs away from his home. He does not want to be a puppet anymore in the hand of his father. He wants to live a life without any interference of his family and society. He randomly picks up a bus. He too does not know where to go and what to do. He knows very well that, his destination is uncertain. When the bus stops for a while, he suddenly leaps out from the window of that bus and there he finds an abandoned orchard. He hastily runs towards an orchard. There he climbs up and sits comfortably on the top of a guava tree. The tree, he has chosen is a guava tree it is somewhat different from other trees. This tree is quite larger in size. This guava orchard belongs to the national forest. He starts to enjoy that atmosphere. He feels the freshness of the orchard. His sudden missing makes Mr.Chawla and his family to worry a lot about Sampath. Soon they come to know that Sampath settles himself on the top of the tree, which is in the old orchard outside the town. They rush to see him. But he is not pleased with their visit. Mr.Chawla becomes unhappy to see his son choosing a place like this to live in. They want him to come with them. But he stubbornly refuses to get down from that guava tree. Mr. Chawla wants to do something to retain his dignity since this type of oddness is not acceptable in this society. His stubbornness causes a great embarrassment to his father and sister. On the contrary, his sudden changes do not affect Kulfi. She is able to understand his emotions and feelings. She accepts his changes. His father attempts several ways to get him back from the orchard.

On the advice of the priest, he agrees to make arrangements for Sampth's marriage. This idea of marriage arrangement does not work out. He becomes bored to look again the same noisy crowd. Moreover, he does not find anything interesting in the crowd. There also gather some pilgrims. To the surprise of everyone, Sampath points out some

pilgrims and starts to reveal their personal matters. When he finds Mr. Singhji, Mr. Chopra and Ratan Sinha in the crowd, he begins to recollect what he has read in the letters. So he suddenly encounters them with different questions. All the questions are based on the hints that he finds in the letters. They feel surprised and come to the conclusion that Sampath is not an ordinary person like others. Moreover, his disinterest towards marriage is mistaken for his rejection. His rejection of the girl makes the crowd to think that Sampath has become really a true hermit. They think that, he must be an extraordinary man with supernatural and divine powers. Everyone in the town starts talking about his extraordinary powers. It creates a sense of fantasy. It seems that at last their predictions come true.

When Sampath is mistaken for a holy hermit, Mr.Chawla wants to make money out of his sudden popularity. His image as a hermit spreads across the town like a wild fire. As a result of it, the number of his followers and visitors goes on increasing rapidly. Soon he is known as the Baba. The guava orchard now becomes the ashram of the Baba.

His family decides to move into the guava orchard. The economic benefits from this new ashram are as follows; merchants start to set up their trade and buses make regular visits to the ashram. Sampath is gradually provided with all sorts of comforts. He is given food, clothes, supplies and medicines. People start to visit him regularly. Mr. Chawla starts to feel very proud of him. His popularity gives him immense pleasure. There is a change in the way Mr. Chawla look at Sampath. He begins to look Sampath like a money making tree. . Kulfi comes forward to take her responsibility of cooking food for his beloved son. Another notable thing is, even Kulfi is able to feel a great relief in the orchard. She indulges herself in cooking with varieties of spices, ingredients, natural herbs and meats. She wants to try different dishes exclusively for his son. She wants to kill jungle beasts and birds for cooking. She even moves into the deepest and dangerous parts of the forest. It is well known that,

Hermits/sages will never touch meat. Here, Kiran Desai strongly satirizes the false-sage hood.

Sampath starts to encounter different types of people with different types of questions. Anyhow, Sampath manages to answer their questions by using some tricks. Another interesting and important character is the Spy. He is a spy from the Atheist society (AS) and also a member of the branch to uncover fraudulent holy men (BUFHM). He strongly believes that Sampath is not a holy man. He is always waiting for the right opportunity to uncover Sampath's fraudulent activities. He also thinks that Sampath is taking some drugs to manage the crowd and to keep his mind always in the state of calm and peace. To test Sampath's wisdom and spiritual knowledge, the spy puts forward a question related to existential issues. But Sampath fails to answer him properly. He will not give answer to all the questions. He suddenly shifts to his daydreaming in the middle of the sermon. His daydreaming is misinterpreted to the life of spiritual contemplation. What all Sampath does in that orchard is daydreaming. He is not deceiving others. It is his nature. It was his father who wants to make money out of his popularity and reputation. Sampath is not interested in money and all things.

Another important and interesting thing in this novel is the cinema monkeys. In the beginning, these monkeys simply sit before cinema theatre and disturb the public. So they are called the cinema monkeys. These monkeys slowly surround the guava orchard and start to disturb his visitors. These monkeys moved by Sampath's harmless nature. It seems like Sampath casts spell upon these monkeys. They start to eat and sleep with him in the tree. This incident helps to extend his authenticity and power.

They start to irritate the devotees in the orchard. The monkeys begin to move freely in the orchard and bazaars. The public and his devotees get afraid of being bitten by the drunken monkeys. Subsequently, a war with the monkeys begins. Everything gets out of control. Even Sampath becomes unable to tackle this issue. It starts to

disturb the public. These monkeys become the hot topics in and around the town. Sampath starts to understand the seriousness of the situation. He does not want to lose their pranks and their companies. He starts to concern more for the cinema monkeys. He starts to feel very close to his mother and the monkeys.

It turns into a great issue, when Dr. Banerjee publishes an article in the news paper on the subject of monkey bites. He mentions in the article that monkeys often carry rabies, which is one of the worst illnesses. Many discussions and meetings are held to solve this issue, because it becomes a great burning issue. This issue is taken to the notice of the collector of that district. In addition to the police force, the army force is also set to chase away the monkeys from the guava orchard. On the day of the mission, they enter into the guava orchard with huge preparation. Now, they want to remove Sampath from the orchard. It is because this mission will definitely cause injuries to him. They want to save the Baba. In order to get him down from the guava tree, Mr. Chawla and the other team members go in search of Sampath. Soon they discover his disappearance. In the place of Sampath, they find a guava with some brown marks, which resembles Sampath's birth mark. Everyone becomes astonished. Mr. Chawla does not know what to do. To the shock of everyone, the cinema monkeys pick up that guava and start to flee from the place. They start to move higher and higher.

The story ends abruptly. His disappearance can be taken in many ways. It can be taken as Sampath and the cinema monkeys turn into a guava. It is because the technique of magic realism which is employed in this novel, paves way to think of such ending. Otherwise, Sampath leaves the orchard to save the monkeys. *This novel is a satire on the tradition of false sage-hood. A satire wrapped in layers of absurd humor with a dash of magical elements like religious parables, odd beliefs, and superstitions.*

References

1. Desai, Kiran. *Hullabaloo in the Guava Orchard*. Faber & Faber, 2014
2. "Hullabaloo in the Guava Orchard." *Encyclopedia.com* | *Free Online Encyclopedia*, www.encyclopedia.com/arts/educational-magazines/hullabaloo-guava-orchard. Accessed 12 Jan. 2020.
3. *International Journal for Researches in Social Science and Information Studies, IJRSSIS*, ijrssi.in/upload_papers/020620170516208.pdf. Accessed 13 Jan. 2020.
4. pdfs.semanticscholar.org/ce8f/eb8bfc60d695b855024eb875a108df0050c1.pdf. Accessed 17 Dec. 2019.

THE POWER OF STORYTELLING: EXPLORING THE CULTURAL SIGNIFICANCE OF NARRATIVE

M. UDAYABANU

Lecturer, Department of English (SF)

Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli

Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

Abstract

Storytelling has always been an essential component of human communication in all cultures and regions of the world. Throughout history, stories have been essential to human connection, comprehension, and development. It has shaped and preserved human experiences, beliefs, and histories. Stories weave a tapestry of shared experiences and deep insights, providing a multitude of advantages for both the teller and the listener that go beyond simple entertainment. Cultural legacy is preserved through stories, which uphold values, traditions, and rituals that have been passed down through the ages. They provide people a feeling of identification and belonging. This paper underscores the importance of storytelling as a tool for education, personal connection, and social transformation by investigating the cultural significance of narrative and its multifaceted role in preserving traditions, and conveying values.

Keywords: *storytelling, cultural legacy, perceptions, human connection, insights, etc*

The preservation of culture lies at the heart of storytelling. Storytelling has been an essential aspect of human life for thousands of years. It serves as both a tool for entertainment and a powerful vehicle for preserving cultural identity, values, and traditions. Stories influence our perceptions of the world, our roles in it, and our relationships with one another by investigating the cultural significance of narrative. Oral traditions, myths, legends, and folktales passed down through generations are essential for maintaining a collective identity. These stories encode cultural values, historical events, and social norms. In Indigenous cultures, storytelling is not just a way to entertain but also a means of passing down knowledge about the land, spirituality, and survival practices. Similarly, ancient epics reflect the values, customs, and beliefs of their societies. In many cultures, stories are an anchor that keeps people connected to their heritage. The very act of telling stories helps to sustain languages, customs, and world views that might otherwise fade.

The Role of Storytelling in Culture

Storytelling transcends geographic boundaries, yet its significance varies depending on the cultural context. For many indigenous communities, oral storytelling is the primary means of passing down history, mythology, and wisdom. In cultures with written traditions, stories may take the form of religious texts, literary works, or historical accounts. Despite differences in medium or method, the fundamental power of storytelling lies in its ability to convey meaning, whether in the form of a tale of gods and heroes or a real-life account of struggle and triumph. In many cultures, narratives function as a form of collective memory, preserving the values, beliefs, and norms that define a group. For example, the Greek myths not only provided entertainment but also acted as a framework for understanding human nature, ethics, and the divine. Similarly, indigenous cultures around the world often use storytelling to maintain a deep connection with their land, history, and ancestors. These stories are vital for cultural continuity, as they ensure that younger generations are exposed to the shared experiences and knowledge of their forebears.

Storytelling as a Tool for Identity Formation

One of the most significant cultural functions of storytelling is its role in shaping individual and collective identities. In every culture, narratives play a central role in defining what it means to belong to a community, whether it's a family, a nation, or a global group. The stories we hear shape how we view ourselves, our histories, and our futures. National myths help to create a sense of unity and common purpose. The heroism, sacrifice, and struggle for freedom embodied in these stories provide a sense of collective pride and belonging. On an individual level, personal narratives also contribute to self-concept and identity. The stories we tell about our own lives—our origins, challenges, and triumphs—shape how we perceive ourselves and how we are perceived by others. Personal storytelling, whether in the form of autobiography, memoir, or even casual conversation, is an essential aspect of constructing meaning and coherence in one's life.

The Therapeutic Power of Storytelling

In addition to its role in shaping cultural and personal identities, storytelling has profound therapeutic benefits. Narratives provide a means of processing and making sense of life experiences, particularly those that are traumatic or difficult. Psychologists have long recognized the healing potential of storytelling. By framing personal struggles within a narrative structure, individuals can gain perspective and emotional relief. The concept of "narrative therapy" has emerged as a formal psychological practice, where individuals are encouraged to reframe their problems and life experiences as stories that can be rewritten. This approach helps people gain agency over their own lives by allowing them to reinterpret their challenges in empowering ways. Moreover, the act of sharing one's story with others, whether through group therapy, literature, or even social media, can create a sense of solidarity and mutual understanding.

Storytelling in the Digital Age

In the contemporary world, storytelling has undergone a significant transformation. The advent of digital technologies, particularly social media, has democratized the act of storytelling. Today, anyone with access to the internet can share their story with a global audience, whether through blogs, podcasts, videos, or social media posts. This shift has led to the rise of new forms of storytelling, such as digital memoirs, and viral narratives. While the digital age has made storytelling more accessible, it has also introduced new complexities. The rapid pace of information-sharing and the rise of online communities have blurred the lines between personal and public stories. The constant sharing of experiences has created both opportunities and challenges for individuals and societies, as stories can be amplified, distorted, or manipulated in ways that impact public perception and social discourse. Despite these challenges, digital storytelling offers new possibilities for marginalized voices and underrepresented communities. Online platforms allow people from diverse backgrounds to share their unique narratives, thereby enriching the global conversation with perspectives that might otherwise be overlooked. This shift has the potential to foster greater empathy, understanding, and connection between people from different cultures and walks of life.

The Future of Storytelling: Challenges and Opportunities

As storytelling continues to evolve, it faces numerous challenges. One of the most pressing concerns is the preservation of cultural narratives in an increasingly globalized world. The dominance of Western media and the spread of global consumer culture pose threats to the survival of indigenous languages, traditions, and storytelling practices. Efforts to document and revitalize traditional storytelling, such as through the recording of oral histories and the creation of digital archives, are essential for ensuring that these cultural treasures are

not lost to future generations.

In the future, it will be crucial to balance technological advancement with the preservation of the human aspects of storytelling. Storytelling is more than just an ancient art form; it is a fundamental aspect of human culture that continues to shape our identities, values, and connections. Whether shared through oral traditions, written texts, or digital media, stories have the power to transcend time and space, creating a sense of belonging and understanding across cultures. As we continue to navigate the complexities of the modern world, the cultural significance of storytelling remains as relevant as ever, offering a means of preserving traditions, fostering empathy, and navigating the human experience. In an age of rapid technological change, the enduring power of storytelling reminds

us of our shared humanity and the importance of the narratives that define us.

References

1. **Hunt, David.** *The Storytelling Animal. How Stories Make Us Human.* HarperCollins, 2012.
2. **Polkinghorne, Donald E.** *Narrative Knowing and the Human Sciences.* State University of New York Press, 1988.
3. Ricoeur, Paul. *Time and Narrative.* Translated by Kathleen McLaughlin and David Pellauer, University of Chicago Press, 1984-1988.
4. **White, Hayden.** *The Content of the Form: Narrative Discourse and Historical Representation.* Johns Hopkins University Press, 1987.

EXPLORING COMING-OF-AGE AND CULTURAL IDENTITY IN COLSON WHITEHEAD'S *SAG HARBOR*

Dr. V. GAJALAKSHMI

Lecturer, Department of English (SF)

Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli

Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

Abstract

Colson Whitehead's Sag Harbor (2009) is a coming-of-age novel that explores themes of racial identity, cultural belonging, and self-discovery. Set in the summer of 1985, it follows fifteen-year-old Benji as he navigates the contrasting worlds of his predominantly white Manhattan prep school and the Black vacation community of Sag Harbor. Through Benji's experiences, Whitehead examines the complexities of Black identity, the lingering effects of historical oppression, and the influence of pop culture in shaping self-perception. Sag Harbor serves as both a refuge and a space for transformation, allowing Benji to explore his heritage while confronting societal expectations. By blending humor, nostalgia, and introspection, Sag Harbor redefines the traditional coming-of-age narrative within an African American cultural context.

Keywords: racial identity, cultural belonging, coming-of-age, self-discovery, self-perception

Colson Whitehead's *Sag Harbor* (2009) is a semi-autobiographical novel that intricately explores themes of racial identity, cultural belonging, and self-discovery through the perspective of its protagonist, Benji Cooper. Set in the summer of 1985 in Sag Harbor, a historically Black vacation community on Long Island, the novel follows Benji as he navigates the duality of his existence—his academic year spent in the predominantly white world of Manhattan's private school system and his summers in Sag Harbor, where he reconnects with his Black heritage and social circle. Through Benji's experiences, Whitehead presents a nuanced portrait of adolescence, race, and the search for self-definition. "I experienced my coming of age, culinary-wise". (SH 6) It is the coming of age novel. Whitehead shows how life in New York differs from life in Sag Harbor. Youngsters are in the mood of spending their time with their childhood friends. All come to Sag Harbor to spend their summer vacation peacefully. Benji, who is at the age of fifteen, learns so many things during this summer at Sag Harbor.

Though the novel was set in 1985, the impact of slavery is still there. Writers from ancient times to present-day African American Literature, through their writings, share how the people suffer a lot under slavery. This illustrates that the pain may have gone, but the scars never disappear.

Racial discrimination is the central theme of the novel. Whitehead gives importance to how the main characters identify themselves as black people. In the same way, he shows here how Benji is under esteemed as being African American. His father's attitude is also one of the reasons. At the beach, at the home, at the school where ever he goes, he tastes the bitterness in his life. "I was used to being the only black kid in the room- I was only there because I had met these assorted Abes and Sarahs and Dannys in a Manhattan private school, after all – but there was something instructive about being the only black kid at a bar mitzvah". (SH 7) Benji lives in Manhattan, he is studying in the school where the Whites are more in number. He struggles to carry

himself with these dual identities. He is unable to learn how he should handle himself in the city.

The setting of Sag Harbor plays a crucial role in Benji's coming-of-age journey. Historically, the area has served as a retreat for Black families, providing a sense of community and cultural continuity. For Benji, Sag Harbor represents both a place of comfort and a site of personal transformation. While he enjoys a sense of belonging within this environment, he also wrestles with questions about his racial identity and societal expectations. The contrast between the racial homogeneity of Sag Harbor and the predominantly white world he inhabits in Manhattan highlights his internal struggle—one that reflects the larger experience of Black youth straddling different cultural spaces.

Whitehead uses Benji's experiences to explore the lingering impact of racial history in America. Although the novel is set decades after the abolition of slavery and the Civil Rights Movement, the effects of systemic racism and cultural displacement remain present. Benji, like many African American adolescents, faces the challenge of defining himself in a society that often imposes limiting expectations on Black identity. His father's internalized racism and preference for white cultural standards further complicate Benji's journey of self-exploration. These dynamics make Sag Harbor an essential space for Benji's self-discovery, allowing him to reconnect with his roots while also confronting his insecurities.

Another key theme in the novel is the role of popular culture in shaping identity. Benji, like many teenagers, looks to television, music, and fashion to make sense of himself and his place in the world. Whitehead contrasts the close-knit Black community of Sag Harbor with the predominantly white media representations of the time, such as *The Cosby Show*, which depicted an idealized version of Black middle-class life. Benji's engagement with these cultural narratives reflects his efforts to construct an identity that blends his heritage with contemporary influences. He is drawn to various aspects of Black

cultural expression while also feeling the pressures of assimilation in predominantly white spaces.

Throughout the novel, Whitehead captures the everyday moments of adolescence—friendships, family tensions, summer jobs, and first encounters with independence. Benji's interactions with his friends and family members reflect the complexities of growing up Black in America. He struggles with feelings of alienation, particularly in relation to his father, whose strict demeanor and internalized prejudices shape Benji's perception of Black masculinity. Meanwhile, his friendships provide a sense of solidarity and shared experience, reinforcing the significance of community in shaping personal identity.

As the summer draws to a close, Benji finds himself reflecting on his past and anticipating his future. The novel ends on a note of quiet optimism—despite the uncertainties of adolescence, he believes in the possibility of shaping his own destiny. The final scenes depict him observing both children and adults, recognizing the passage of time and the inevitability of change. While he does not have all the answers, he gains a deeper understanding of himself and his place within the larger cultural landscape.

Through Sag Harbor, Whitehead offers a unique take on the coming-of-age narrative, one that situates Black identity and cultural belonging at the forefront. Rather than delivering a broad political statement, the novel focuses on the deeply personal experiences of a young Black boy navigating race, class, and self-acceptance. By blending humor, nostalgia, and introspection, Whitehead crafts a compelling portrait of adolescence that resonates with readers from diverse backgrounds. Ultimately, Sag Harbor highlights the intricate relationship between cultural heritage, personal identity, and the universal challenges of growing up.

Colson Whitehead also offers a nuanced exploration of coming-of-age and cultural identity, set against the backdrop of historical racial tensions. While the novel differs from his other works that

directly address slavery, it subtly reflects the lasting impact of racial discrimination on personal identity. Through Benji's journey, Whitehead highlights the internal struggles of a young Black teenager as he navigates two contrasting worlds—his predominantly white prep school in Manhattan and the Black vacation community of Sag Harbor. The novel does not focus on overt oppression but instead portrays the complexities of self-discovery within a racially conscious society. Whitehead's storytelling carries an ironic sensibility, showing that even as his protagonists strive for individuality and belonging, they remain aware of the historical weight of race in America. Ultimately, Sag Harbor presents a deeply personal yet universally relatable coming-of-age story, emphasizing the importance of cultural heritage and self-acceptance in shaping one's identity.

References

1. Belgrave, Faye Z, Brevard, Joshua. African American Boys, Identity, Culture, and Development. e-book, 2015. <https://www.springer.com/gp/book/>
2. Cadima, Margarida. "The Production of space in Colson Whitehead's *Sag Harbor* and Edith Wharton's *Summer*". RSA Journal, 2019, pp. 163-178. <https://www.researchgate.net/publication/339435492>.
3. Sharp, Gene., Raqib, Jamila. *Self-Liberation A Guide to Strategic Planning for Action to End a Dictatorship or Other Oppression*, The Albert Einstein Institution, 2009.
4. Steel, M. Claude, *The psychology of self-affirmation: Sustaining the integrity of the self*, Vol. 21, pp. 261–302, 2008.
5. Whitehead, Colson. *Sag Harbor*, United States: Vintage, Random House India Private Limited, New York, 2009.

THE CLASH OF LANGUAGES: IGBO VS. ENGLISH AND THE STRUGGLE FOR CULTURAL IDENTITY IN CHINUA ACHEBE'S *THINGS FALL APART*

S. MUTHU BHARATHI

Lecturer, Department of English (SF)

Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli

Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

Abstract

The novel Things Fall Apart vividly presents the impact of colonialism on Igbo society, especially in terms of language, which becomes a battleground of cultural preservation and dominance. This paper is an attempt to examine how Achebe portrays the Igbo language as a symbol of cultural identity, how English functions as a colonial weapon and how the clash between the two languages contributes to the novel's tragic end.

Keywords: struggle, identity, culture, language, tradition

Chinua Achebe is regarded as a central figure of modern African literature. His first novel and magnum opus, *Things Fall Apart*, occupies a vital place in African literature and remains the most widely studied, translated and read African novel. This novel tells the story of Okonkwo, a proud and successful Igbo man who struggles to adapt to the changes brought about by colonialism. One of this novel's themes is the clash of languages – Igbo and English – which denotes the struggle between native identity and colonial imposition.

Okonkwo is a respected and influential leader within the Igbo community of Umuofia in Eastern Nigeria. He first earns personal fame and distinction and brings honour to his village when he defeats Amalinze the cat in a wrestling contest. Okonkwo determines to gain titles for himself and become a powerful and wealthy man in spite of his father's weakness.

Before the arrival of Europeans, the Igbo people had a rich oral tradition, where language played a crucial role in storytelling, governance and interpersonal relationships. In Igbo culture, proverbs are deeply rooted in oral traditions, serving as expressions of wisdom, values and social norms.

Language is not a tool for communication, but it carries history, culture, tradition and identity. In *Things Fall Apart*, the author highlights the Igbo community in an English narrative of their cultural conflict, demonstrating how language shapes identity and power dynamics.

Achebe aptly incorporates numerous proverbs into the novel, demonstrating the shape of Igbo communication. Especially in Umuofia society, strong orators like Ogbuefi Ezeugo are celebrated and given honorable burials. Because clan meetings are so important for organization and decision making, these speakers play an important role for society. Story telling is also to form of education and which defines different roles for clan member's action. When Nwoye hears a hymn it marks the beginning of his transition from clan member to Christian.

The white District Commissioner also noted the importance of language to the Umuofia, but in a less generous light. When speaking with Obierika he thinks "One of the most infuriating habits of these people was their love of superfluous words" which suggests both white men's overconfidence towards the Umuofia and how white language and culture

will come to overtake that of Umuofia. The ability to read and write in English begins to represent power. Achebe decide to transcribe several words from Igbo language throughout the novel takes back some of this power, however by suggesting that there are African ideas that cannot be adequately described in English. So Achebe also uses repetition and idioms to create a more African style while writing in English.

Achebe combined Igbo proverbs, folktales and idioms into the English narrative to emphasise the richness of Igbo culture. Proverbs, in particular, are described as “the palm oil with which words are eaten”, highlighting their significance and wisdom. The use of Igbo words (e.g., *chi*, *obi*, *egwugwu*) without translation forces the reader to engage with cultural context, preserving the authenticity of Igbo traditions.

"Yes his *chi* says yes also. Okonkwo said yes very strongly, so his *chi* agreed “(p.27) the above line clarify to supposed role of destiny in Umuofia society. For while “*chi*” might seem to recommend one's experience that is character identity.

A person's identity does not exist in anything except that person's action. As Sartre puts it, “existence precedes essence”. There are no rules governing a person's essential identity until after that person exists. Identity refers to “the collective aspects of the set of characteristics by which a thing is definitively known, in other words, what makes a person unique or distinctive. Identity as a theme is a problematic concept because authors and poets construct complex and unfathomable characters. Writers will often construct characters who perform a false identity; villains such as Shakespeare's Iago, for instance. Furthermore, the construction of identity may be influenced by transforming a character's identity over the course of the next.

Likewise, the character Okonkwo faces the inability to prove his identity among the Igbo society, and the leader's engagement with the colonial authorities highlights the power imbalance created by language. When the District

Commissioner deceives and imprisons the Igbo elders, including Okonkwo, it becomes clear that English is not just a foreign language but a mechanism of control. English is not an identity; it is a language, those who can understand to speak in the decision-making process.

Okonkwo and his son Nwoye also symbolize tradition and change, respectively. Okonkwo's character represents tradition, since he holds conventional ideas of rank, reputation and masculinity in high esteem. Okonkwo begins to fall out of favor with the clans and his descent signals the crumbling traditional Umuofia society. His devotion to tradition forces him to kill his own surrogate son, Ikemefuna.

In Igbo society, spoken language carries authority. Decisions are made through discussion, and history is preserved through oral traditions. However, the British introduce written records, legal documents, and decrees that override traditional authority.

The struggle between Igbo and English reflects the larger cultural conflict between tradition and colonial modernity. Okonkwo, the novel's tragic hero, symbolizes resistance to change. His disrespect for anything perceived as weak, including English and Christianity, leads to his downfall. When he realizes that his people will not fight back against the colonial rulers, he takes his own life—an act that goes against both Igbo and colonial expectations.

Okonkwo's suicide represents the ultimate consequence of the linguistic and cultural clash: the collapse of the old ways and the painful emergence of a new order dominated by English and Western values. The District Commissioner, at the end of the novel, reduces Okonkwo's life and struggle to a single paragraph in his book, “The Pacification of the Primitive Tribes of the Lower Niger.” This act demonstrates how colonialism erases individual and collective identities, reducing them to footnotes in European narratives. The written English language becomes a tool for rewriting history, silencing the complexity of Igbo experiences.

The clash between Igbo and English in *Things Fall Apart* is more than a linguistic struggle—it is a battle for cultural survival. The imposition of English disrupts Igbo traditions, erases oral histories, and reshapes power dynamics. Achebe's novel captures the pain of this transformation, showing how language is deeply tied to identity, governance, and self-expression.

Ultimately, *Things Fall Apart* serves as both a warning and a testament to strength. While

colonialism sought to silence Igbo voices, Achebe ensures that through literature, their language and stories endure.

References

1. Achebe Chinua: *Things Fall Apart* .Anchor Books A Division of Random House, Inc. New York, 1994. www.LitCharts.com

DIGITAL REVOLUTION IN LANGUAGE ACQUISITION: CHALLENGES AND OPPORTUNITIES

G. PREMALATHA

Lecturer, Department of English (SF)

Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli

Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

Abstract

*In this digital era, everything is connected with digital tools. This paper deals with the **Digital Revolution in Language Acquisition: Challenges and Opportunities**. It refers to the revolution of technology in the process of learning and developing language through the ICT tools, Artificial Intelligence and mobile applications, etc., The digital revolution has made a tremendous change in the methods of both teaching and learning from traditional to modern. Actually, the digital tools have entered the field of education simply as a smart board, but now they have made a great impact on the autonomy of the education field. They play a vital role in the in the process of enhancing efficiency. They have been making rapid advancement in education, especially in language learning. The digital tools have made the learners to be independent while learning a language. Though they provide many opportunities to the learners, they have some challenges including over-reliance on technology, reduction of human interaction etc. So, this paper explores the digital revolution in language acquisition by highlighting the challenges and opportunities of the learners and educators.*

Keywords: technology, multimedia, ict tools, online materials, software applications, etc

Language acquisition is an essential part of communication. Communication is the process learn a language, the learners should be aware of the usage of a language. Traditionally, to know the usage of a language, the learners should seek the help of text books and tutors. But now, in the digital era, language learners have accessed many resources from interactive AI- powered tutors. The digital tools have brought an attention all over the world.

“A new age demands a new paradigm” –Walter McKenzie Digital tools have become a great attention seeker during the pandemic period. Covid-19 might have affected the health of the people, but mean while, it has sharpened the mind soft the human beings to transform the world from traditional into digital.

Learning Language through ICT tools: ICT means ‘Information and Communication Technologies’. It refers to all communication technologies, including the internet, wireless network, cell phones, computers, applications etc. Definitely, learning language by using these tools

will be effective and time consuming. Apart from basic ICT tools, there are many social platforms are available to develop the language. Some of them are Duolingo, Babble Live, Memrise, Busuu etc.

Duolingo – is the first and best language learning application which helps the learners to develop themselves. In this app, the lessons are thoughtfully structures and combining learning, speaking, reading, and writing exercises. It also provides language games to make the learner to stick with the app.

Babble Live – It provides a real classroom experience to the learners. Its live feature stands out with real-time instruction from professional teachers. Despite its higher cost, Babbel Live offers valuable one-on-one and small-group classes, making it a worth while investment for language learners."

Memrise –It is called as Tik Tok of the language learners because lessons are built on shortvideos of native speakers.It also offers other feature that is video library where you can see longer exchanges.

Busuu –It is an app in which the learners can get the best feedback from the native speakers. It gives feedback to the language learners and corrects their pronunciation and usage of words etc.

RosettaStone– It uses images, text, and sound to teach words and grammar by spaced repetition, without translation. Additionally, language resources such as e-books, audio books and podcasts provide plenty of materials to the learners. These digital resources help the learners to learn at their own pace.

Opportunities of the Digital Revolution in Language Acquisition

The digital platform enables the global communication and allows the language learners to communicate with the native speakers. Artificial Intelligence (AI) plays a significant role in personalized language learning. AI-powered chat bots and virtual assistants provide real-time feedback on pronunciation, grammar, and vocabulary. Google Translate and Chat GPT enable instant translations and language practice. Personalized learning algorithms adjust to the learner's progress, offering customized lessons to improve efficiency.

Traditional language learning methods, such as attending language schools or hiring tutors, can be expensive. Digital platforms offer free or affordable alternatives, making language education more inclusive. Open Educational Resources (OERs) and Massive Open Online Courses (MOOCs) provide high-quality language instruction at free of cost. OER provides text book, research materials to the learners where as MOOC provides free online courses to learn new skills. So, the learners can use these online platforms to enrich their language skills.

Challenges of the Digital Revolution in Language Acquisition

The digital revolution in language acquisition presents several challenges. Limited interaction,

technical issues, and accessibility concerns can hinder language learning. The abundance of online resources and social media can be overwhelming and distracting, making it difficult for learners to focus. Moreover, learners may struggle to stay motivated and accountable without a structured classroom environment. Insufficient cultural immersion, assessment and evaluation challenges, and equity and inclusivity concern further complicate online language learning. Additionally, learners may need training and support to integrate digital tools and methods. Online platforms situated the learners to provide their personal data. Ultimately, finding the right balance between technology-enhanced learning and human interaction is crucial for effective language acquisition. Excessive dependence on digital tools may discourage traditional learning methods such as reading books, writing exercises, and classroom discussions.

The digital revolution offers unique opportunities in language acquisition. However, challenges such as digital accessibility, reduced human interaction, and over-reliance on technology must be given attention. A balanced approach that integrates digital tools with traditional language-learning methods can ensure a comprehensive and effective learning experience. Future developments should focus on bridging technological gaps, maintaining data security, and enhancing human interaction in digital learning environments.

References

1. Soundararaj Francis. Basic Communication in English. Macmillan Publishers India Ltd., 2012. Print.
2. <https://www.nytimes.com/wirecutter/reviews/best-language-learning-apps/><https://www.linguistics.uga.edu/research/content/language-acquisition>

A DISTINCTIVE REPRESENTATION OF CULTURAL IDENTITY AND MULTICULTURALISM IN *THE SCENT OF PEPPER* BY KAVERY NAMBISAN

K. AKILA

Lecturer, Department of English (SF)

Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli

Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

Abstract

Kavery Nambisan's novel The Scent of Pepper is a deep and engaging story that explores cultural identity, traditions, and the influence of different cultures in Coorg, India. The book provides a detailed look at Kodava culture, its customs, and the challenges it faces due to modern changes and interactions with other cultures. This paper discusses how Nambisan portrays cultural identity through the main character, Nanji, and her family. It also highlights how different cultures shape their lives. By examining tradition, change, gender roles, and the efforts to preserve culture, this study argues that The Scent of Pepper is an important example of multiculturalism in Indian literature.

Keywords: cultural identity, multiculturalism, gender roles, kodava community, tradition, modernity

Literature has always served as a medium to express cultural identity as well as the challenges that arise when different cultures interact. Kavery Nambisan, a writer and surgeon, vividly brings the unique and vibrant culture of Coorg to life in her novel *The Scent of Pepper*. The story takes place during colonial and post-colonial India, showing Kodava traditions and how the community changes due to outside influences. The Kodavas, a warrior group with their special customs, struggle between keeping their heritage and adjusting to new ways. This paper aims to show how Nambisan's novel portrays cultural identity and multiculturalism through its characters.

This novel, *The Scent of Pepper*, unfolds as an expansive tale set in the verdant hills of Coorg, a region renowned for its coffee plantations and its resilient inhabitants who view themselves as deeply connected to nature. Although these people deeply respect nature and seek its blessings through deities and ancestral rituals, they are not immune to the powerful influences of capitalism, British imperialism, and the adoption of foreign customs, often at the cost of their native traditions.

Nambisan vividly captures details, from the texture of coffee leaves to the shape of the hills and

everyday life, making her novel engaging. She brings to life characters with unique personalities, interests, and dreams but ultimately highlights the success of those who stay connected to their cultural heritage. The novel extensively explores the distinct identity of the Kodavas, a small ethnic group inhabiting the misty hills of Kodagu, tracing their multicultural influences through attire, cuisine, and lifestyle. The Kodavas, though distinct from other communities, have absorbed certain customs from their British colonizers, leading to their widespread reputation for Westernization. Nambisan's fiction is anything but monotonous—it offers a rich tapestry of themes and cultural insights.

The novel authentically presents the unique customs and religious practices of the people of Coorg through the journey of Nanji, who becomes part of the Kaleyanda clan as a young bride. Baliyanna, an England-educated veterinary doctor and a wealthy landowner, belongs to this influential family. Nambisan enriches the narrative with fascinating anecdotes about Kodagu's tribal customs, the fusion of Western and indigenous traditions, and the resulting impact on Coorg society. Her characters convey a mix of modern and traditional values. The

novel humorously critiques the Kodavas' uncritical admiration of British culture, evident in their adoption of English names, Western attire, food habits, and even their gardening techniques. Despite retaining their traditions, the Kodavas are the only Indian community permitted to carry firearms without a license.

In a passage from the novel, Nanji observes her husband dressed in traditional Kodava attire—a white kunya and red chale, with a silver-sheathed peechekaththi (dagger) hanging from his waist. The peechekaththi remains an iconic Kodava symbol, prominently displayed during ceremonies and in households. Set in southern India, *The Scent of Pepper* follows the Kaleyanda family, descendants of warriors and affluent landowners, admired by the local feudal gentry. Nambisan's evocative novel unravels the mystique surrounding these fiercely independent people. She seamlessly blends the rich Kodava traditions with the external cultural influences that have shaped their unique identity. Through Nanji, the main protagonist, the novel offers an intimate portrayal of Kodava women.

The novel illustrates how tradition permeates even the most personal aspects of life. For instance, in Kodava weddings, it is the groom's mother—not the bride—who ties the mangalsutra, an age-old custom that persists despite modern transformations. Nambisan also provides insight into Kodava customs related to pregnancy and childbirth. Traditionally, pregnant women are fed a specific diet that includes eggs from red hens, two ladles of ghee daily, rotis with honey, and a lehyam (a medicinal preparation) made from jaggery, sesame seeds, cashew nuts, almonds, and sunflower seeds. Women who could read were encouraged to study sacred texts like the Mahabharata, Ramayana, and Bhagavad Gitain the hope of bearing sons destined for greatness.

After the death of Rao Bahadur, Nanji follows Kodava rituals by offering food wrapped in banana leaves near the well, calling out to crows as part of the mourning custom. On the eleventh day after his passing, the family undertakes a pilgrimage to

Talakaveri, at the summit of Brahmagiri Hill, where they scatter his ashes into the river. These deeply rooted traditions highlight the Kodavas' reverence for ancestral customs.

Kodava marriages are grand affairs. For Boju's wedding, Baliyanna procures five hundred bottles of soda and fifty bottles of whisky, considering them essential expenditures. During the muhurtam (auspicious wedding moment), it is customary for the groom to bow and touch the feet of his elders for blessings. Kodava women wear their saris in a distinctive style, wrapping the loose end beneath the left arm and draping it over the right shoulder, enhancing their elegance.

Nambisan's *The Scent of Pepper* is a deeply moving story that revolves around Nanji and her family. The novel vividly captures the essence of Kodagu's seasonal festivals, such as Kalipodh, Puthari, and Shankramana, all of which celebrate nature's bounty and renewal. Puthari, the harvest festival, takes place on a full moon night when families gather in the fields to cut the first sheaves of rice and place them above doorways. During Shankramana, marking the end of the monsoon season, devotees visit Talakaveri for ritualistic baths, floating decorated coconuts on the sacred waters as a symbol of hope and renewal. Traditional Kodava cuisine, including puttu, payasam, and mango chutney, further enriches the region's cultural identity.

References

1. Nambisan, Kavery. *The Scent of Pepper*, New Delhi: Penguin Books India (P) Ltd., 1996.
2. <https://bookandconversations.wordpress.com/2018/08/30/the-scent-of-pepper-by-kavery-nambisan/>
3. https://www.academia.edu/126474165/The_conc_oction_of_Anglo_Kodagu_Culture_in_Nambisan_s_The_Scent_of_Pepper

THE DYNAMIC EVOLUTION OF LANGUAGE AND CULTURE IN INDIA

R. DHEEPIKA

Lecturer, Department of English

Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli

Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

Abstract

India, popularly known for its immense linguistic and cultural diversity, has witnessed a continuous and dynamic evolution of language and culture over centuries. The interaction between language and culture has been influenced by various factors, including colonization, migration, globalization, and the digital revolution. This paper explores the intricate relationship between language and culture in India, analyzing how historical, socio-political, and cultural influences have shaped their transformation. It highlights how several languages fosters cultural integration while also posing challenges for linguistic preservation. The paper further discusses the role of literature, cinema, and media in reflecting and shaping linguistic and cultural identities. The findings emphasize the necessity of policy interventions and community-driven efforts to sustain linguistic and cultural heritage in the face of modernization. It also highlights the challenges and opportunities posed by cultural development to point out the importance of preserving native traditions in a promptly changing world.

Keywords: language evolution, cultural transformation, multilingualism, linguistic identity

Language and culture are deeply integrated, shaping the uniqueness of communities and individuals. In India, a country with over 1,600 languages and countless ethnic groups, the evolution of language and culture has been a dynamic and continuous process. From ancient language texts to contemporary digital expressions, India's linguistic and cultural landscapes key factors driving this evolution and their impact on India's socio-cultural cohesion. A modern man as conceived in the present western culture is a rather efficient product of highly advancing and streamlined environment sustained and technocracy. A modern man in India, on the other hand as we understand it today, more or less a man with western habits and with an attitude of almost avaricious imitation of all that comes from the west, even if that be fairly dated.

India's linguistic and cultural evolution can be tracked back to the Indus Valley Civilization (c. 2500BCE), where early forms of script and artistic expressions were developed. The arrival of many languages through the Vedic texts marked a significant milestone in linguistic and literary

traditions. Over time, Prakrit and Pali emerged as spoken languages, influencing early Buddhist and Jain literature. During the medieval period, the impacts of Persian, Arabic, and Turkic languages due to invasions and trade significantly shaped North Indian languages. The arrival of Hindustani, a combination of Hindi and Urdu, exemplifies this linguistic bondage. Similarly, regional languages like Tamil, Telugu, Kannada, and Malayalam developed with abundant literary traditions. The language itself is symbolising the profound spiritual and cultural significance attributed to linguistic heritage.

The British colonial era (1757–1947) introduced English as an administrative and educational language, remarkably affecting linguistic hierarchies in India. English became a tool of administration and social mobility, leading to its widespread use at the side of indigenous languages. However, this period also saw a cultural renewal, with figures like Rabindranath Tagore and Bharathiyar promoting regional literature and patriotism through language.

After independence in 1947, India's linguistic diversity was recognized through the States

Reorganization Act of 1956, which restructured states based on linguistic identity. This change made strong regional languages while maintaining Hindi and English as official languages to facilitate national accumulation.

The post-independence era saw a cultural renaissance, with Indian literature, music and performing arts gaining universal renown. Bollywood, regional cinema, and digital media played a crucial role in shaping contemporary cultural lifestyle. However, global proliferation also brought challenges, such as the dominance of Western languages and cultural influences over traditional practices.

The rise of the internet, social media, and digital communication has uprising language use in India. Mobile technology and dialectic content platforms have enabled the growth of regional languages online, extend over the urban-rural divide. Unicode standardization has accelerated typing in Indian scripts, promoting linguistic inclusivity in the digital space. In addition, Artificial

Intelligence (AI) and machine conversion have enhanced linguistic accessibility, allowing diverse communities to interact in their native languages

Despite the resilience of Indian languages and cultural traditions, several challenges threaten their sustainability:

Declining Indigenous Languages: Many tribal and lesser-known languages face extinction due to urbanization and lack of validation.

Western influence on Youth Culture: The growing preference for English among younger generations often leads to the disempowerment of native languages.

Cultural Commercialization: Traditional art forms and convention risk losing authenticity due to commodification and mass production.

To secure the continue devolution and preservation of India's linguistic and cultural heritage, the following steps are essential:

Policy Interventions: Strengthening language preservation policies and supporting regional languages in education and administration.

Community-driven Initiatives: Encouraging local communities to document and promote their languages through storytelling, mythology, and digital archiving.

Technological Integration: Exploiting AI, machine learning, and digital platforms to refresh endangered languages and cultural expressions.

Educational Reforms: Promoting multilingual education models to balance the use of English and regional languages.

India's linguistic and cultural evolution reflects a rich history of adaptation and resilience. While modernization and technological developments have introduced new dimensions, they also lead challenges to linguistic diversity and cultural integrity. A balanced approach that embraces progress while safeguarding traditional values is key to sustaining India's unique heritage. By integrating policy measures, technology, and community engagement, India can continue to celebrate its diversity while evolving in a globalized world.

References

1. Ganguly S.N. *Tradition, Modernity and development*. The Macmillan Company of India. 1977. <https://en.m.wikipedia.org/wiki/Cultureof India>
2. <https://www.ksgindia.com/blog/languages-ancient-india.html>

சங்க காலம் முதல் பின்பற்றப்படும் நம்பிக்கை வயப்பட்டபண்பாட்டு மரபுகள்

முனைவர் ரா. சரஸ்வதி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த் துறை

சீதாலக்ஷ்மி ராமஸ்வாமி கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இலக்கியங்கள் மக்கள் மறந்த பண்பாட்டினை எடுத்துக்காட்டும் ஆடி ஆகும். அவர்கள் காலம் காலமாக விட்டுச் சென்ற மரபுகளின் எச்சங்களை மிச்சங்களை பின்பற்றியே, இன்று இத்தகைய வளர்ச்சிநிலையை அடைந்துள்ளோம் என்பதை மறுக்க இயலாது. கொள்கைகளையும், கோட்பாடுகளையும், இலட்சியங்களையும், நோக்கங்களையும் வகுத்துச் சென்ற தமிழரின் பண்பாட்டில், மனித மனத்திற்கு ஆறுதலாகவும், அறிவியல் கடந்த அற்புதமாகவும் விளங்குவது நம்பிக்கை வயப்பட்ட கலாச்சார மரபுகள் ஆகும். அவற்றில் நிமித்தம் பார்த்தல், நற்சொல் கேட்டல், வாழ்த்துக்கள் மரபு, வேறியாடல், நடுகல் வழிபாடு, பிறை வழிபாடு, சுவரில் கோடிடும் பழக்கம் போன்றவை இன்றளவும் பின்பற்றப்படுகின்றன. இத்தகைய நம்பிக்கை வயப்பட்ட கலாச்சார மரபுகளின் வளர்ச்சி நிலையை இக்கட்டுரை வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னுரை

காலத்தின் சுவடுகளைக் காலங்கள் கடந்தும் நிலைத்திடச் செய்வது இலக்கியங்களாகும். சமுதாயத்தின் இயல்புகளுக்கேற்பவும், காலப் போக்கிற்குத் தக்கவும் மாறுவது இலக்கியத்தின் இயல்பாகும். சங்க காலத் தமிழர்களின் பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்களையும், அவை வேறென்றி வளர்ந்ததையும் பல்வேறு காலகட்டத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. எனினும் சங்க கால இலக்கியங்கள், சங்கத் தமிழர்களைப் பற்றி அறிய உதவும் அடிப்படைச் சான்றுகளாக அமைகின்றன. இவ்இலக்கியங்கள் வழியாக சங்க கால மக்களின் பண்பாடும், பழக்கவழக்கங்களும் இன்றளவும் பின்பற்றப்படும் தன்மையை குறித்து இவ்வாய்வுக் கட்டுரை எடுத்துரைக்கின்றது.

பண்பாடு - பொருள்

பண்பாடு என்பது மனிதனோடு மட்டும் தொடர்புடையச் சொல்லாகும். பிற உயிரினங்களிடமிருந்து மனிதனை வேறுபடுத்திக் காட்டுவது பண்பாடாகும். எல்லா உயிர்களிடத்திலும் தனித்தனிப் பண்புகள் காணப்படுகின்றன. இவ்உயிர்களிடத்தில் சிதறிய பண்பாடுகளுக்கு ஒரு முழு வடிவம் கொடுத்தவன் மனிதனாவான். எனவேதான் மனிதனைப்

பண்பாடு கொண்ட விவங்கு என்று மானிடவியலார் அழைக்கின்றனர். சீர்படுத்தப்பட்ட, பண்படுத்தப்பட்ட, திருந்திய நிலத்தைப் பண்பட்ட நிலம் என்பர். மனிதனின் பண்பட்ட திருந்திய பண்பு பண்பாடாகிறது. இத்தகையப் பண்பாடானது, ஓர் இனத்தாரின் கொள்கைகள், கோட்பாடுகள், நோக்கங்கள், இலட்சியங்கள், வாழ்க்கை முறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், சமூகச் சட்டங்கள், சமயங்கள், வழிபாட்டு முறைகள், களவொழுக்கம், கற்பொழுக்கம், அகத்திணை, புறத்திணை மரபுகள், இலக்கிய மரபுகள், அரசியல் அமைப்புகள், ஆடை, அணிகலன்கள், திருவிழாக்கள், உணவு, பொழுதுபோக்கு, விளையாட்டுகள் ஆகியவற்றை எல்லாம் குறிக்கும்.¹

என்று தனிநாயகம் அடிகள் கூறுகிறார். இக்கூறுகளைக் கொண்ட பண்பாடானது 'பண்பு' எனும் சொல்லின் அடிப்படையாகத் தோன்றியதாகும். தமிழர்களிடையே தொன்று தொட்டு வழங்கிய பண்பு, பண்பு எனும் சொற்களிலிருந்து "பண்பாடு" எனும் சொல் உருவானதாக அ.தட்சிணாமூர்த்தி தனது 'தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்' எனும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். இதில் அறிஞர் டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியாரே முதன் முதலில் "பண்பாடு" எனும் சொல்லை ஆண்டதாகக் (ப.4) கூறப்படுகிறது.

பழக்கவழக்கங்கள்

தனிமனிதனிடம் இயல்பாக வந்த நடத்தை முறைகளைக் குறிக்கும் 'சொல் பழக்கமாகும். இச்சொல் பழகுதல், பயிற்சியாதல் என்ற பொருளில் பழங்காலந்தொட்டு பயின்று வந்துள்ளது. இதனைக்,

**கேட்டன் மாத்திரை யல்ல தியாவதும்
காண்டலில்லா தியாண்டுபல கழிய
வழுவின்று பழகிய கிழமைய ராகினும்
அரிதே தோன்றல்**

(புறம் பா. 216:1-4)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில் "பழகுதல்" என்ற சொல் பயின்று வந்துள்ளது. இதில் கோப்பெருஞ்சோழனும், பிசிராந்தையாரும் பார்க்காமல், பல காலம் பழகிய நட்பினில் 'பழகுதல்' செயல் வெளிப்படுகிறது. பழக்கமானது, செயல்களை எளிய முறையில் பிழையின்றி செய்ய வழிவகுக்கிறது. இதனால் முயற்சி, காலம் ஆகியவை மிச்சப் படுத்தப்படுகிறது. இதனைக் கலைக்களஞ்சியம்,

**நனவுடன் தொடங்கிய செயல் நாளடைவில்
நனவின்றியே நிகழக் கூடியதாக ஆகிவிடும்
செயலையே பழக்கம் என்பர்**

(ம.ப.பெரியசாமித்தாரன், கலைக் களஞ்சியம், தொகுதி 7, பக்.29-30)

என்று கூறுகிறது. நல்ல பழக்கங்களைக் கற்றுக் கொள்ள ஏற்ற பருவம் குழந்தைப் பருவமாகும். இளமையில் கற்பு பசுமரத்தாணி போல பதியும் என்பர். பழக்கத்தின் தொடர்ந்த நிலை வழக்கமாகும். சமூகம் சார்ந்த இவ்வழக்கமானது ஒழுக்கத்தால் உருவாகிறது. இச்சொல் இலக்கணம் மற்றும் இலக்கியத்திலும் பயின்று வருகிறது. முந்நீர் வழக்கம் மகடேவோடு இல்லை என்று தொல்காப்பியத்திலும்,

**தோளணி தோடு கடரிழை நித்திலம்
பாடுவார் பாடல் பரவல் பழிச்சுதல்
ஆடுவா ராட லமர்ந்த சீர்ப் பாணி
நல்ல கமழ்தே னளிவழக்க மெல்லாமும்
பண்தொடர் வண்டு பரியவெதிர் வந்துத**

(பரி பா.10:115-119)

என்று பரிபாடலிலும் தமிழ்ச் சான்றோர் வெளிப்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது. சமூகத்தில் அதிகமாகப் பின்பற்றப்படும் பழக்கமான நடவடிக்கை வழக்கமாகும். இது குறித்து க.காந்தி,

**ஒரு வழக்கம் செல்லக் கூடியதாக இருக்க
வேண்டுமாயின் அது பண்டைச்
காலம் முதல் இடையீடின்றித் தொடர்ந்து
வழக்கில் வந்ததாக இருப்பதுடன்
அறிவுக்கு ஒத்ததாயும் தென்பட வேண்டும்**

என்று கூறுகிறார். பழக்கம் தனிமனிதனைச் சார்ந்தது போல வழக்கம் சமூகம் சார்ந்ததாகிறது. இத்தகு பழக்கவழக்கங்களின் முதிர்ந்த நிலை பண்பாடாக அமைகின்றது. பழக்கம், வழக்கம், மரபு என்ற சொற்கள் ஒன்றோடொன்று உறவுடையனவாகும். ஒன்றின் வளர்ச்சி, மற்றொன்றின் தொடர்ச்சியாக அமைகின்றது. இவை எளிதில் மாற்ற முடியாதவையாகும். கால, இட, சூழல்களுக்கு ஏற்ப சிறிசில மாற்றங்களை உட்படுத்திக் கொள்ளும். அவற்றின் "கருப்பொருள்" மாறுபடுவதில்லை. சமுதாயத்தின் நலன் கருதி ஏற்பட்ட இம்முறைகள் தலைமுறை, தலைமுறைகளாகப் பின்பற்றப் படுகின்றன. பழக்கம் தொடக்க நிலையாகவும், வழக்கம் தொடர்நிலையாகவும், வழக்காறு அல்லது மரபு பண்பாட்டின் முதிர்ந்த நிலையாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. இத்தகு சமூகம் சார்ந்த பல வகையான பழக்கவழக்கங்கள் பண்பாடு நிலையை அடைந்தாலும், சிறப்புக் கருதி முதன்மை பெறும் பழக்க வழக்கங்கள் பண்பாட்டில் தமக்கென ஒரு தனி இடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்கின்றன. உதாரணமாக சேலை உடுத்துதல் தென்னகப் பெண்களின் பண்பாடாக அமைகிறது. கால மாற்றத்திற்கும் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் ஏற்ப பல ஆடைகள் (சுடிதார், மிடி, பாவாடை தாவணி) வளர்ச்சியடைந்து சேலையைக் காட்டிலும் புழக்கத்தில் இருக்கின்றன. பருத்தி நூல், பட்டுப் புடவைகள் பண்பாட்டில் தமக்கென ஒரு தனி இடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டதால், இன்றளவும் தென்னகப் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் ஆடையாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. இவ்வாறு சூழல், இட அமைவிற்குத் தக்கவும், உணர்வின் வெளிப்பாடுகளுக்குத் தக்கவும் கட்டமைப்புக் கொண்ட பழக்க வழக்கங்கள் நிலைத்த இடத்தைப் பெறுகின்றன.

நிமித்தம் பார்த்தல்

பல்லி ஒலித்தால், அதனை சகுனமாகவும், நல் நிமித்தமாகவும் கருதுவதுண்டு. இவ்வழக்கமானது

சங்க காலம் தொட்டு இன்றுவரை வழக்கத்தில் உள்ளது. பல்லியின் சொல், நல்நிமித்தமாக அமைவதால், அதனை சங்க கால மக்கள் இனிய கூறும் பல்லி (நற்.246:1-2), நல்லதைக் கூறும் பல்லி (நற்.333:10-12) என்று சிறப்பிக்கின்றனர்.

வினை முடித்து மீளும் தலைவனின் வரவை; அவன் வருவதற்கு முன்னரே, பல்லி ஒலியெழுப்பி தலைவிக்குத் தெரிவிக்கிறது. இதனை,

**முன்னியது முடித்தனம் ஆயின் நன்னுதல்
வருவம் என்னும் பருவரல் தீர்ப்
படுங்கொல் வாழி நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லி**

.....
மீமிசைக் கலித்த வீற்று முல்லை

**ஆடுதலைத் துருவின் தோடுதலைப்
பெயர்க்கும் (நற்.169:1-6)**

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. அவை ஒலிக்கும் திசை, கிழமை, எண்ணிக்கை வரையிலும், பலன்கள் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன. இத்தன்மையைப் பிற்காலத்தில் எழுந்த 'கௌரி சாஸ்திரம்' வெளிப்படுத்துகிறது.

பல்லிகளில் ஏறக்குறைய 70 சாதிகளும் 300 இனங்களும் இருப்பதாகவும், இவை வெப்பமான பகுதிகளில் உலகம் நெடுகிலும் வாழ்வதாகவும் கூறப்படுகிறது. அதிலும் இவை மிகுதியாக இருப்பது, இந்தியா அல்லது கிழக்குப் பிரதேசத்தில் என்று கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது (தொகுதி 7, ப.18)

இதனை நோக்கும்பொழுது பல்லிகள் தென்னிந்தியப் பகுதிகளைச் சார்ந்தவை என்பது புலனாகின்றது.

சுவரில் கோடிடும் பழக்கம்

முல்லை நிலப் பெண்கள், தலைவனைப் பிரிந்த நாளிலிருந்து, அவன் வரும் நாள்வரை ஆற்றியிருத்தல் முல்லைநிலப் பண்பாடாகக் கருதப்படுகிறது. தலைவன் வரும் வரை பொழுதுகளை எண்ணிக் கொண்டு காத்திருக்கும், முல்லைநிலத் தலைவி, சுவர்களில் கோடிட்டு நாட்களை கணக்கிடுகிறாள். இதனை,

.....**ஆய்கோடு இட்டுச்**

**சுவர்வாய் பற்றும் நிற்படர் சேண்நீங்க
வருவேம் என்ற பருவம் உதுக்கான்;**

.....

**சொல்லுப அன்ன முல்லை வெண் முகையே
(குறுந்.358:2-7)**

என்ற கொற்றனார் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதனை வள்ளுவரும்,

**வான் அற்றுப் புற்கென்ற கண்ணும்
அவர்சென்ற**

நான் ஒற்றித் தேய்ந்த விரல்

என்று சிறப்பிக்கிறார். இத்தகு குறிப்புகளை அகநானூற்றிலும் (61:45, 289:9-10) காணமுடிகின்றது. கைக்குள் கணினி வந்த பிறகும் நாளேடுகள், மாத ஏடுகள் முதலிய ஏடுகளில் கோடிடுவதையும் நாள்குறிப்பேட்டில் குறித்து வைப்பதையும் இன்றளவும் காணமுடிகின்றது.

வாழ்த்துதல் மரபு

பண்டைய காலத்தில் நற்சொல் உரைத்தவர்களையும், நன்மை செய்தவர்களையும் வாழ்த்துதல், போற்றுதல் முதலிய பண்பாடுகளைக் காணமுடிகிறது. இப்பண்பாடுகளை அகம், புறம் என இருநிலைகளிலும் காணமுடிகின்றது. வாழ்த்தும் மரபானது நேரடியாக வாழ்த்துதல், மறைமுகமாகப் பிறரிடம் வாழ்த்துதல் என்று இருவகைப்படுகின்றன. புலவர்களும், பிறரும் அரசனையும், தன்னிகரில்லாதவர்களையும்

**வாழ்த்தியதைத் தொல்காப்பியத்தில்
அறியமுடிகிறது. இதனை,
வழக்கியல் மருங்கின் வகைபட நிலைஇப்
பரவலும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பாங்கினும்
முன்னோர் கூறிய குறிப்பினும்.5**

என்ற நூற்பாவில் ஒருவர் மற்றொருவரைப் போற்றிப் புகழுதல் வாழ்த்துதல், வணங்குதல் அறம், பொருள், இன்பத்துள், இன்பப் பகுதியாக இருந்ததை எடுத்துரைக்கிறது. இப்பண்பானது வாழ்த்தப்படுபவர் மீது கொண்ட அன்பின் வெளிப்பாடாக அமைகிறது. வாழ்த்தும் பண்பினை 'புறநிலை வாழ்த்து' என்று புறத்திணையியல் (தொல். பொருள். 87) குறிப்பிடுகிறது. செய்யுளியலிலும் காணப்பட்டதை.

வழிபடு தெய்வம் நிற்புறம் காப்பப்

பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து

பொலிமின் என்னும் புறநிலை வாழ்த்தே.6

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. வாழ்த்துபவர்கள், வாழ்த்தப்படுபவர்களை "நின் குலம் தெய்வத்தால் காக்கப்பட வேண்டும்; நீடோடி புகழுடன் வாழ வேண்டும்" என்று வாழ்த்தியதை அறியமுடிகிறது.

தலைவன் மணந்துகொள்ள வருவதை அன்னை தெரிவிக்கிறாள். நற்சொல் கூறிய அன்னை 'அமுதம் உண்ணும் புகழ் உலகத்தை அடைய வேண்டும்' என்று தலைவி வாழ்த்துகிறாள்.

அரும்பெறல் அமிழ்தம் ஆர்பதம் ஆகப்

பெரும்பெயர் உலகம் பெற்றீயிரோ - அன்னை ஒங்குமலை நாடனை வரும் என்றோளே

(குறுந் 5.83:1-5)

என்பதை வெண்பூதனாரின் அடிகளால் உணரமுடிகிறது. இவ்வாறு, தலைவன் 'வரைவிற்குரிய ஏற்பாடுகளோடு வருவான்' என்று கூறிய அயன்மனைக் கிழத்தியையும், அமுதம் உண்ணப் பெறுவான் (குறுந். 261:1-7) என்று தலைவி வாழ்த்துகிறாள். நாளும் ஒரு சவாலை எதிர்கொள்ளும் காலகட்டத்தில் புறநிலை வாழ்த்தும், வாயுறை வாழ்த்தும் மனதிற்கு மகிழ்ச்சியை தந்ததோடு வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற வேண்டும், புகழ் பெற வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தையும் தூண்டுவதாக அமைந்தது. அதேபோல் மன்னன் அல்லது மக்கள் தவறுகள் செய்யும் பொழுதும், பலர் அறிய பறை சாற்றுவதற்கு முன்னர் செவிக்கு அருகே சென்று அறிவுறுத்தும் செவியறிவுறுத்திய பண்பும் போற்றுதற்குரிய பண்பாக அமைகிறது. இத்தகு வாழ்த்தும் பண்பாட்டைச் சங்க இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் (குறுந். 75:3-4, 360:2-6, நற்.65:1-2) காணமுடிகின்றது. அக்காலத்தில் மக்களை மட்டுமல்லாது இயற்கையையும் வாழ்த்தியுள்ளனர். இதனை,

திங்களைப் போற்றுதும்! திங்களைப் போற்றுதும்!

ஞாயிறு போற்றுதும்! ஞாயிறு போற்றுதும்!

மாமழை போற்றுதும்! மாமழை போற்றுதும்!7

என்ற சிலப்பதிகார அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு வாழ்ந்தால்தான்; இயற்கை வளமுடன் இருந்தால்தான் மக்கள் நலமுடன் இருக்க இயலும் என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தனர். சங்க காலத்தில் தெய்வத்தை வணங்கிப் பிறரை வாழ்த்தும் முன்னர், இயற்கையை வாழ்த்தி வணங்கியுள்ளனர்.

குறிஞ்சி நிலத்தில், தலைவன் மலையையும், தந்தை மலையையும் சிறப்பித்துப் பெண்கள்,

உரலில் நெல் குத்தியவாறு, வள்ளைப் பாட்டு பாடியதை,

முன்றிற் பலவின் முதுகளை மரீஇப்

புன்தலை மந்தி தூர்ப்பத் தந்தை

மைபடு மால்வரை பாடினள் கொடிச்சி

(நற்373:1-3)

என்று கபிலரது அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதில் தலைவியின் இல்லறப் பண்பாடும், மலைகளின் வளமே, தம் நலம் என்று கருதிய பண்பாடும் பெறப்படுகின்றன. இத்தகைய வள்ளைப்பாட்டையும், இயற்கையையும், மக்களையும் வாழ்த்தும் பண்பை இன்றைய கிராமப்புறங்களில் காணமுடிகின்றது.

வெறியாட்டு

வெறியாட்டு' என்பது குறிஞ்சிநில மக்களின் தனித்துவமான வழிபாடாக அமைகிறது. இவ்வழிபாட்டினைச் செய்யும் வேலன் வாயிலாக இறைவன் வெளிப்படுவதாக நம்பப்படுகிறது. மருந்தாலும், பிறவற்றாலும் தீராத நோய், வெறியாடலால் தீரும் என்று நம்பிக்கைக் கொண்டு வெறியாடுதல் நிகழ்த்தப்படுகிறது. காதல் வயப்பட்ட பெண்டிரின் உடல்நலம் குன்றியதில், அதனை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு செய்யப்படும் சடங்குமுறை வழிபாடாக வெறியாடல் அமைகிறது. இதனை,

கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி

வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்

கடவுள் ஆயினும் ஆக

மடவை மன்ற வாழிய முருகே

(நற்.34:8-11)

என்ற அடிகளால் சடங்கு நிகழ்ந்ததைக் காணமுடிகிறது. இவ்வெறியாட்டினைக் குறிப்பிடும் பிற குறிஞ்சி நிலப் பாடல்களாக (நற்.51, 251, 268, 273, 288, 322; குறுந்.87, 11, 263, 360, 362) முதலிய பாடல்கள் அமைகின்றன. இன்றளவும் தமிழக கிராமப்புறங்களில் குறிகேட்டல், சாமிஆடுதல், முறைகளோடு வெறியாடல் பொருந்துவதைக் காணமுடிகிறது.

நடுகல்

சமுதாயத்தில் சிறப்புமிக்கவர்கள் இறந்தால் அவர்களது நினைவாக நடப்படும் கல் நடுகல் ஆகும். இத்தகைய நடுகல்லானது போரில் மாய்ந்தோர் (அகம்.59:9-12), வடக்கிருந்தோர்

(புறம். 223), பத்தினிப் பெண் (சிலம்பு. 28: 218-225), பசுக்களை மீட்போர் (புறம். 261: 11-16), புறப்புண்ணுக்கு நாணியவர் (புறம். 65:9-12), நட்பிற்காக (புறம். 215:6-9), மானத்திற்காக (புறம். 44:4-7) என்று பல நிலைகளில் நடுகற்கள் நடப்படுகின்றன. போரில் புறமுதுகிடாது உயிர் துறந்த வீரர்களின் நினைவாக நடுகல் நட்டு வழிபட்டதை,

**ஒன்னாத் தெவ்வர் உலைவிடத் தார்த்தென
நல்வழிக் கொடுத்த நாணுடை மறவர்
செல்லா நல்லிசைப் பெயரொடு நட்ட
கல்லேசு கவலை எண்ணுமிகப் பலவே**

(மலைபடு386-389)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. வீரயுகத்தின் நினைவுச் சின்னமாகக் கருதப்பட்ட நடுகல், காலப்போக்கில் வழிபாடாக மாற்றம் பெற்றது. இதனை க.காந்தி,

நடுகல் நாட்டும் வழக்கம் நம்பிக்கை வயப்பட்ட நிலையிலிருந்து ஆவி பற்றிய நம்பிக்கை பாற்பட்ட நிலையில், நம்பிக்கை வயப்பட்ட வழக்கமாக மாறியமையினை, நடுகல் வழிபாடு குறிப்பதாகக் கூறுகிறார்.8

வீரமரணம் அடைந்தவர்களின் நினைவாக வைக்கப்படும் நடுகற்களில் அவ்வீரர்களை உறைவதாகக் கருதப்படுகின்றது. அவ்வீரர்களை வணங்கி, வழிபடுவதன் மூலம் அவர்களைப் போலவே வீரத்தில் சிறந்து விளங்க முடியும் என நம்பப்படுகிறது. இங்கு நடுகல் எண்ணிக்கையில் மிகுதியாக இருப்பதை நோக்கும் பொழுது, சங்க காலத்தில் மானமும், வீரமும் காதலைவிட உயர்வாகக் கருதப்பட்டதை அறியமுடிகிறது.

நற்சொல் கேட்டல்

சங்க கால மக்கள் தங்கள் மனதில் எண்ணிய செயல்கள் நடக்குமா? இல்லையா? என்பதை நற்சொல் கேட்டல், நிமித்தம் பார்த்தல், விரிச்சி கேட்டல் மூலம், முன்கூட்டியே அச்செயல் குறித்து ஒரு முடிவிற்கு வருகின்றனர்.

**தலைவனின் வரவை பிறர் பேசும் இனிய
நற்சொற்களாலும் பல்லியின் நிமித்தச்
சொற்களாலும் அறிந்ததை,
இடுஉ ஊங்கண் இனிய படுஉம்;
நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லியும் பாங்கில் தேற்றும்**
(நற்246:1-2)

என்று காப்பியஞ் சேந்தனாரின் அடிகள் மொழிகின்றன.

தொல்காப்பியர் ஐவகை நிலங்களில் பின்பற்றப்படும் உரிப்பொருள்களைக் கூறும்பொழுது,

**புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை**

தேருங் காலைத் திணைக்குறிப் பொருளே

என்று உரிப்பொருள் நிகழ்வதற்கான சூழல்களை நிமித்தம் என்று சுட்டுகிறார். இதிலிருந்து நிமித்தம் என்பது நிகழ்விருக்கும் செயல்களை முன்கூட்டியே அறிவிக்கும் குறிப்புகள் என்பது தெளிவாகிறது. 'புள்' நிமித்தம் பார்ப்பதும் பண்டைய கால நம்பிக்கை வயப்பட்ட வழக்கங்களில் ஒன்றாக அமைகிறது. பறவைகளின் ஒலிகளைக் கொண்டு சூழல்கள் அறியப்படுகின்றன. 'புள்' நிமித்தம் பார்த்து பயணம் மேற்கொண்டதை,

வேதின வெறிநின் ஒதிமுது போத்து,

ஆறுசெல் மாக்கள் புள்கொள் பொருந்தும்

(குறுந்140:1-2)

என்ற நன்முல்லையாரின் அடிகளால் அறிய முடிகின்றது. இதனை நற்றிணையும் (246:3) எடுத்துரைக்கிறது. பொதுவாக நிகழும் நிமித்தங்களாகப் பின்வருபவை அமைகின்றன.

1. Signs in the sky, consisted chiefly of thunder and lightning, but not excluding falling stars and other phenomena.
2. Signs from birds, with reference to the direction of their flight and also to their singing or uttering other sounds
3. Feeding of birds, which consist in observing whether a bird usually a fowl-when grain was thrown before it, let fall a particle from its mouth.
4. Signs from animals i.e., observation of the course of or sounds uttered by quadrupeds and reptiles within a fixed space. Corresponding to the observations of the flight of birds, but much less frequently employed.
5. Warnings, consisting of all unusual phenomena but chiefly such as boded ill (Ant-Balfe, Encyclopaedia Britannica, Vol.20, p.751)

என்று ஆங்கிலக் கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது. இத்தகைய நிமித்தங்கள் சிலப்பதிகாரத்திலிருந்ததை, குடத்துப்பால் உறையாமையும்,

சுவி இமில் ஏற்றின் மடக்கண் நீர்சோர்தலும்
உறியில் வெண்ணெய் உருகாமையும்,
மறி முடங்கி ஆடாமையும்
மான்மணி நிலத்து அற்று வீழ்தலும்
வருவதுஓர் துன்பம் உண்டு என10

என்று கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. இப்பாடலில் ஆன் ஏறுகள் கண்களில் நீர் வழிதல், துள்ளித் திரியும் ஆட்டுக்குட்டிகள் அசையாது சோர்ந்திருத்தல், பசுக்கள் கதறியழுதல் முதலியவை அக்கால தீய நிமித்தங்களாக அமைகின்றன. தலைவனை எதிர்நோக்கி காத்திருக்கும் தலைவிக்குத் தன் தோள்கள் செறிவு கொள்தல், கூதிர்கால இயற்கை நிகழ்வுகளும் நல் நிமித்தங்களாக அமைகின்றன என்று குறுந்தொகை (260:1-3) குறிப்பிடுகிறது.

பிறை வழிபாடு

முழுமையாக வளர்ச்சிப் பெற்ற நிலாவானது, உவா, நிறை நிலா, உவாமதி, முழுமதி, பெளர்ணமி என்று பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறது. சங்க காலப் பெண்கள் பிறை வழிபாட்டையும், பெளர்ணமி வழிபாட்டையும் மேற்கொண்டுள்ளனர். பழமையை போற்றிய முது பாலை நிலத்தில் சந்திரனை வழிபடுவதன் மூலம் அவரைப் போலவே அழகான கணவன் கிடைப்பான் என்று நம்பிக்கை கொள்கின்றனர். இதனை,

வளைஉடைத் தனையது ஆகிப் பலர்தொழ
செவ்வாய் வானத்து ஐயெனத் தோன்றி
இன்னாப் பிறந்தன்று! பிறையே!

(குறுந்307:1-3)

என்று கடம்பனார் சாண்டிலியனின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. கார்த்திகை மாத முழுநிலவன்று மலை மீது விளக்கேற்றியதை,

கண்டிசின் வாழியோ குறுமகள் நுந்தை
அறுமீன் பயந்த அறஞ்செய் திங்கள்
செல்குடர் நெடுங்கொடி (நற்202:8-10)

என்று பெருங்கடுகோவும் குறிப்பிடுகிறார். நல்ல கணவன் கிடைக்க சந்திரனை வழிபட்டது போல, கணவனது நலனுக்காகவும் பிறையை தொழுகின்றனர். இதனை,

புள்ளித் தொய்யில், பொறிபடு சுணங்கின்,
ஒன்இழை மகளிர் உயர்பிறை தொழும்
புல்லென் மாலை (அகம்239:8-10)

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. சந்திரனை வணங்கும் பிறை வழிபாட்டை, மருதநில மக்களும் பின்பற்றுகின்றனர். கன்னி மகளிரும், பிற மகளிரும் கார்த்திகை மாதத்தில், பிறை தொழுது வணங்கியதை,

அயிரை பரந்த அம்தண் பழனத்து

.....
தொழுதுகாண் பிறையின் தோன்றி

(குறுந்178:1-5)

என்ற நெடும்பல்லியத்தையாரின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறு பிறையானது சிவபெருமானின் தலையில் இருப்பதால் (சிலம்பு.2:40) உயர்ந்த நிலையில் வைத்துப் போற்றி வணங்கப்படுகிறது. பண்டைய காலம் முதல் இக்காலம் வரை பெரும்பாலும் பிறை வழிபாட்டினைப் பெண்களே மேற்கொள்கின்றனர். கண்ணுக்குத் தெரியும் கடவுளாகப் பிறை அமைவதாகவும் அக்கடவுள், தம்மையும் தம்மைச் சார்ந்தவர்களையும் காக்கும் என்றும் நம்பினர். இதனை அறிஞர் வில் டிரண்ட்டும் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

He was (moon) a favourite god with women who worshipped him as their protecting Deity.11

நெய்தல் நில மக்களான மீனவர்கள் முழுமதி நாட்களில் கடலுக்குச் செல்வதைத் தவிர்த்துவிடுகின்றனர். பெளர்ணமியில் கடல் பொங்குவதாலும், அலைகள் மற்ற நாட்களைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருப்பதாலும் அந்நாளில் பரதவர்கள் கடல் பயணம் செய்வதில்லை. உவா நாளில் கடல் பொங்கியதை,

திங்களும் திகழ்வான் ஏர்தரும்; இமிழ்நீர்ப்

பொங்குதிரைப் புணரியும் பாடுஓ வாதே

(நற்335:1-2)

என்ற வெள்ளிவீதியாரின் அடிகளால் அறியமுடிகிறது. இத்தகைய உவா நாளில் தொழிலுக்குச் செல்லாததால், அந்நாளினை மீனவர்கள் குடும்பத்தோடு கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர். இதனை,

புன்தலை இரும் பரதவர்

பைந் தாழை மா மகளிரொடு,

பாய் இரும் பனிக்கடல் வேட்டம்

செல்லாது

உவவு மடிந்து உண்டு ஆடியும்

(பட்டினப் 90-93)

இவ்வாறு சங்க காலத்தில் வழிபடப்பட்ட பிறை வழிபாடும், கார்த்திகை வழிபாடும், தமிழர்களிடையே இன்றளவும் காணப்படுகின்றன.

தொகுப்புரை

சங்க கால மக்களது வாழ்வியலானது நம்பிக்கை வயப்பட்டதாக அமைகிறது. காதலும் வீரமும் இரு கண் என கொண்டாலும் கடவுள் நம்பிக்கை என்பது இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையாக கருதப்பட்டதை வெறியாடல் வழி அறிய முடிகிறது. நிமித்தம் பார்த்தலும், நற்சொல் கேட்டலும் அக்காலம் தொட்டு இன்று வரை பின்பற்றப்படும் வழக்கங்களில் ஒன்றாக அமைகிறது. பல்லி சத்தமும், காக்கை கரைவதும் இயல்பாக நடக்கும் நிகழ்வு என்பதைக் கடந்து எதிர்பார்ப்பு கொண்ட மனதிக்கு நம்பிக்கையின் மறு உருவமாக அமைகிறது. இன்றைய காலகட்டத்தில் அழிந்து வரும் மரபுகளில் காக்கப்பட வேண்டிய மரபுகளில் ஒன்றாக வாழ்த்து மரபும் அமைகிறது. பெளரணமி வழிபாடானது காலம் காலமாக பின்பற்றப்பட்டு வருவதை அறிய முடிகிறது. விஞ்ஞானம் எவ்வளவு வளர்ந்தாலும் பழமையை நாடும் மனித மனத்தின் எதார்த்தத்தை சுவரில் கோடிடும் வழக்கத்தின் வழியாக உணர் முடிகிறது. கைக்குள் உலகம் வந்தாலும், கணினியே கைக்குள் வந்தாலும் நாட்குறிப்பில் பதிவிடும் பண்பு இன்றளவும் பசுமை மாறாது காணப்படுகிறது. இத்தகைய குறிப்புகளின் வழி சங்க கால மக்களின் நம்பிக்கை வயப்பட்ட கலாச்சார மரபுகள் காலம் கடந்தும் நிலைத்து நிற்பதை அறிய முடிகிறது.

அடிக்குறிப்பு

1. தனிநாயகம் அடிகள் தமிழர் பண்பாடும் அதன் சிறப்பு இயல்புகளும் - ப.23
2. ச. திருஞானசம்பந்தம் (உ. ஆ) தொல், பொருள், அகத்த, நூ 37

3. கா. காந்தி, தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் 4.ப.13.
4. பி. ரெ.நடராசன் (வி.வு.ஆ) திருக்குறள் குறள் 1261
5. ச. திருஞானசம்பந்தம் (உ. ஆ) தொல், பொருள், நூற்.54
6. ச. திருஞானசம்பந்தம் (உ. ஆ) தொல். சொல் செய்யுளியல் நூற்பா 415
7. அடியார்க்கு நல்லார் (உ.ஆ) சிலப்பதிகாரம் மங்கள வாழ்த்து பாடல் அடி 1-7
8. கா. காந்தி, தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் ப.249
9. ச. திருஞானசம்பந்தம் (உ. ஆ) தொல், அகத்., நூற்பா 16
10. அடியார்க்கு நல்லார் (உ.ஆ) சிலப்பதிகாரம் ஆய்ச்சியர் குரவை அடி 5
11. Will Durant Our orient Heritage p. 59.

துணைநூற் பட்டியல்

1. அடியார்க்கு நல்லார்(உ.ஆ), சிலப்பதிகாரம் மூலமும் அரும்பதவுரையும், உவே.சா. பதிப்பு, உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை, எ.ப.,1968.
2. காந்தி,க. தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, மு.ப., 2008
3. தனிநாயகம் அடிகள், தமிழர் பண்பாடும் அதன் சிறப்பு இயல்புகளும், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, மு.ப., 2010.
4. திருஞானசம்பந்தம், ச. (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் (மூலமும் உரையும்), கதிர் பதிப்பகம், திருவையாறு. மு.ப.,2018.
5. நடராசன், பி.ரா. (உ.ஆ), திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை, உமா பதிப்பகம், சென்னை, மு.ப.,2012

திருமூலரின் திருமந்திரத்தில் அறச்சிந்தனைகள்

முனைவர் து.புஷ்பவள்ளி

இணைப்போசிரியர் மற்றும் தலைவர், தமிழ்த்துறை
சீதாலக்ஷ்மி ராமஸ்வாமி கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இலக்கியம், மனித குலத்தின் கருவூலமாகும். மழை, காற்று என்பன போல இலக்கியம் பொதுவானது. பல்வேறு மொழிகளில் பல வடிவங்களில் காணப்படும் இலக்கியங்கள் மனிதத்தை மேம்படுத்தும் பெற்றி வாய்ந்தவை. முன்னைய இலக்கியங்கள் பின்னைய இலக்கியங்கள் உருவாவதற்கு அடித்தளமாக அமைகின்றன. ஓர் இலக்கியத்தை அடியொற்றி இன்னொரு இலக்கியமோ ஓர் இலக்கிய உத்தியைத் தொடர்ந்து மற்றோர் இலக்கிய உத்தியோ உண்டாவது குறைபாடில்லை. அது இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியினையே காட்டுகிறது. பக்தி நெறியைப் பரப்பும் நோக்குடன் பக்திப் பாடல்களைப் படைத்த ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் மக்களைக் கவரும் இசைப்பாடல்களாகப் பாடியுள்ளனர். இலக்கிய உலகில் வழக்கத்திலுள்ள பாடுபொருள்களையும் உத்திகளையும் பயன்படுத்தி அவற்றை இறைபக்தியை எடுத்துரைக்கும் பாடல்களாகத் தந்தனர்.

ஆன்மீகம் என்பதற்கு கோவிலுக்குச் செல்வது, பிரார்த்தனை செய்வது, பகவானைப் பற்றி எண்ணுவது, பேசுவது, கடவுளுக்குத் தொண்டு செய்வது என்றெல்லாம் பதில் கூறுகிறோம். உண்மையில் இவையெல்லாம் சரியான பதில்கள் அல்ல. ஆன்மா என்பது ஆன்மாவைப் பற்றிய ஞானமாகும். உடம்பினுக்குள்ளே குடி கொண்டிருக்கும் ஆன்மாவை உலகியல் தொல்லைகளிலிருந்தும் பிறவி, பிணி, மரணம் என்ற தளைகளிலிருந்தும் மீட்க, ஆன்மாவாகிய தன்னை உணர்ந்து இறைவனோடு சேரும் நெறியாகும். ஆன்மாவை அறிந்து கொள்வதே தன்னை அறிதலாகும்

“தன்னையறியத் தனக்கொரு கேடில்லை
தன்னையறியாமல் தானே கெடுகின்றான்”

என்றும்,

“தன்னை அறிவது அறிவாம் அஃதன்றிப்
பின்னை யறிவது பேயறிவாகுமே!”

என்றும் திருமூலர் கூறுவார்.

அறத்தின் தோற்றம்

அறவாழ்க்கையின் வரலாறும் மனித வாழ்க்கையின் வரலாறும் ஒன்றே. மனித வாழ்க்கை எவ்வாறு படிப்படியாக முன்னேறியும்

தேவையான மாற்றம் பெற்றும் வளர்கின்றதோ அவ்வாறே அறநெறியும் உடன் வளர்கின்றது. இந்நிலை மாந்தர் இனத்துக்குப் பொதுவானது. ஆதிமக்களுடைய வாழ்க்கையில் துல்லியமான அறப்பண்பைக் காணுதல் இயலாது. ஆயினும் அறத்தின் கூறுகள் சில காணப்படுகின்றன. அவை இயற்கை விருப்பத்தின் தூண்டல்களாகவும், சமுதாயக் கட்டுப்பாட்டின் விளைவுகளாகவும் அமைந்தவை. நல்லது, கெட்டது ஆராய்ந்து பார்க்கும் பகுத்தறிவினால் ஏற்பட்ட பண்புகளல்ல அவை ஆயினும் அவை மனிதனிடத்தில் தோன்றியிராவிடில் அவன் விலங்கு நிலையிலேயே இருந்திருப்பான். எனவே மனித குலத்திற்குச் சிறப்புக் குணமாக விளங்குவது அறம் என்பதும், அதன் மூலத் தத்துவங்கள் மனித வரலாற்றின் முதல் நிலையிலேயே தோன்றின என்பதும் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கன. அறத்தைப் பற்றி கூறும்பொழுது,

“அறமெனப் படுவ தியாதெனக் கேட்பின்
மறவா திதுகேள் மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
உண்டியு முடையு முறையு அல்லது
கண்ட தில்”

என்று விளக்குகிறது.

பழங்கால மக்கள் பசி, பிணி, பகை, வறுமை ஆகிய வாழ்க்கைப் போராட்டங்களிடையே இன்பமும், பொருளும் பெறப் பல்வேறு நெறிகளையும் பின்பற்றியிருப்பர். இந்நெறிகளில் பிறருக்குத் தீங்கு பயவாத நல்ல நெறியலேயே பெற வேண்டும் என்ற ஒழுக்கலாறு கட்டுப்பாடாக கடமை உணர்வாக மக்களிடையே வளர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். மரபொழுக்க நிலையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பெற்ற நெறிகளையே அறங்கள் என இலக்கியங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. அறநெறியில் ஈட்டப்பெறாத செல்வமும் இன்பமும் நிலையற்றவை என்று எண்ணும் நிலை ஏற்பட்டது. வஞ்சனையால் ஈட்டப்பெறும் செல்வமும் இன்பமும் பழியென்றும் கருதப்பட்டன. அறநெறிவழி வாழ்தலே சிறப்பு என்றும் பண்டைத்தமிழர் கருதினர். இதனை திருமூலர்,

**“ஒழிந்தன காலங்கள் ஊழியும் போயின
கழிந்தன பற்பனை நானுங் குறுகிப்
பிழிந்தன போலத்தம் பேரிடர் ஆக்கை
அழிந்தன கண்டும் அறம் அறியோரே”**

என்று அறம் பல செய்யவே அமைந்தது தான் வாழ்வென இயம்புகிறார்.

அறத்தின் நோக்கம்

வாழ்நாள் என்பது ஒருவனின் நல்வினை, தீவினைகளினால் எத்தனை முறை பிறந்து வாழ்கிறானோ, அத்தனை நாட்களும் ஒருவனது வாழ்நாளாகும். அந்த வாழ்நாளைத் தொடர்ந்து நீட்டிக்காமல் அதிலிருந்து விடுதலை பெற அறம் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் ஒருவரது உடம்போடு உயிர்கூடி, வினையினால் மீண்டும் மீண்டும் உலக வாழ்வுக்கு வராமல் தடுக்க வழியாகும் என்று வள்ளுவர் அறன் வலியுறுத்தலில் குறிப்பிடுகிறார். இப்படி ஒருவன் அறச்செயலில் ஈடுபட உலக நிகழ்ச்சிக்களும், சூழ்நிலைகளும் அவனைத் தடை செய்யக்கூடும்.

திருமூலர் அட்டாங்க யோகத்தில் தாரணைப் பயிற்சியால் வாழ்நாள் வழியடைக்க ஒரு வழி கூறுகிறார். மனத்தை உலகச் செயல்களில் ஈடுபடுத்தாமலும், காதுகளால் உலக ஆரவார செயல்களைக் கேளாது என்கி இருந்து விட்டாலே போதும் உன் வாழ்நாள் அடைபட்டுவிடும். முக்தியும் பெறலாம் என்கிறார்.

**“கோணா மனத்தைக்குறிக்கொண்டு கீழ்கட்டி
வீணாத்தண்டுடே வெளியுறத் தானோக்கிக்
காணாக்கண் கேளாச் செவியென்றி
ருப்பார்க்கு**

வாணான் அடைக்கும் வழியதுவாமே!”

என்று இறைவனின் திருவடியும், அதிலிருந்து பெருகும் அமிர்தமும், அதை உணர்ந்தும் சுவைத்தும் ஏற்படும் பேரானந்தமும் அற்புதக் காட்சிகளும் தென்படும் என்கிறார் திருமூலர்.

சமூகத்திற்கும் மனிதனுக்கும் ஓர் அறப்பிணைப்பு இருக்கிறது. சமுதாயத்தில் வாழ்வதால் நமக்கு சில உரிமைகள் கிடைக்கின்றன. இந்த உரிமைகள் கடமைகளைத் தழுவினவை. அதனால் சமூகநலத்தை நாடுவது மக்கள் கடமையாகும். கடமை என்பது சமுதாயத்தின் நன்மையைப் பெற்றவன் அச்சமுதாயத்திற்கு தான் அளிக்கும் உதவிகளாகத் தோன்றியவையாகும். பொதுநலனுக்கேற்ப நாம் நல்லனவற்றைச் செய்ய வேண்டும். கல்வியறிவு, சமூகக் கட்டுப்பாடு, நல்லொழுக்கம் இவற்றின் அடிப்படையில் நம் மனசாட்சி செயற்பட வேண்டும். இவ்வாறு ஒவ்வொரும செயற்படும்போது படிப்படியே சமுதாயம் முழுதும் சீரடையும். அறநெறியில் வாழ்வதன் பயனாக வருவது தான் இன்பம் என்பதை,

**“அறத்தான் வருவதே இன்பமற் றெல்லாம்
புறத்த புகழும் இல்”**

என வள்ளுவம் வகுக்கின்றது. அறமல்லாத வழிகளில் வருவது இன்பமே எனினும் தள்ளத்தக்கதே. சமுதாயத்தை உயர்த்துதல் என்பது அறத்தின் நோக்கமாகும். சமுதாயத்தினால் நன்மை பெறும் தனிமனிதன் தனது கடமைகளைச் சமுதாயத்துக்காகவும் ஆற்ற

வேண்டும். தனிமனிதன் குடும்பத்துக்காகவும் சமுதாயத்துக்காகவும் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளும் அறத்தில் அடங்கும்.

உயிர்த்துணையாக இருக்கின்ற பரம்பொருளை இவ்வுலகில் குறையொன்றும் கூறாமல், அறவழி அல்லாத வேறுவழிகளிலே செல்லாது, அறவழியிலேயே நின்று, நீங்கள் ஒருவருக்கு ஒன்றைக் கொடுத்து உதவிய அந்த ஈகையே, அருளே உங்களுக்கு உற்ற உயிர்த்துணை என்பதனை,

**“பற்றது வாய்நின்ற பற்றினைப் பார்க்கிசை
அற்றம் உரையான் அறநெறிக்கு அல்லது
உற்றது உங்களால்ஒன்றும் ஈந்தது வேதுணை
மற்றுஅண்ணல் வைத்த வழிகொள்ளு மாறே”**
என்று திருமூலர் அறிவுறுத்துகிறார்.

அருளறம்

அழியுஞ் செல்வமாகிய பொருட்செல்வத்தைப் பண்டைத் தமிழர் செல்வமாகக் கருதவில்லை. பொருள் அழியும் இயல்பினது ஆனதால், பொருட்பிணி என்றும் நில்லாப் பொருட்பிணி என்றும் பொருள் குறித்துக் கருதினர். நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும் முற்பிறவியில் செய்த நல்வினையினால் விளைவன. அவை செல்வம் அன்று. செல்வம் என்பது தம்மைச் சேர்ந்தோரின் துன்பத்தைத் தீர்க்கும் அருள் உள்ளமே என்றும் உணர்ந்து வாழ்ந்தனர். துன்பத்தைத் துடைத்தலாகிய அருளே அறமாக வலியுறுத்தப்பெற்றுள்ளது. பிறவுயிர்களின் துன்பத்தையும் தம்முடையது போலக் கருதி காத்தலே அறிவுடையாரின் செயலாகும். அதுவே சான்றோரின் கடமையாகும். இறைவனிடம் அழியும் இயல்பினவாகிய பொன்னும் பொருளும் போகமும் வேண்டாது. அருளும், அன்பும் அறமுமாகிய நிலையானவற்றையே பண்டைத்தமிழர் வேண்டினர் என்பதை நாம் உணர்தல்.

**“பற்றது வாய்நின்ற பற்றினைப் பார்க்கிசை
அற்றம் உரையான் அறநெறிக்கு அல்லது
உற்றது உங்களால்ஒன்றும் ஈந்தது வேதுணை
மற்றுஅண்ணல் வைத்த வழிகொள்ளு மாறே”**

என்று திருமூலர், அறவழி அல்லாத வேறு வழிகளிலே செல்லாது, அறவழியிலேயே நின்று, ஒருவருக்கு ஒன்றைக் கொடுத்து உதவிய அந்த ஈகையே, அருளே உங்களுக்கு உற்ற உயிர்த்துணை. இதுவே பரம்பொருள் வாழும் உயிர்கள் பேரின்ப வீட்டைய வைத்த வழித்தடம் என்கிறார்.

நல்லறச் செயல்களை செய்யத் தெரியாதவர்கள் சிவப்பரம்பொருளின் திருவடி நினைத்துப் போற்றும் பக்தி வழியை அறிய மாட்டார்கள். இவர்கள் சிவலோகத்தின் நிழலைக் கூடத் தரிசிக்க முடியாதவராவார்கள். மற்றவர்கள் கூறும் பொய்யுரைகளைக் கேட்டுப் பாவத்தைச் செய்யத் தெரிந்த இவர்கள் பாவப்படுகுழியிலேயே வீழ்ந்து கிடப்பர் என்பதை,

**“அறம்அறி யார்அண்ணல் பாதம் நினையும்
திறம்அறி யார்சிவ லோக நகர்க்குப்
புறம்அறி யார்பலர் பொய்ம்மொழி கேட்டு
மறம்அறி வார்பகை மன்னிநின் றாரே”**

என்கிறார் திருமூலர்.

செல்வத்துப் பயனே ஈதல்

உலகத்தில் துன்பத்திற்கு காரணம் ஆசையே என்று புத்தர், ஏசு, நபிகள் நாயகம், நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள், திருவள்ளுவர், திருமூலர் போன்ற மெய்ஞ்ஞானிகள் கூறியுள்ளனர். ஆசையே அனைத்து துன்பங்களுக்கும் காரணம். இந்த ஆசை என்ற விதையை ஞானமாகிய நெருப்பினால் எரித்துவிட்டால், அந்த ஆசை வித்து மீண்டும் முளைத்து ஆணவம், கன்மம் என்ற கிளைகளைப் பரப்பாது. வாழ்வில் வேண்டாமையே ஒரு விழுச்செல்வம். செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவு என்றும், போதும் என்ற மனமும் பிறரையும் மகிழ்ச்சியோடு வாழ விட வேண்டும் என்ற எண்ணமும் வேண்டும். ஒளவையார் கூறியது போல உலகத்து மனிதர் அனைவருக்கும் தேவையானது உண்பது நாழி அரிசி, உடுக்க மேலாடை கீழாடை என்ற இரண்டும் போதும்.

தேவையில்லாத பெருஞ் செல்வத்தைக் குவித்து வைத்து கொள்ள வேண்டாம். செல்வத்துப் பயனே பிறர்க்கீதல் என்பது தமிழ்க்குடியின் கருத்து. எல்லாரும் எல்லாமும் பெற வேண்டுமானால் ஒருவரை ஒருவர் ஆதரிப்பது மட்டுமல்லாமல், இருப்பவர் இல்லாதவர்க்கு கொடுக்க வேண்டும். கற்றவர் கல்லாதவருக்கு நெறி காட்டுவது, அன்பால் அனைவரையும் ஆள்வது என்பதே கடவுள் தன்மை. இதனை திருமூலர்,

“ஆசைப்படப்பட ஆய்வருந் துன்பம்

ஆசைவிடவிட ஆனந்தமாமே!”

என்கிறார்.

கடவுள் பூசைக்கு எங்கும் எவர்க்கும் எளிதாகக் கிடைக்கின்ற பச்சிலை போதும். பசுவுக்கு ஒரு கைப்பிடி புல்லைப் பறித்து உணவாகத் தருவது எல்லாருக்கும் எளிதான ஒன்று தானே. தாம் உண்ணும் போது, ஒரு பிடி சோற்றை இல்லை என்று வருபவர்களுக்கு உணவளிப்பது உயர்ந்த ஈகை குணமாகும். எல்லோரிடமும் அன்பாக இருப்பது இனியவை கூறுவது கூட எல்லோரும் செய்யக் கூடியது தான். இவையும் மேலான தருமங்கள்தான், தருமம் செய்வதென்றால் அதற்கென்று பெரிதாகப் பொருள் வசதி, ஆள் துணையிருந்தால் தான் இயலும் என்று இருக்காதீர்கள் என்பது திருமூலர் வாக்கு.

“யாவர்க்கு மாம்இறை வற்குஒரு பச்சிலை

யாவர்க்கு மாம்பசு வுக்குஒரு வாயுறை

யாவர்க்கு மாம்உண்ணும போதொரு

கைப்பிடி

யாவர்க்கு மாம்பிறர்க்கு இன்னுரை தானே”

என்கிறார்.

அன்பே சிவம்

அனைத்து உயிர்களிடத்தும் ஈசன் இருக்கின்றான். ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு படைத்த மனிதன் வரை இவ்வுலகில் அனைவரும் இறைவன் படைப்பில் அற்புதமே. அன்பே அனைத்தையும் வெல்லும் ஆயுதம். தன் வாழ்நாளில் ஒருவன் பிற

உயிர்களிடத்தில் அன்பு பாராட்டும் பொழுது உயர்ந்த நிலை அடைகின்றான். எல்லா உயிரைகளிடமும் அன்பும் இரக்கமும் கொண்டு மகிழ்ந்திருப்பவர், பரம்பொருளின் திருவடி நிழலைக் காணும் பேறு பெறுவர். இறையருள் அவர்களுக்குக் கிட்டும். இதனை திருமூலர்,

“கனிந்தவர் ஈசன் கழலடி காண்பர்

துணிந்தவர் ஈசன் துறக்கம(து) ஆள்வர்

மலிந்தவர் மாலுந் துணையுமொன்று இன்றி

மெலிந்த சினத்தினுள் வீழ்ந்தொழிந் தாரே”

என்று ஆருயிர்க்கெல்லாம் அன்பு செய்க என்று அறிவுறுத்துகிறார்.

அன்பு வேறு, சிவம் வேறு, இரண்டும் ஒன்றல்ல-தனித்தனியான இரண்டு என்று சொல்பவர்கள் அறிவில்லாத மூடர்கள். அன்பே சிவம் என்பதைப் பலரும் அறியாதிருக்கிறார்கள். அன்பு தான் சிவம் என்பதை எல்லாரும் அறிந்து விட்டால், பிறகு அவர்களே அன்புருவான சிவமாய் அமர்ந்திருப்பார்கள். இதனை திருமூலர் கூறுகையில்,

“அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்

அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்

அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்

அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே”

அன்போடு மனம் உருகி உள்ளம் குழையத் தொழுது வணங்குபவர்களுக்கே இறையருள் கிடைக்கும் என்று அன்பே சிவம் என்று வலியுறுத்துகிறார்.

நிறைவுரை

திருமந்திரப்பாடல்கள் எளிமையானவை. இனிமையானவை. படிக்கச் சுவையானவை. பயன் தருபவை. உலகமே மாயம், காயமே பொய் என்ற வாதம் வலுப்பட்டிருந்த சித்தர்கள் மரபில் வந்த திருமூலர் உடம்பைக் கோயில் என்று பாடிய முதல் தமிழ்க்கவிஞர். மானுட உடம்பின் மகத்துவத்தை மனித மனத்தில் பதிய வைத்த மாமேதை திருமூலர். இதோடு நின்று விடாது,

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்”

என்று பாடிய இறை அடியார் திருமூலர் ஒருவரே.

“ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்” என்ற திருமூலர் மந்திர மணிவாக்கு. உலக சமுதாயம் ஒன்றாக வேண்டும் என்னும் உயர்நோக்கின் வெளிப்பாடு. திருமூலர் ஞானம் என்பதே இந்தக் கோட்பாட்டின் குறியீடு தான்.

அன்பே சிவமாக, அறிவே தவமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த ஞானத் தவயோகம் திருமூலர் வாழ்க்கை என்றும், அவர் வாக்கான திருமந்திரம் தமிழ் செய்த தவம், தமிழர் செல்வம் என்றும் கொள்வதே ஏற்புடையதாகும்.

**“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே”**

என்று தன் படைப்பின் நோக்கத்தையும், பிறப்பின் காரணத்தையும் பாரறிய செய்தவர் திருமூலர், மானுடச் சிறப்புக்கு மகத்துவம் சேர்த்த மாமனிதர். அவர் வழிநின்று அறத்தைக் கடைபிடித்து, பிற உயிர்களிடத்தில் அன்பு

செலுத்தி இறையருள் பெற்று இன்பமுடன் வாழ்வோமாக!

பார்வை நூல்கள்

1. திருமூலர் திருமந்திரம்-ஞா.மாணிக்கவாசகன் விளக்க உரை
2. திருமூலரின் யோகம்-யோகாசார்யா ஜனார்தன்
3. பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் அறநெறிகள் – முனைவர் திருமதி வே.முத்துலக்குமி
4. நெஞ்சுக்கு நிம்மதி தரும் ஆன்மீகச் சிந்தனைகள்-அனுப்பப்பட்டி ப.சு.மணியன்
5. தமிழ்ப்பண்பாடு – பேராசிரியர் முனைவர் மேஜர் கதிர் மகாதேவன்

மருதநில வாழ்வியல்

முனைவர் க.சுதா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

சீதாலக்ஷ்மி ராமஸ்வாமி கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மனித உடலும் இந்த அண்டமும் ஐம்பூதங்களால் நிறைந்தது என்பது பலரும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய கருத்தாகும். ஏனெனில் நீரின் இயல்பு நெருப்பின் தன்மை போன்ற பல்வேறு கூறுகளின் சேர்க்கை மாபெரும் படைப்பாக மாறுகின்றது. இந்த அரிய உண்மைகளைக் கண்டறிந்த சித்தர்கள் பலர் நம்மிடம் பழங்காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர். அணுவைத் துளைப்பதையும் காற்றில் கலந்து மறைவதையும் மண்ணைப் பொன்னாக்குவதையும் என்று பல்வேறு அறிவியல் சார்ந்த நுட்பங்களை தமிழ் இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

காலந்தோறும் நிலம் என்பது உணர்வு சார்ந்தும் புவியியல் நோக்கிலும் பண்பாட்டு அடிப்படையிலும் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்திலும் பல்வேறு நிலைகளில் இன்றியமையாத பங்காற்றி வருகின்றது. தாய் மண் என்ற அடிப்படையில் நோக்கும் போது ஒவ்வொருவர் மனதிலும் இந்த நிலமானது நெருப்பைப் பற்ற வைக்கின்றது. இன்று வரை ஒவ்வொரு நாட்டு எல்லையைத் தாண்டுவதால் தான் போர் நிகழ்கின்றது.

வாழும் மக்களின் உணவு, ஆடை, விழா, ஒழுக்கம் போன்ற வாழ்வியல் கூறுகளைத் தீர்மானிக்கும் அடிப்படைக் காரணியாக நிலமே திகழ்கின்றது. இதனை உணர்ந்த தமிழர்கள் பண்டைய தமிழ் இலக்கியத்தில் நிலத்தை ஒட்டி அமைந்த மனித வாழ்வியலை ஆவணமாக்கியுள்ளனர். அவ்வகையில் மருத நில வாழ்வியலைக் குறித்த தமிழர் தம் அறிவை நற்றிணை வாயிலாக இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

தொல்காப்பியம் கூறும் நிலம்

தொல்காப்பியம் தமிழகத்தின் நிலவியற் கூறுகளுக்கேற்ப முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்று நிலத்தை நானிலமாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளது. இஃது வழக்கில் காடு,

மலை, நாடு, கடல் என்று சுட்டப்படுகின்றது. இதனை

மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச்

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே

(தொல். பொரு. அக. 5)

என்ற நூற்பா அரண் செய்கின்றது. இவ்விடத்தே நால்வகை நிலத்தையும் தொல்காப்பியம் உலகம் என்றே சிறப்பித்துள்ளது. ஏனெனில் ஒவ்வொரு நிலமும் தனிப்பிரிவாகக் கருதும் வகையில் தத்தமக்குரிய பண்புகளையும் கருப்பொருள்களையும் கொண்டிருந்ததையே காரணமாகக் கருதலாம். இதனை வலியுறுத்தும் வகையில்

“தமிழர் வகுத்த குறிஞ்சி முதலாம் ஒவ்வொரு திணையும் தன்னிறைவுடையது தன்னகத்து வாழும் மக்கட்கு வேண்டும் உணவு முதலான நுகர்ச்சிகளையும் யாழிசை முதலான கலைகளையும் தெய்வம் முதலான நெறியுணர்வையும் தொழில் முதலான வினை வாய்ப்புகளையும் வழங்கவல்ல பெற்றியது. வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் கூறுகளெல்லாம் கொண்டிருத்தலின் திணை ஒவ்வொன்றும்

தனியுலகம் என்று சொல்லத்தக்க அமைவுடையது”¹ என்ற கூற்று திகழ்கிறது.

**நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்**

அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே (புறம்.781)

என்ற பாடலில் கூறப்பட்டுள்ள நாடு, காடு, அவல் (பள்ளம்), கடல், மிசை (மேடு) - மலை என்பன நானில அடிப்படையிலேயே அமைந்துள்ளன.² என்று வ.சுப.மாணிக்கம் தமிழ்க்காதலில் குறிப்பிட்டுள்ளது நானிலப் பாகுபாட்டின் மேன்மையை எடுத்துரைக்கின்றது.

அகவாழ்வை அன்பின் ஐந்திணை என்று கூறுமிடத்து திணையாகியது ஐந்து என்று பொருள் தருகின்றது. இருப்பினும் ஐந்திணையுள்ளும் பாலை நீங்கிய ஏனைய நான்கு மட்டுமே நிலம் பெறும் என்பதும் தொல்காப்பியத்துள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அவற்றுள்

**நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே**

(தொல்.பொரு.அக.2)

மருதநிலம்

மனித இன வரலாற்றில் நாகரிகம் தோன்றிட அனைத்து அடிப்படையான வசதிகளையும் கொண்டதாக மருத நிலமே அமையும். ஏனெனில் நல்ல நில வளமும் நீர்வளமும் கொண்டது மருதநிலமாகும். அந்த மருத நிலத்தின் கருப்பொருள்களைக் கொண்டு அம்மக்களின் வாழ்வியலைக் காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

மருத மரத்தையே தன் அடையாளமாகக் கொண்டது இந்நிலம். தொல்காப்பியம் “தீம்புனல் உலகம்” (அக.5) என்று குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் இதனை “வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும்” என்று விளக்கலாம். இதனை,

“மருதம் ஒரு குறிப்பிட்ட மரத்தைக் குறிக்கும் பெயராகும். இது பெரும்பாலும் ஆற்றோரங்களில் வளர்ந்து அடர்ந்து தண்ணிய நிழலை ஆற்றின் துறைக்கு அளிக்கின்றது. பிற்காலத்தில் மருதம்

என்னும் இச்சொல் ஆற்றங்கரையில் அமைந்த வளமான நெல் வயல்கள் நிறைந்த உழவு நிலங்களைக் குறிப்பதாயிற்று”³ என்னும் கூற்று வலியுறுத்துகின்றது.

நற்றிணையில் மருதம்

நற்றிணையில் மருதத்திணை சார்ந்து 32 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. பின்வரும் வகையில் மருதநிலப் பகுதியை மூன்று வகைப்படுத்தலாம். மருத நிலத்தின் வயல் பகுதி கழனி, பழனம் முதலான பெயர்களிலும் அதனைச் சார்ந்த பகுதிகளான நீர்வளமிக்க பகுதிகள் துறை, கயம் போன்றவற்றாலும் மணல் பகுதியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

1. வயல் பகுதி

2. நீர்ப்பகுதி

3. மணல்பகுதி

என்ற மூன்று வகைகளாக மருதநிலத்தைப் பிரிக்கலாம்.

வயல் பகுதி

கழனி (பா.எண் 70, 180, 340, 350, 400, 280) பழனம் (பா.எண் 200, 260, 280, 350, 180), வயல் (210, 290, 390), செறு (60, 230, 340) என்ற நான்கு பெயர்களில் வயல் பகுதி சுட்டப்பட்டுள்ளது.

தித்திக்கும் ஆற்றுநீர் பாயக் கூடியது, வெண்மையான சிறகை உடைய குருகு மேயக் கூடியது என்றெல்லாம் கழனியை 70 ஆம் பாடல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஆங்கண் தீம்புனல் ஈங்கண் பரக்குங்

கழனி நல்லூர் மகிழ்நர்க்கென் (70:7-8)

180 ஆம் பாடலில் மருத நிலப்பகுதியைக் குறிக்கும் பழனம், கழனி ஆகிய இரு சொற்கள் காணப்படுகின்றன. பலா மரங்கள் அருகே காணப்படும் வயல் பகுதி நாரை இரை தேடி அலையும் கழனி என்று கழனி சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பழனப் பாகல் முயிறுமுக குடம்பை

கழனி நாரை உரைத்தலிற் செந்நெல்

(நற்.180:1-2)

நீர்ப்பகுதி

பொதுவாக நீர்வளம் கொண்ட ஆற்றங்கரையோரப் பகுதியே மக்கள் வாழ சிறந்த இடமாக அமையும். அவ்வகையில் நீர்வளம் மிக்க மருதநிலமானது துறை (70,100,40), புனல் (70,230), குண்டுநீர் (100), கயம் (80,230,330), பொய்கை (290,200) ஆகிய நீர்ப்பகுதிகள் நற்றிணையில் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

வெளிய மணல் பகுதி

கழுநீர் மேய்ந்த கருந்தாள் எருமை
பழனத் தாமரைப் பனிமலர் முணைஇத்
தண்டுசேர் மள்ளரின் இயலி அயலது
குன்றுசேர் வெண்மணல் துஞ்சும் ஊர
(நற்.260:1-4)

என்ற பாடலில் மட்டுமே மணல் பகுதி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பெரிய கால்களை உடைய எருமை வயலில் மலர்ந்துள்ள தாமரையை உண்ணாது கழுநீர் மலரை மேய்ந்தது. அதன் பின் குவிந்து இருக்கும் மணலின் மீது துயிலும் என்ற செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது. இதன் வாயிலாக வயல் அருகே மணல்மேடு உள்ளதும் அதன் மீது எருமை துயில்வதையும் அறிய முடிகின்றது.

உணவு

செந்நெல், வெண்ணெல், சோறு, வரால், சுடுநந்து, ஆவின் கன்று போன்றவை மருதநிலத்து உணவுகளாக இடம்பெற்றுள்ளன. வரால் மீன் உணவை உழவர்களும் நத்தையை வயல் காவலர்களும் ஆவின் கன்றை பாணர்களும் உண்டுள்ளனர்.

வயலைக் காவல் காப்போர் வயலில் உள்ள ஆமையின் முதுகில் நத்தையை உடைத்து உண்பர் என்பதை

பழன யாமைப் பாசறைப் புறத்துக்
கழனி காவலர் சுடுநந்து உடைக்கும்

(நற்.280:6-7)

என்ற நற்றிணைப் பாடல் விளக்குகின்றது.

மா

மான், ஆ, எருமை, யானை, மீன், நீர்நாய், குதிரை, ஆமை, நத்தை போன்றவை மருத நில மக்களே வாழ்வியலில் இணைந்திருப்பதைக் காணலாம். மருதநிலம் வயல் பகுதி என்பதால் கயல், வரால், வாளை போன்ற மீன் வகைகள் மிகுதியாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

படைமாண் பெருங்குளம் மடைநீர் விட்டெனக்
காலணந்து எதிரிய கணைக்கோட்டு வாளை

அள்ளலங் கழனி உள்வாய் ஓடி (நற்.340:3-5)

அடைத்திருந்த மடை திறந்ததால் குளத்தில் இருந்து வெளியே வந்த வாளை மீன் சேறு நிறைந்த வயலுக்குள் ஓடும் என்பதை மேற்கண்ட பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

மன்ற எருமை மலர் தலைக் கார்ஆன் (நற்.801)

என்ற பாடலடியில் தொழுவத்தில் உள்ள அகன்ற தலையை உடைய காரெருமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மரம்

மருத மரம், வஞ்சி மரம், காஞ்சி மரம் ஆகிய மரங்கள் மருத நிலத்திற்கு உரியனவாகக் கருதப்படும். ஆனாலும் வாழை, புன்னை, வேங்கை, வேய் போன்றவையும் மருதத்திணைப் பாடல்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

புள்

நாரை, முயிறு, கொக்கு, வண்டு, குருகு போன்றவை மருதநிலத்தில் வாழும் பறவையினங்களாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

பறை

தோல் கருவிகளான முழவும் தண்ணுமையும் மருத நிலத்தின் தொழில் சார் கருவிகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதலாம். “தண்ணுமை மிருதங்கம் போன்றது”⁴ என்று கூற்று வாயிலாக தண்ணுமையின் வடிவத்தை அறிந்து கொள்ளலாம்.

செய்தி

மருதம் நீர்வளமிக்க பகுதியாகவும் செழுமையான நிலமாகவும் விளங்குவதால் நிலத்தை மையமிட்ட வேளாண்மைத் தொழிலே இன்றியமையாத பங்கு வகிப்பதைக் காண முடிகின்றது. அதாவது, வயல் சார்ந்த விதைத்தல், உழுதல், வயல் காவல் காத்தல், நெல் அறுத்தல், ஆநிரை மற்றும் எருது மேய்த்தல், பால் கறத்தல், ஆடை வெளுத்தல் ஆகிய தொழில்கள் மருத நில மக்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளதை இலக்கியங்களின் வாயிலாய் அறிய இயலுகின்றது.

வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇப் பழனப் பல்புள் இரியக் கழனி

வாங்குசினை மருதத் தூங்குதுணர் உதிருந்

(நற்.350:1-3)

நெல் அறுத்தல் தொழில் நடைபெற்றதை இப்பாடலடி விளக்குகின்றது.

யாழ்

“பாணன் கையது பண்புடைச் சீறியாழ்”

(நற்.302)

என்ற பாடலடியில் பாணன் சீறியாழை கையில் ஏந்தியுள்ள செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது.

பழங்காலத்தில் மக்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த நிலத்தின் தன்மையை அறிந்து இருந்ததை சங்கப்பாடல்கள் உணர்த்தியுள்ளன. நிலத்தைப் பல்வேறு பெயர்களால் அழைத்துள்ளனர். மண்ணின் நுட்பமான தனித்துவத்தைக் கண்டுணர்ந்து தங்கள் நிலத்திற்கேற்ற

வாழ்வியலை மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். அவ்வகையில் தமிழரின் மருதநில வாழ்க்கைமுறையை இக்கட்டுரை எடுத்துரைத்துள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.141
2. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.142
3. தமிழண்ணல், சங்கமரபு, ப.250
4. ந.சுப்பிரமணியன், சங்க கால வாழ்வியல், ப.457

துணைநூல்கள்

1. அடிகளாசிரியர், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் இளம்பூரணர் உரை, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2008
2. சுப்பிரமணியன், ந., சங்க கால வாழ்வியல், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 1986
3. தமிழண்ணல், சங்கமரபு, சிந்தாமணிப் பதிப்பகம், மதுரை, 2009
4. நாராயணசாமி ஐயர், பின்னத்தூர், அ. (உ.ஆ.), நற்றிணை நானூறு, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, 2007
5. மாணிக்கம், வ.சுப., தமிழ்க்காதல், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2009
6. மாதையன், பெ., சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு, தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2007

சங்க மக்களின் வாழ்க்கை முறை மற்றும் தொழில்கள்

முனைவர் அ. ரஞ்சனி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

சீதாலக்ஷ்மி ராமஸ்வாமி கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழரின் பாரம்பரியத்தையும் பண்பாட்டையும் பிரதிபலிக்கும் சிறப்பான காலகட்டமாவது சங்ககாலம். இந்தக் காலத்தில் மக்கள் இயற்கையின் அடிப்படையில் அமைந்த நிலங்களின் தன்மைப்படி தங்களது வாழ்வாதாரத்தை வகுத்துக்கொண்டு வந்தனர். உணவு, உடை, வீடு, தொழில், வாணிகம், கலை, பண்பாடு ஆகிய அனைத்தும் அவர்களின் வாழ்க்கையில் முக்கிய பங்கு வகித்தன. விவசாயம், கால்நடை வளர்ப்பு, வேட்டையாடல், கைத்தொழில்கள், வாணிகம், பரிமாற்ற முறைகள், மற்றும் சமூக அமைப்புகள் என பல்வேறு கூறுகள் சங்ககால மக்களின் வாழ்வாதாரத்தை ஆதாரமாக அமைத்தன. இவை அனைவருக்கும் தனித்துவமான வாழ்க்கை முறையை வழங்கின. இந்த கட்டுரையில், சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கைச் சூழ்நிலையை உணர்த்தும் முக்கியமான வாழ்வாதார கூறுகளைப் பற்றி விரிவாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

இயற்கையுடன் ஒன்றிய வாழ்க்கை

சங்ககால மக்கள் இயற்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். தமிழகத்தின் நிலப்பரப்பு ஐந்திணையாகப் பிரிக்கப்பட்டது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை. ஒவ்வொரு நிலப்பகுதியும் ஒரு தனித்த தொழிலை உடையதாக இருந்தது. குறிஞ்சி மக்கள் வேட்டையாட, முல்லை மக்கள் மேய்ச்சலில் ஈடுபட, மருத நில மக்கள் விவசாயம் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

“மலைக் கருவிழித் தேர் போல்...” – புறநானூறு

வேளாண்மை – வாழ்வாதாரத்தின் அடித்தளம்
மருத நில மக்கள் விவசாயத்தை முதன்மையான தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். நெல், தானியம், பருத்தி ஆகியவை பயிரிடப்பட்டன. பண்டைய தமிழகம், ‘நெற்கடல்’ என்று போற்றப்பட்டது. நீர்நிலைகளைக் கட்டுப்படுத்தி பாசனத் திட்டங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்...” – திருக்குறள் (உழவு அதிகாரம்)

வேளாண்மை என்பது மனித சமுதாயத்தின் அடிப்படைத் தேவைகளை பூர்த்தி செய்யும் ஒரு முக்கியமானத் துறை. உணவு, உடை, உறைவிடம் போன்றவை வேளாண்மையின் பயன்களாகும். நமது நாட்டில் பெரும்பாலான மக்கள் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ வேளாண்மையின் மீது ஆதரித்தே வாழ்கின்றனர். விவசாயம் மட்டுமின்றி மாடுப் பண்ணை, மீன்பிடித்தல், தோட்டக்கலை போன்ற அனைத்தும் வேளாண்மை துறையின் ஒரு பகுதியே. தானியங்கள், காய்கறிகள், பழங்கள், எண்ணெய் விதைகள் போன்றவை விவசாயத்தின் மூலம் பெறப்படுகின்றன. இவை இல்லையெனில் மனித வாழ்வு சாத்தியமே இல்லை. எனவே, வேளாண்மையை பாதுகாப்பது நமது கடமையாகும். அறிவியல் தொழில்நுட்பங்களைப் பயன்படுத்தி விவசாயத்தை மேம்படுத்தி, விவசாயிகளின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துதல், நமது நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும்.

எனவே, வேளாண்மை என்பது
உண்மையாகவே வாழ்வாதாரத்தின்
அடித்தளமாகும்.

கால்நடை வளர்ப்பு

மாடு, மான், குதிரை போன்ற கால்நடைகள்
வளர்க்கப்பட்டன. முல்லை நில மக்கள்,
இடையர் என அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள்
பால்வள பொருட்கள் மற்றும் மாட்டின் உழவு
திறனை வாழ்வாதாரமாக கொண்டனர்.
குதிரைபோட்டி, பசுக்கோலம் போன்றவை
சங்கப்பாடல்களில் இடம்பெறுகின்றன.

“மாடமும் தேர் கூரும் நாடும்...” –

புறநானூறு

கால்நடை வளர்ப்பு என்பது இந்தியாவின்
பாரம்பரிய மற்றும் முக்கியமான தொழில்களில்
ஒன்றாகும். இது விவசாயத்திற்கு இணையாகவே
பலரின் வாழ்வாதாரத்திற்கு ஆதாரமாக
விளங்குகிறது. பசு, மாடு, கழுதை, ஆடு,
மேய்கள், கோழி, குதிரை போன்ற
கால்நடைகளை வளர்ப்பதன் மூலம் பால்,
முட்டை, இறைச்சி, மேய்ப்புப் பொருட்கள்,
உரம் போன்ற பல பயன்கள் கிடைக்கின்றன.
பசுமாடு வளர்ப்பு பண்ணைகள் பாலை
அடிப்படையாக வழங்குகின்றன. இது
கிராமப்புற மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பும்,
வருமானமும் அளிக்கிறது.

வேட்டையும் காட்டு வாழ்வும்

குறிஞ்சி நில மக்களின் வாழ்க்கை
வேட்டையுடன் இணைந்திருந்தது. காட்டு
யானை, மான், புலி போன்ற விலங்குகளை
வேட்டையாடினர். இதனால் தோல், எலும்பு,
தந்தம் போன்றவை பொருளாதார உற்பத்தியாக
இருந்தன.

சங்ககாலத்தில் மக்கள் பல்வேறு வழிகளில்
வாழ்வாதாரத்தைப் பெற்றிருந்தனர். அதில்
முக்கியமான ஒன்று வேட்டையும் காட்டு
வாழ்வுமாகும். குறிஞ்சி நிலமாக அழைக்கப்படும்
மலை மற்றும் காடு பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்கள்

பெரும்பாலும் வேட்டையையே தங்களின்
முக்கிய வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் காட்டில் கிடைக்கும் விலங்குகளை
வேட்டையாடி, அவற்றின் இறைச்சி, தோல்
மற்றும் எலும்புகளை பயன்படுத்தி தங்கள்
தேவைகளை பூர்த்தி செய்தனர். மேலும் காட்டு
மரங்களில் இருந்து தேன், கிழங்குகள், பழங்கள்
போன்ற உணவுப் பொருட்களையும் சேகரித்து
வாழ்ந்தனர்.

இந்தக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள்
விலங்குகளைக் கவரும் நுட்பங்களை
அறிந்திருந்தனர். வில்லும் அம்பும், குத்துவாளும்
அவர்களது முக்கியமான ஆயுதங்களாக இருந்தன.
அவர்கள் இயற்கையோடு இணைந்து
வாழ்ந்ததால், சுற்றுச்சூழலைக் காப்பதில்
நிபுணத்துவம் பெற்றிருந்தனர்.

எனவே, சங்ககாலக் குறிஞ்சி மக்களின்
வாழ்வாதாரம் வேட்டையையும் காட்டு
வாழ்வையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது.

கடல்வழி வாழ்வாதாரங்கள்

நெய்தல் நில மக்களான பரதவர்கள், மீன்பிடி
மற்றும் உப்புசுருங்கல் தொழில்களில்
ஈடுபட்டனர். பூம்புகார், முசிறி, காவிரிப்
பட்டினம் போன்ற துறைமுகங்கள், வணிகத்
தொடர்புகளை நிலைநாட்டியுள்ளன. ரோமனிய
நாணயங்கள் அரிக்காமேடு அகழ்வில்
கிடைத்துள்ளன.

“நீரின் வழி வருந் தந்தப் பொருளே...” –
அகநானூறு

கைவினைத் தொழில்கள்

இரும்பு, வெள்ளி, தங்கம், ஆடைகள், மணிகள்
ஆகியவற்றின் உற்பத்தியில் மக்கள்
ஈடுபட்டிருந்தனர். நெசவுத் தொழில் மிக
முக்கியமானதாக இருந்தது. பெரும்பான்மையான
பெண்கள் பட்டு, பருத்தி நெசவுகளில்
பங்கேற்றனர்.

உள்நாட்டு வாணிகம் மற்றும் பரிமாற்ற முறைகள்
சந்தை, குதிரைப், சேரர், சோழர் ஆகியோர் தங்கள் பந்தயம், நாணயம் பரிமாற்றம் போன்றவை பரவலாக இருந்தன. பாண்டியர் பெயர்களைக் கொண்ட நாணயங்களை இயக்கினர்.

சங்ககாலத்தில் உள்நாட்டு வாணிகம் மற்றும் பரிமாற்ற முறைகள் மக்களின் வாழ்வாதாரத்தில் முக்கிய பங்காற்றின. அந்த காலத்தில் நாணயம் பரவலாக பயன்படாமல் இருந்ததால், பெரும்பாலான இடங்களில் பொருட்களை நேரடி பரிமாற்ற முறையில் பெறுவது வழக்கமாக இருந்தது. இது "பரிமாற்ற முறையாக" அழைக்கப்பட்டது. ஒருவருக்குத் தேவையான பொருளுக்கு மாற்றாக, அவரிடம் இருக்கும் பொருட்களை வழங்கி பரிமாற்றம் நடத்தப்பட்டது.

உதாரணமாக, ஒரு விவசாயக் குடும்பம் தானியங்களை உற்பத்தி செய்தால், அதனை மற்றொரு குடும்பத்திடம் இருந்து மாட்டிறைச்சி அல்லது கைதொழில் பொருட்கள் போன்றவற்றுக்கு மாற்றிக் கொள்ள முடிந்தது. சந்தைகள், தெருவணிகர்கள், கிராம வியாபாரிகள் போன்றோர் இந்த பரிமாற்றத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்தனர்.

மேலும், உள்நாட்டு வாணிகம் பெரும்பாலும் உழவர், சிற்றார்த்த தொழில்கள், கைத்தொழிலாளர்கள், வாணிகர்கள் ஆகியோருக்கு இடையே நடைபெற்றது. வெண்கலம், கம்பி, மண்பாண்டங்கள், துணிகள், நாணயம் போன்றவை விற்பனைக்காக உள்நாட்டில் பயணித்தன.

எனவே, சங்ககாலத்தில் பரிமாற்ற முறையும் உள்நாட்டு வாணிகமும் மக்களின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அடித்தளமாக இருந்தன.

“திறந்த சந்தை நிறைந்த வளம்” – புறநானூறு தொழில்கள் மற்றும் சமூக அமைப்பு

சங்க இலக்கியங்களில் தொழில் அடிப்படையிலான சமூக கட்டமைப்புகள் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றன. வணிகர்கள், வேட்டையர்கள், மாலிகர்கள், உழவர்கள் என தனித்தனி தொழில்கள்

அடையாளமளிக்கப்பட்டன.

சமூக

ஒழுங்கமைப்பில் தொழில் ஒரு அடையாளமாக இருந்தது.

தொல்காப்பியம் – சுற்றந்தமிழ் உரை

சங்ககாலத்தில் மக்கள் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டு தங்கள் வாழ்வாதாரத்தை மேற்கொண்டனர். நிலத்தின் தன்மையின் அடிப்படையில் தொழில்கள் மாறுபட்டன. உதாரணமாக, மருதம் நிலத்தில் விவசாயம், முல்லை நிலத்தில் மாடுபாசனம், நீல நிலங்களில் மீன்பிடித்தல், குறிஞ்சி நிலத்தில் வேட்டையாடல் மற்றும் பழம் சேகரித்தல் போன்றவை இருந்தன.

இவை தவிர, கைத்தொழில்கள் மிகவும் சிறப்பாக வளர்ந்திருந்தன. எடைப்பட்ட துணி நெசவு, மண்பாணி உற்பத்தி, உலோக வேலைப்பாடுகள் (பொன்மாணிக்கங்கள், ஆயுதங்கள்), மரச்சிற்பங்கள், ஓவியக்கலை, நாட்டு மருந்து தயாரிப்பு போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை. பெண்ணுரிமை மிக்க சமுதாயமாக சங்ககாலம் விளங்கியது. பெண்கள் சில நேரங்களில் இந்த தொழில்களில் நேரடியாக பங்கேற்றனர்.

சமூக அமைப்பும் தொழில்களுடன் நெருக்கமாக இணைந்திருந்தது. மக்கள் வணிகர்கள், விவசாயிகள், இராணுவ வீரர்கள், கலைஞர்கள், பாடலியர்கள், கைவினைஞர்கள், முதல்வர்கள், அரசர், ஆராய்ச்சியாளர்கள் என பல்வேறு தரப்பாக பிரிந்திருந்தனர். சாதி அல்லது தொழில் அடிப்படையில் ஒரு விதமான சமூக ஒழுங்கு நிலவியது.

எனவே, சங்ககாலத்தில் தொழில்கள் மற்றும் சமூக அமைப்பு மக்கள் வாழ்வாதாரத்தில் முக்கிய பங்காற்றி, ஒரு வளமான மற்றும் பல்துறை சார்ந்த சமூகத்தை உருவாக்கியது.

இலக்கியங்களில் பிரதிபலித்த வாழ்வாதாரங்கள்

அகநானூறு, புறநானூறு, கலித்தொகை போன்ற நூல்களில் வாழ்வாதார தொழில்கள்

விவரிக்கப்படுகின்றன. இராசதந்திரம், ஊராட்சி, தொழிலாளர் நிலை, உடையார் உறவுகள் எனப் பல கூறுகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

“நாடுகோள் திறம்பும் தொழில்தான்...” – பரிபாடல்

தொல்லியல் ஆதாரங்கள் மற்றும் பிந்தைய பார்வை

அடிச்சநல்லூர், அரிக்காமேடு, பூம்புகார் உள்ளிட்ட இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சிகள் சங்ககால வாழ்வாதாரத்தின் மரபுகளை உறுதி செய்கின்றன. உலோக பொருட்கள், நாணயங்கள், நெசவுப் பொருட்கள் ஆகியவை கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

சங்ககால மக்கள், தொழில், சூழல் மற்றும் சமூக அமைப்புகளை சார்ந்த வாழ்வியல் முறைமைக்கு முன்னோடியாக விளங்கினர். இன்றும் பல தொழில்கள் அந்த மரபின் தொடர்ச்சியாக உள்ளது. இக்காலத்தையும் நோக்கி, அவற்றின் கலைமுறைகளும் சமூக ஒழுங்குகளும் நமக்கொரு பாரம்பரிய வழிகாட்டியாக அமைக்கின்றன. சங்ககாலம் தமிழ் மக்கள் வாழ்வியலின் ஒரு சிறப்பான கட்டமாகும். அந்தக் கால மக்கள் இயற்கையோடும், நிலப்பகுதிகளின் தன்மையோடும் இசைவாக வாழ்ந்தனர்.

வேட்டையாடல், காட்டு வாழ்வு, உள்நாட்டு வாணிகம், பரிமாற்ற முறை, விவசாயம், கால்நடை வளர்ப்பு, கைத்தொழில்கள் போன்ற பலவிதமான தொழில்கள் அவர்களது வாழ்வாதாரத்தை உறுதியாக நிர்ணயித்தன. மேலும், சமூக அமைப்பும் தொழில்கள் மற்றும் வாழ்க்கை முறையோடும் நெருக்கமாக இணைந்திருந்தது. தனித்துவமான பண்பாடு, பணம் பாராட்டும் கலைஞர்கள், வாணிக நுட்பம் மற்றும் இயற்கை சார்ந்த வாழ்க்கை முறைகள் இவற்றில் பிரதிபலிக்கின்றன. அதனால், சங்ககால மக்கள் தங்களது தொழில்கள், சமூக ஒழுங்கு, வாணிகம் மற்றும் இயற்கை சார்ந்த வாழ்க்கைமுறைகளின் மூலம் ஒரு நாகரிகமான சமூகத்தை உருவாக்கி வாழ்ந்ததை நாம் பெருமையோடு நினைவுகூரலாம்.

துணைநின்ற நூல்

1. அகநானூறு – பழந்தமிழ் பதிப்பு
2. புறநானூறு – சென்னை தமிழ்ச்சங்கம்
3. Dr. R. Nagaswamy – Foundations of South Indian Society
4. இரா. நந்தினி – சங்க இலக்கியத்தில் பொருளியல்
5. ப. மீனாட்சி – தமிழ் பண்பாட்டு வரலாறு
6. அரசு தொல்லியல் துறை வெளியீடுகள்

திருமந்திரத்தில் அறப்பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்

முனைவர் வ. பழன்யா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

சீதாலக்ஷ்மி ராமஸ்வாமி கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பன்னிரு திருமுறைகளில் பத்தாம் திருமுறையாகப் போற்றப் பெறும் திருமூலர் பாடிய திருமந்திரம். சைவசமயம் சார்ந்த நூல் மட்டுமல்லாது. வாழ்வியல் நெறிகளை பண்பாட்டுச் சிந்தனைகளை மக்கள் உள்ளத்தில் விதைக்கும் நூலாகும் என்ற சிந்தனை சார்ந்த தகவல்களை பகிர்வதை இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இனம், மதம், மொழி, சமயம் என்ற சிந்தனையில் திருமந்திரத்தை புறம் தள்ளி விடாமல் அனைவரும் கற்று இன்றைய வாழ்விற்கு அடிப்படைத் தேவையான பண்பாட்டை பாங்கோடு பதிவு செய்கிறது திருமந்திரம்.

திருமந்திரம்

நிறைமொழி மாந்தராகிய திருமூலர் மொழிந்த மறைமொழி திருமந்திரம். திருமந்திரத்திற்கு முன்னும், பின்னும் தோன்றிய அனைத்துச் சைவசன்மார்க்க நூல்களுக்கு முன்னோடியாக அமைகின்றது. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், தோத்திரம், சாத்திரம் போன்ற சைவசிந்தாந்த அடிப்படைகளை விளக்கும் நூலாக திருமந்திரம் விளங்குகிறது. திருமந்திரத்தில் அமைந்திருக்கும் ஆயிரம் பாடல்களும் அறம் சார்ந்த சமயப் பண்பாட்டுச் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்துகிறது.

“பெருநெறி பிடித்து ஒழுக வேண்டும்

மதமான பேய் பிடியாதிருக்க வேண்டும்”.

(வள்ளலார் கண்ட ஒருமைப்பாடு, ப.13)

என்ற வள்ளலாரின் கூற்றை நிறைவுசெய்கிறார்.

சமயத்தின் நோக்கம்

மக்களை எல்லா நிலைகளிலும் எல்லா விதங்களிலும் பக்குவப்படுத்தி சீர்ப்படுத்துவதே சமயங்களின் தலையாய நோக்கம். உலக ஒற்றுமையே சமயத்தின் நோக்கம். உலக ஒற்றுமை பற்றி திருமூலர் குறிப்பிடும் பொழுது ” ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்”. எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

சமயப் பண்பாட்டுச் சிந்தனை

திருமந்திரம் வெளிப்படுத்தும் பண்பாடுகளில் இன்றைய தேவைகள் குறித்து திருமூலரின் பாடல்கள் வழி நின்று ஆய்ந்து சமயப்பணியில் அகம், புறம், தனிமனிதம், சமுதாயம் எனும் நிலையில் சமயப் பண்பாட்டினை திருமூலர் விளக்கியுள்ளார்.

தனிமனித ஆன்ம ஒழுக்கம்

திருமந்திரத்தில் அடிவேராகவும், திருமந்திரத்தில் முழுவதும்

வலியுறுத்துவதாகவும், எஞ்சியுள்ள எட்டுத் தந்திரங்களில் வாய்ப்பேற்படும் இடங்களில் எல்லாம் அறிவுறுத்துவதாகவும் உள்ளது.

தனிமனித ஆன்மஒழுக்கம், சமுதாய வாழ்வியல், சமய இறையியல் இரண்டிற்கும் அடித்தளமாக இன்றியமையாத தேவையாக உள்ள பண்பாட்டு நெறிகளே தனிமனித ஆன்மஒழுக்கம் வரையறுக்கப்பட்ட ஒழுகலாறுகளுடைய

பண்பட்ட சமுதாயத்தை உருவாக்கி, மனித வாழ்க்கையை ஒளியுடையதாகச் சீரமைக்க, அகம் சார்ந்த புறம் சார்ந்த , சமயம் சார்ந்த ஒழுங்கு முறைகள் எவ்வாறு சிறக்க வேண்டும் என்பதைத் திருமூலர் திருமந்திரத்தில் பதிவு செய்துள்ளார்

“பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகம் அது இன்றேல்

மண்புக்கு மாய்வது மண்”. (திருக்குறள், பண்புடைமை, ப. 996)

வள்ளுவனின் வாக்கினை தம் மந்திரத்தால் நிருவுகிறார் திருமூலர்.

இறைவடிவம்

அன்பும், இறைவடிவும் ஒன்று தான் என்பதை உணர்த்தும் நூல். பண்பட்ட ஒழுக்கம் மேலோங்க இறைஉணர்வு தானே வரும். மெய்ப்பொருளை உணர்ந்த உண்மை வாழ்க்கை பொருளுடைய வாழ்க்கை. வழிபாட்டு முறைகளும் தந்திரம் என்று வழங்கப்பட்டன வழிபடுகின்றவனை உயர்நிலைக்கு அழைத்துச் செல்வது மந்திரம்

“நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப.”

(தொல்காப்பியம், செய்யுளியல்.171)

என்கிறது தொல்காப்பியம்.

திருமந்திரத்தால் அறியப்படுதல்

திருமூலர் திருமந்திரத்தில் கூறப்படும் அறம் சார்ந்த பண்பாட்டுச் சிந்தனையை பற்றி

”நேயத்தை ஞானத்தை ஞாதுருவத்தினை
மாயத்தை மாமாயை தன்னில் வரும்பரை
ஆயத்தை அச்சிவன்தன்னை அகோசர
வீயத்தை முற்றும் விளக்கி விட்டேனே.”

(திருமந்திரம், தற்சிறப்புப்பாயிரம், திருமூலர்

தம் வரலாறு கூறல், பாடல்.154)

அவர் கூற்று வாயிலாக வரும் பாடல் அடிகள் பறைசாற்றுகின்றன.

உயிர்களின் குறிக்கோள்

தன்னுயிர் நீங்கும் நிலை வந்தாலும் பிற உயிரைக் கொல்லக் கூடாது. கொலை செய்வோர் நரகத்தில் வீழ்வார் என்பதை

“கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாசுகளை

வல்லடிக்காரர் வலிக்கயிற்றால் கட்டிக்”.

(திருமந்திரம், கொல்லாமை -2)

முதல் தந்திரத்தில் ஆறாவது தலைப்பாகிய கொல்லாமையில் இரண்டு மந்திரங்களில் கூறுகின்றார் திருமூலர்

நிலையாமையை வலியுறுத்தி அறம் உணர்தல்

மாயையாகிய மண்ணால் செய்யப்பட்ட உடம்பு ஒளியுடலாக மாற்றப் பெற்றால் நீண்ட நாள் நிலைபெறும் இல்லையெனில் பச்சைமண்பாண்டம் மழையினால் மண்ணாகக் கரைவது போல் அழிந்து விடும். உயிர் சென்ற பின் மக்களும், மனைவியும் உடன்வர மாட்டார்கள் செய்த அறங்களும், வினைகளும் மட்டுமே உடன்வரும் என்பதை

“ஊரெல்லாம் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டுப்

பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டுச்

சூரையங்காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச்
கட்டிட்டு

நீரினில் மூழ்கி நிலைப் பொழிந்தார்களே”.

(திருமந்திரம், யாக்கை நிலையாமை,

ப. 189)

மேற்கண்ட பாடலில் எடுத்துரைக்கிறார் திருமூலர். யாக்கை நிலையாமையை அறிந்தும், உலகமயக்கம் நீங்காமல் உடம்பினுள் உள்ள உயிரும் கலந்த ஒளியாம் இறைவனை உணர்ந்து அருளுடைய செயல்கள் செய்து தூய உடலை ஒளியாக மாற்றல் வேண்டும். உயிர் நீங்கினால் உடம்பு பயனற்றது. அழியும் உடம்பை வைத்து அழியா இன்பம் பெற அறிவுறுத்துகிறார் திருமூலர்.

நீதி நூல்கள் பலவற்றிலும் உடம்பின் இழிவையும், நிலையாமையினையும் கூறி வெறுத்து ஒதுக்குவர். ஆனால் திருமூலர் தான் முதன்முதலாக அழியும் உடம்பை வைத்து ஒளிபெற உடம்பை உரிய வகையில் இயக்குமாறு கூறுகிறார்

கொல்லாமை

“ஊருடன் பகைக்கின் வேருடன் கெடும்”.

(கொன்றை வேந்தன், பா.06)

அனைத்து உயிர்களையும் தன் உயிர் போல கருதினால் அன்புடன் செயல்படுவதால் உயிர்கள் அனைத்தும் மகிழ்வுடன் இருக்கும். ஒரு உயிர் இன்னொரு உயிரை அழித்து வாழும் இயற்கைச் சூழல் முறைமைக்கு அப்பால் மனிதநேயம்

வளர்க்கப்படுகிறது. திருமூலர் முதல் தந்திரத்தில் ஆறாவது தலைப்பாகிய கொல்லாமைமையில்

“கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை வல்லடிக்காரர் வலிக்கயிற்றால் கட்டிச் செல்லிடு நிலென்று தீவாய் நரகிடை நிலவிடும் என்று நிறுத்துவர் தாமே”.

(திருமூலர், திருமந்திரம், கொல்லாமை, 240)
கொலை செய்வோர் நரகத்தில் வீழ்த்தப்படுவர் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். தன் உயிரை நீங்கும் நிலைவந்தாலும், பிற உயிரைக் கொல்லக் கூடாது என்ற அறப் பண்பை வலியுறுத்துகிறார்.

புலால் மறுத்தல்

திருமந்திரம் வழி அறச் சிந்தனையை வளர்க்கும் திருமூலர் புலால் உணவை உட்கொள்ளல் கூடாது என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறார். திருமந்திர பாடலில் முதல் தந்திரத்தில் இரண்டு பாடல்கள் புலால் மறுத்தலை வலியுறுத்துகிறது. ஆனால் கொலை செய்து புலால் உணவை உண்பவரை எமனுடைய தூதர்கள் பாதகனை மல்லாக்கத் தள்ளித் துன்புறுத்துவர் என்று எச்சரிக்கிறார்.

“கொலையே களவுகட் காமம்பொய்கூறல் மலையான பாதகமாம் அவைநீக்கித் தலையாஞ் சிவனடி சார்ந்து இன்பஞ் சார்ந்தோர்க்கு இவையாம் இவை ஞானானந்தத்து இருத்தலே”. (திருமூலர், திருமந்திரம், 241)

கொலை போன்ற கொடும் பாவச் செயலைப் புறக்கணித்து வாழ்பவர் வருத்தமின்றி மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வர் என வாழ்வியல் அறப்பண்பாட்டு சிந்தனையை எடுத்துரைக்கிறார்.

பிறன்மனை நயவாமை

ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற பண்பாட்டு சிந்தனை ஒழுக்கத்துடன் சிறந்த ஆரோக்கிய வாழ்விற்கு அடி வகுக்கும். இத்தகைய நற்சிந்தனையை திருமூலர் சித்தாரின் திருமந்திரத்தில் முதல்தந்திரத்தில், மூன்று மந்திரங்களில் குறிப்பிடுகிறார். பிறர் மனைவியை விரும்புவது அறியாமை என்பதை

“காய்ச்ச பலாவின் கனியுண்ண மாட்டாமல் ஈச்சம் பழத்துக்கு இடருற்றவாறு”.

(திருமூலர், திருமந்திரம், பிறன் மனைநயவாமை, 244) என்கிறார். தன் மனைவியை புறக்கணித்து செல்லும் இழிசெயலை பற்றி குறிப்பிடும் பொழுது

“திருத்தி வளர்த்தோர் தேமாங்கனியை அருத்தமென்று எண்ணி அறையில் புதைத்துப் பொருத்தமிலாத புளிமாங் கொம்பேறிக் கருத்தறியாதவர் காலற்றவாறே”.

(திருமூலர், திருமந்திரம், பிறன் மனைநயவாமை, 245)

பிறர் மனைவியை விரும்பி துன்பம் அடைந்து, உயிர் துறப்பது, காமமயக்கத்தால் புளியமரமேறிப் பயன்பெறாது கீழே விழுந்து துன்புறுவர் செயலைப் போன்றது. தானும் ஒழுக்கநிலை சிதைவுப் பெற்று பிறர் வாழ்வையையும் அழிக்கும் செயலை நீக்க வலியுறுத்துகிறார்.

அறச் செயலை செய்தல்

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம்தலை”.

(திருக்குறள், கொல்லாமை- 2)

உலக வாழ்வில் இன்றியமையா செயல்களுள் ஒன்று அறம். உற்றார், உறவினர், உடன்பிறந்தோர் என்று கருதி அறம் செய்யாமல் அனைவருக்கும் உவகையுடன் தர்மம் செய்தல் சிறந்தது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். எல்லோரும் உண்ணும் பொழுது ஒரு கைப்பிடி உணவாவது மகிழ்ச்சியுடன் மற்றொருவருக்கு கொடுக்க வேண்டும். எமன் நம்மை நெருங்கும் முன் அறம் செய்யுங்கள். இறைவனின் அருளைப் பெற, பிறவி பிணியறுக்க சிறந்த அறம் பசி பிணியை நீக்குதல் என்ற கருத்தை தம்மந்திரத்தில்

“யாவர்க்கமாம் இறைவர்க்கொரு பச்சிலை யாவர்க்குமாம் பகவுக்கெருவாயுறை யாவர்க்குமாம் உண்ணும் போதொரு கைப்பிடி

யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கின்னுரை தானே”.
(திருமந்திரம், அறஞ்செய்வான்திறன்-107)

மானிட சமூகம் அனைவரும் செய்ய இயலும் எளிய அறங்கள் உண்ணும் முன் இறைவனுக்குப் பச்சிலை கொண்டு வணங்குதல். பசுவுக்கு புல் கொடுத்தல். பிறர்க்கு கைப்பிடி அளவாவது உணவுக் கொடுத்தல் போன்ற அறச்செயலே வாழ்வை மேன்மைப்படுத்தும் அறங்கள் என்கிறார் திருமூலர். தமிழ் சமூகத்தின் பண்பாட்டின் ஆணி வேராக விருந்தோம்பல் இருந்திருக்கிறது. இல்லற வாழ்விலும், புற வாழ்விலும் விருந்தோம்பலை செவ்வனே செய்தவர்கள் தமிழினத்தவர்கள் என்பதை சங்க இலக்கிய புறப்பாடல் அரண் சேர்க்கிறது.

வறுமையில் வாடிய புலவன் பாரிசில் பெறுகிறான். ஆனால் தனக்காக சேமித்து வைத்துக் கொள்ளாமல் பெற்றதை அனைவருக்கும் கொடுத்து மகிழ்கிறான் என்பதை

“நின்நயந்து உறைநர்க்கும் நீநயந்து

உறைநர்க்கும்

பன்மாண் கற்பின் கிளை முதலோர்க்கும்

கடும்பின் கடும்பசி தீரயாழநின்

நெடுங்குறி எதிர்ப்பை நல்கிலோர்க்கும்

இன்னோர்க்கும் என்னாது என்னொடும்

சூழாது

வல்லாங்கு வாழ்வதும் என்னாது நீயும்

எல்லோர்க்கும் கொடுமதி

மனைக்கிழவோயே”.

(புறநானூறு, பாடல்-163)

மேற்கண்ட புறநானூற்று பாடலும் காட்டுகிறது.

அறம் செய்யாதவர்களின் இழிநிலையை வலியுறுத்தல்

அறிவில்லாத தன்மை பெற்றவர்களே அறம் செய்யாது வாழ்வார். நல்லறம் செய்யாதவர் எட்டிப்பழம் பழுத்தும் பயனில்லாதது போன்றவர்கள். நம்மை வருத்தும் துன்பத்தின் கொள்கலன். அறம் செய்யாது வாழ்தல் மனிதப் பண்பு அற்றது. நோய்வாய்ப்பட்டு இறைஅருளைப் பெற முடியாது துன்புறுவர் என்பதை திருமூலர் தமத்தந்திரத்தில்

“எட்டி பழுத்த இருங்கனி வீழ்ந்தன

ஒட்டிய நல்லறஞ் செய்யாதவர் செல்வம்

வட்டி கொண்டு ஈட்டியே மண்ணின் முகந்திடும்

பட்டிப் பாதகர் பயனறியாரே

(திருமூலர், திருமந்திரம்,

அறஞ்செய்வாந்திறன்- 107) என்கிறார்.

அன்புடையோராய் வாழுதல்

அன்பே கடவுள் என்ற நிலையில் அனைத்துயிர்களிடமும் இறைவனை காண வேண்டும். அன்பின் வடிவாக இறைவன் இருக்கிறான். உலக வாழ்வில் உயிருள்ள, உயிரற்ற அனைத்து பொருள்களிலும் இறைவனை காணமுடியும்.

“அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்

அன்பே சிவமாவதாரும் அறிகிலார்

அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்த பின்

அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே”.

(திருமூலர், திருமந்திரம்,

அன்புடைமை-257)

என்ற மந்திரத்தால் அன்பின் உயர்வை அன்போடு வாழும் வாழ்வின் உன்னத அறப்பண்பை தெளிவுப்படுத்துகிறார் திருமூலர்.

பொறுமைக் குணம் காத்தல்

பொறை என்பது பொறுத்தல் தாங்கிக் கொள்ளுதல். மற்றவர் தனக்கு கொடுக்கும் துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல், அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்சொல், கொலை, களவு, காமம், கள் போன்ற இழிந்த செயல்களைச் செய்ய ஐம்புலன்கள் தூண்டுகின்ற பொழுது பொறுமையாகச் சிந்தித்து நன்னெறிகளைப் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்பதை திருமூலர்

“வல்வகையாலும் மனையிலும் மன்றிலும்

பல்வகையாலும் பயிற்றிப் பதஞ்செய்யும்

கொல்லையினின்று குறிக்கோளும்

கூத்தனுக்கு

எல்லையிலாத இன்பம் உண்டாமே”.

(திருமந்திரம், பொறையுடைமை-

524)

குறிப்பிடுகிறார். மனதில் பொறுமைக்காத்து பக்குவப்படுத்த அருளுபவன் இறைவன் என்பதை தம்மந்திரத்தில் வெளிப்படுத்துகிறார்.

பெரியோரைத் துணைக்கோடல்

வாழ்வில் சிறந்த நெறிகளைப் பின்பற்றி, ஒழுக்கத்துடன் வாழ்ந்து பெரியோரின் துணைக் கொண்டு வாழ வேண்டும் என்பதை

“அறிவார் அமரர் தலைவனை நாடிச்
செறிவார் பெறுவர் சிவதத்துவத்தை
நெறிதான் மிகமிக நின்றருள் செய்யும்
பெரியாருடன் கூடல் பேரின்பமாமே”.

(திருமூலர், திருமந்திரம், பெரியோரைத் துணைக்கோடல். 527) குறிப்பிடுகிறார்.

நிறைவுரை

திருமூலாரின் திருமந்திரம் சிறந்த வாழ்வியல் பண்பாட்டு அறங்களை பாங்கோடு மக்கள் நெஞ்சில் பதிய வைத்துள்ளது. இன்றைய தலைமுறைக்கும் உகந்த அறப்பண்பை வெளிப்படுத்துவதால் சமயம் கடந்து, காலம் கடந்து வாழ்கிறது.

பார்வை நூல்கள்

1. திருமூலர் அருளிய திருமந்திரம் (முதல் பாகம், இரண்டாம் பாகம்) சற்குரு மகாரிசி ஈஸ்வர பட்டா, கங்காராணி பதிப்பகம், சென்னை – 600 074
2. திருமந்திரம் காட்டும் வாழ்வியல் நெறிகள் முனைவர் தி. மகாலட்சுமி, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை – 600 113.
3. நீத நூல்கள் மூலமும் உரையும் வர்த்தமான் பதிப்பகம், சென்னை.
4. வாழ்வியல் நெறிகள் டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன், நறுமலர்ப் பதிப்பகம், சென்னை – 600 029
5. திருக்குறள் மூலமும் உரையும் சைவசித்தாந்த பதிப்பகம், திருச்சிராப்பள்ளி

இணையம்

1. www.tamildigitallibrary.in

சங்க இலக்கியத்தில் வணிக வளம்

முனைவர் இரா.திலகம்

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

சீதாலக்ஷ்மி ராமஸ்வாமி கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி

முகவுரை

“இயற்றலும் ஈட்டலுங் காத்தலும் காத்த வகுத்தலும் வல்ல தரசு” என்னும் வள்ளுவர் வரிகளுக்கு இணங்க இறைவன் தமிழருக்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் கொடுத்த வரபிரசாதம் இயற்கை வளம். தமிழ் நாட்டில் மூன்று பக்கங்களும் கடலால் சூழப்பட்ட வர்ணஞாலம் காண்பவர் கண்ணையும் மனதையும் கவரும் தன்மை கொண்டது. ஆறுகளாலும் மலைகளாலும் சூழப்பட்ட தமிழகம், வளங்கள் நிறைந்த அழகிய கோலமாக காட்சி அளிக்கின்றது. இத்தகைய வளங்கள் நிறைந்த இயற்கை அன்னையிடம் இருந்து தமிழர் வணிகம் என்னும் ஒன்றை தொடங்க ஆரம்பித்தனர். கடற்பயணம் செய்வதிலும் கப்பல் வாணிகம் செய்வதிலும் தொன்று தொட்டு வழக்கமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். மேலும் இவர்கள் ஐவகை நிலங்களை உருவாக்கி, பொருள் தேடல் வாழ்க்கைக்கு அவசியம் என்பதை உணர்ந்தனர். மனிதன் இனக்குழு சமூகமாக வாழ்ந்த போது தன்னிடம் உள்ள பொருளைக் கொடுத்து தனக்குத் தேவையான பொருளைப் பெற்று கொண்டான். இவற்றின் வளர்ச்சி பண்டமாற்று வணிகமாகப் பரிணமித்தது. அதுவே பின்னர் நானயமுறை வணிகமாக வளர்ச்சியடைந்தது. அந்த வணிகத்தை செய்வதற்குதான் தமிழர்கள் திரைகடலிலும் ஓடியிருக்கின்றனர். தமிழ் நாட்டின் சிறந்த தொழிலாக உழவுத் தொழிலையும் வணிகத் தொழிலையும் கூறலாம். நாடு செழிப்புடன் இருக்க வேண்டும் என்றால் இவ்விரண்டு தொழில்களும் செழிப்புற்றிருக்க வேண்டும். இத்தொழில்கள் செழிப்புற்றிருந்த காரணத்தால் தான் சங்க காலம் பொற்காலம் என்று சங்க இலக்கியங்கள் போற்றப்படுகின்றன. இத்தகையப் பெருமை பெற்ற செவ்வியல் இலக்கியங்களில் வணிக வளம் குறித்த சிந்தனைகளை காண்போம்.

அகநானூற்றில் நெல்லு உப்பு வணிகம்

வாணிகத்தின் தொடக்கத்தை பழந்தமிழர்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த நிலங்களிலிருந்து ஆரம்பித்தனர். இம்முறையே சங்க காலத்தில் உள்நாட்டு வாணிகமாக வளர்ச்சியுற்றிருந்தது. அவரவரும் தன்னிடம் உள்ள பொருள்களைக் கொடுத்துத் தமக்குத் தேவையான பொருள்களை மாற்றிக்கொண்டனர். எனவே மாறுதல் என்றாலே வணிகம் செய்தல் என்று பொருள்படுவதாயிற்று. கோவலன் கண்ணியிடம் சிலம்பைப் பெற்றுக் கொண்டதும், “மதுரை சென்று மாறி வருகுவன், மயங்காதொழி” என்று கூறிச்சென்றான். அக்காலத்தில் நெல்லே விலையைக் கணக்கிட அடிப்படையாக இருந்தன என அறியமுடிகின்றது. இதனை,

“நெல்லும் உப்பும் நேரே யூரீர்

கொள்ளீ ரோவெனச் சேரிதொறும் நுவலும்”¹-

அகம் 390

என்னும் வரிகள் மூலம் உமணப் பெண்ணைக் காண்கின்றோம்.

“நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பெனச்

சேரி விலை மாறு கூறிலின்”² - அகம் 401

என்னும் சான்று இதனையே வலியுறுத்தும். படகில் மீன் பிடிக்கச் சென்ற பரதவனுக்கு அவன் மகள், உப்புக்கு ஈடாக மாற்றிக் கொணர்ந்த வெண்ணெற் சோற்றினை அயிலை மீன்குழம்பொடு கொடுத்தாள். என்பதை,

“நெடுதிமில் தொழிலொடு வையிய
தந்தைக்கு

உப்புநொடை நெல்லின் முரல் வெண்சோறு

அயிலை துழந்த அம்புளிச் சொரிந்து

கொழுமீன் தடியொடு குறுமகள் கொடுக்கும்”³

(அகம் 60)

உப்புக்கு ஈடாக மாற்றிக் கொணர்ந்த வெண்ணெற் சோற்றினை மேற்கூறிய வரிகள் சான்று பகர்கின்றது. இங்ஙனமே பாணர்குலப் பெண்ணிடமிருந்து வரால் மீனைப் பெற்றுக்கொண்டு வட்டி நிறைய ஓராண்டிற்கு முன் விளைந்த நெல்லைக் கொட்டினர் என்று (ஐங் 48 – 1 -3)குறிப்பிடுகிறது. ஆயர்மகளிர் தயிர் கொண்டு வந்த குடம் நிறையப் பாண்டிய நாட்டு மருத நிலத்து அரிவையர் குளநெல்லை நிறைத்தனர் புறம். 33 குறிப்பிடுகின்றது. மேலும்,

“உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய

உப்புவினை கழனிச்சென்றனர்”⁴ –

(அகம் 206)

என்று தன் தாயைப் பற்றி ஒரு பரதவப் பெண் கூறுகின்றாள். உமணர்கள் பெரிய வண்டியில் உப்பை மட்டுமின்றித் தம் வீட்டுச் சாமான்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு உள்நாட்டுக்குள் நெடுந்தொலைவு சென்று விற்பவர்களாக இருந்திருக்கின்றார்கள்.

பட்டினப் பாலையில் உப்பு வணிகம்

பட்டினப் பாலையில் உப்பினை ஏற்றிச் சென்று விற்றுவிட்டு திரும்பி வரும்போது படகு நிறைய வெண்ணெல் நிரம்பியிருந்தது என்பதை,

“வெள்ளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி

நெல்லோடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி”⁵ –

(பட்டினப். 29 -30)

வரிசையாக நின்றதாக கூறப்படுகின்றது. பதிற்றுப்பத்தின் மூலம் கப்பலில் வந்திறங்கிய அணிகள் வைக்கப் பட்ட பந்தல் பேசப்படுகிறது.

“நன்கல வெறுக்கை துஞ்சும் பந்தர்”⁶ –

(பதிற். 55 – 4)

என்பதன் மூலம் உப்பங்ழிகளில் செலுத்துவதற்குரிய சிறிய படகுகளும் கடலில் செலுத்துவதற்குரிய பெரிய நாவாய்களும் அன்றிருந்தன. உள்நாட்டில் பயன்பட்டது.

பஃறி எனப்படும். அவற்றில் வெள்ளுப்பை ஏற்றிச்சென்று விற்பனர். பண்ட மாற்றாக

நெல்லைப் பெற்றுவந்தனர். அத்தகைய படகுகள் வரிசையாகத் தறிகளிலே பிணிகப்பட்டிருந்தன.

அது குதிரை வரிசைபோல் தோன்றியது.

வெள்ளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி

நெல்லோடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி

பணைநிலைப் புரவியின் அணைமுதற் பிணிக்கும்

கழிசூழ் படப்பைக் கலியாணர்”⁷

- பட்டினப். 29 -31

என்று இங்குக் குறிக்கப்பட்ட படகுத் துறையினை அண்மையில் தொல்லியல் அறிஞர் திரு. கே.வி. இராமன் அவர்கள் புகாரில் கண்டுபிடித்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

புகார் நகரத்தில் நாவாய்கள்

கடலில் செல்லும் பெரிய கப்பல் நாவாய் எனப்படும் புகார் நகரத்தில் நிறுத்தப்பட்ட நாவாய்கள் அலைகளால் தாக்குண்டு தறியில் கட்டப்பட்ட யாணை அசைவது போல் அசைந்தன. அவற்றின் உச்சியில் கொடிகள் அசைந்து ஆடின. என்பதை,

“வெளி லிளக்கும் கயிறு போலத்

தீம் புகார்த் திரைமுன்றுறைத்

துங்கு நாவாய் துவன் றிருக்கை

மிசைக் கூம்பின் நசைக் கொடியும்”⁸

- பட்டினப் - 172

என்று தொண்டை நாட்டில் உள்ள நீர்ப்பெயற்றுத் துறையில் வெள்ளிய தலையாட்டத்தையுடைய குதிரைகளும், வடநாட்டு நுகர்பொருள்களும் ஏற்றிய நாவாய்கள் நிரப்பியிருந்தன என்பதைக் பட்டினப்பாலைக் குறிப்பிடுகின்றது.

சோழநாட்டு துறைமுகங்களில் கப்பல்கள்

சோழநாட்டு துறைமுகங்களில் கரையோரமாத் தமரிகாவரையும் செல்லும் கப்பல்கள் உள்ளன. இன்னும் மரங்களைப் பிணைத்துச் செய்யப்பட்ட சங்கரம் எனப்பட்ட பெரும் கப்பல்களும் அங்குள்ளன. திரிசி என்ற ஊருக்கும் கங்கை நதிக்கும் செல்லும் கப்பல்கள் கொலண்டியா எனப்பட்டன. என்பதை,

“இன்னிசை முரசு முழங்க
பொன் மலிந்த விழுப்பண்டம்
நாடார நன்கிழிதரும்

ஆடியற் பெருநாவாய்”⁹ மதுரை – 79 -81

என்பதன் மூலம் இக்கப்பல்கள் பெரிய உருவத்தை உடையன என்றும் கப்பல்கள் புறப்படும்போது முரசு முழங்குவது உண்டென தெரிகின்றது என்ற குறிப்பால் அறியமுடிகிறது. கடலில் செல்லும் மரக்கலங்கள் வழிதவறிச் சென்றுவிடாது துறைமுகத்திற்கு வருவதற்கு உதவியாக உயரமாக கலங்கரை விளக்கங்கள் இருந்தன. என்பதை,

“வான மூன்றிய மதலை போல
ஏணி சாத்திய ஏற்றருஞ் சென்னி
இரவில் மாட்டிய இலங்குகடர் ஞெகிழி
உரவுநீர் அழுவத்து ஓடு கலங்கரையும்”¹⁰

பெருபாண் 347-350

என்று நீர்ப்பெயற்றுத் துறையிலிருந்த கலங்கரை விளக்கம் பற்றிப் பெருபாணாற்றுப்படை மேற்கூறிய வரிகள் குறிப்பிடுகிறது.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பாய்மரசு கப்பல் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் ஏற்றுமதியும் இறக்குமதியும் இடையறாது நிகழ்ந்தது எவ்வாறு இருந்தது என்றால், மலையில் பெய்த நீர் கடலில் பரப்பது போலவும், வான்முகந்த நீர் மலையில் பொழிவது போலவும் இருந்ததாகவும், நீரிலிருந்து நிலத்தில் இறங்குவதும், நிலத்திலிருந்து கலத்தில் ஏற்றுவதுமான பொருள்கள் அளப்பரியவனாக இருந்தன என்பதை,

“வான்முகந்தநீர் மலைபொழியவும்
மலைப்பொழிந்தநீர் கடற்பரப்பவும்
மாரிபெய்யும் பருவம்போல
அளப்பரியாப் பலபண்டம்
வரம்பரியாமை வந்தீண்டி”¹¹ –

(பட்டினப் 126-132)

என்று அக்கால கப்பல்கள் காற்றின் துணைக்கொண்டே இயங்கியது பாய்மரசு கப்பல்களாகும். இதற்கு காற்று எந்த நேரத்தில் எத்திசை நோக்கி வீசும் என்று உணர்வது

அடிப்படையாகும். இதனை தமிழரர் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். கரிகாலனின் முன்னோர் “நளியிரு முந்நீர்” நாவாய் ஓட்டி வளிதொழி லாண்ட உரவோர்” எனப் புறநாநூற்று பாடலில் பாராட்டப்பட்டுள்ளனர்

அழகிய வாணிப நகரம் காவிரிப்பூம்பட்டினம் காவிரிப்பூம்பட்டினம் ஒரு வாணிப முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நகரமாகத் திகழ்ந்தது. என்று கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தாலமி குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்நகரத்தை “கபேரிஸ் எம்போரியன்” என்று குறிக்கின்றார். கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலும் இந்நகரம் சிறந்த வாணிப மையமாக இருந்ததை என்பதனை அபிதம்மாவதாரம் எழுதிய புத்த தத்தர் கூற்றால் அறியமுடிகிறது. அவர் “காவிரிப்பூம்பட்டினம் பல வசதிகளைக் கொண்ட அழகிய நகரமாகும். அங்கு விலையுயர்ந்த நவரத்தினம் உள்படப் பல்வேறு பொருள்கள் இங்குள்ள கடைவீதிகளில் விற்கப்படுகின்றன. இங்கு மாட மாளிகைகளும் கம்பீரமான நுழைவாயில்களைக் கொண்ட அரண்மனைகளும் உள்ளன. இங்கு வாழும் மக்கள் நல்ல மரபைச் சார்ந்தவர்கள்”¹² என்கின்றார். இங்குள்ள வாணகிரி என்னுமிடத்தில் சோழர்களின் புலிக் காசும், பல்வண்ண அணிகலன்களும், உரோமானியர்களின் மட்பாண்டச் சிதைவுகளும் கிடைத்தன. “வெள்ளை அனிருப்பு என்னுமிடத்தில் உரோமானியக் காசுகளும், வாணகிரியை அடுத்துள்ள கடலோரப் பகுதியில் கிடைத்த உரோமானிய மட்பாண்டங்களும் இப்புழம் நகரில் யவனர் தங்கியிருந்ததை உறுதி செய்கின்றன” என்று திரு. கே. வி. இராமன் தம். “தொல்லியல் ஆய்வுகள் என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கடல் வாணிகத்தில் சேர நாடு

கடல் வாணிகத்தில் சேரநாடு சிறப்புறுதற்கு ஏற்றவாறு அந்நாட்டின் இயற்கை அமைந்திருந்தது. மேலைநாட்டுக் கப்பல்கள்

அங்கு ஏராளமாக வந்தன. சேரர்களும் சிறந்த கப்பற்படைகளை வைத்திருந்தனர். நெடுஞ்சேரலாதன் யவனர்களைப் பின்கட்டாக் கட்டித் தலையில் நெய் வார்த்தான். செங்குட்டுவனின் கடல்போர் வெற்றி அவன் கடல் பிறகோட்டிய செங்குட்டுவன் என்று சுட்டப்படுதலால் அறியலாம். கடம்பர் என்பார் கடல் கொள்ளையிலீடு பட்டனர். அவர்களை வென்று அடக்கினர் சேரமன்னர். அவர்களின் துறைமுகம் முசிறியாகும். இந்நாட்டில் மிளகு பேரளவில் விளைந்தது. இத்துறையில் நடைபெற்ற ஏற்றுமதி பற்றிப் புறப்பாட்டோன்று பின்வருமாறு வருணிக்கிறது. இதனை,

“மீனோடு நெற்குவைஇ
மிசையம்பியின் மனைமறுக்குந்து
மனைக்குவைஇய கறிமூடையாற்
கலிச்சம்மைய கரைகலக்குந்து
கலந்தந்த பொற்பரிசும்
கழித்தோணியால் கரைசேர்க்குந்து
மலைத்தாரமும் கடற்றாரமும்
தலைப்பெய்து வருநர்க்கீயும்”¹³

– புறம். 343 1-8

என்னும் வரிகள் பெரிபுளுசு தரும் செய்தியோடு இவை ஒத்துள்ளன. பொன்னும் இரத்தினமும், மென்மைமிக்க புடவைகளும், சித்திரங்கள் அமைந்த ஆடைகளும், பவளமும், செம்பும், ஈயமும், கோமையும் இத்துறைமுகத்தில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டதாக குறிப்பிட்டுள்ளார். இப்பட்டினத்தில் குட்டநாட்டிலிருந்து வரும் மிளகும் முத்தும் யானைத் தந்தங்களும் மட்டும் இரத்தினமும் ஏற்றிமதி செய்யப்பட்டன என்றும் அவ்வரலாற்றாசிரியர் கூறுவர். (தமிழர் சால்பு, சு. வித்தியானந்தன், பக் 244-245)

பாண்டிய நாட்டின் வளமும் கொற்கையும்

பாண்டிய நாட்டின் வளம் பெருக்கிய துறைமுகம் கொற்கையாகும். இத்துறைமுகத்தில் முத்துக்குளித்தல் மிகச்சிறப்பாக நடந்ததைக் கி.பி 14ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கு வந்த வெனிசு நாட்டறிஞர் மார்க்கோபோலோ குறித்துள்ளார்.

சங்க நாளிலும் இங்கு முத்துகுளித்தல் மிகச்சிறப்பாக நடந்தது. ஏற்றுமதிப் பொருள்களில் முத்தே தலைமைபெற்றது. மதுரைக் காஞ்சியும் சிறுபாணாற்றுப்படையும் இவ்வூரின் முத்தினை சிறப்பிக்கும். என்பதை,

“விளைந்து முதிர்ந்த விழுமுத்தின்
இலங்குவளை இருஞ்சேரிக்
கட்கொண்டிக் குடிப்பாக்கத்து
நற்கொகையோர் நசைப்பொருந்”¹⁴

– மதுரை 135 -133

என்னும் வரிகள் இவ்வூரில் முத்தும் சங்கும் குளிப்பார் குடியிருப்பு இருந்தது. என மதுரைக்காஞ்சியும் குறித்துள்ளது. மேலும்,

“மகாஅர் அன்ன மந்தி மடவோர்
நகர்அர் அன்ன நளிநீர் முத்தம்

வாள்வர யெருந்தின் வயிற்றகத் தடக்கி”¹⁵

சிறுபாண் 56-58

என்று உமணர்களோடு வந்த குழந்தைகளைப் போன்ற குரங்கு சிப்பிகளின் உள்ளே முத்துகளை இட்டுக் கிலிகிலியாடியதாகச் சிறுபாணாற்றுப் படை குறிப்பிடுகின்றது.

உரோமர்கள் பெற்ற மிளகு முத்து, பவளம், ஆரம்
உரோமர்கள் தமிழகத்திலிருந்து பெற்ற பொருள்களில் தலைமையானது மிளகேயாகும். இது நான்கில் ஒரு மூன்று பகுதியாக இருந்துது. உணவுப் பொருள்கள் கெடாதவாறு பாதுகாக்க உரோமர் இதனைப் பயன்படுத்தினர். கி.போ கிரிட்டசு, கலென்பினைளி ஆகிய மருத்துவ ஆசிரியர் இதனைப் பயன்படுத்தினர். உரோமபுரியில் ஒரு இராத்தல் மிளகின் விலை பதினைந்து தெனாரி என்றும், இந்தியாவில் அவ்விலையின் அரைப்பங்குகூட இல்லையென்றும் பிளைனி குறிப்பிடுகிறார். மேலும், பசியை அதிகரிப்பதற்கு மிளகை உண்பவரைக் காண்பித்து மிளகை உணவாகக் கொள்ளும் பழக்கத்தைத் தொடங்கி வைத்தவர் யாராக இருக்கலாம் என்று நினைத்துப் பார்க்கிறார் பிளைனி என்னும் வரிகள் மிளகின் ஆற்றல் தன்மையினை வெளிப்படுத்துகின்றது.

தமிழ்நாட்டில் பிற நாட்டவரின் உள்ளதைக் கவரும் விதத்தில் பல பொருள்கள் மிகுதியாகக் கிடைத்தன. அவற்றை முத்தும், பவளமும், ஆரமும், அகிலும், வெண்துகிலும், சங்கும், மிளகும் குறிப்பிடத்தவை. யவனர் என்பார் கிரேக்கரும் உரோமருமாவர். அவர்கள் பொன்டொடு வந்து மிளகொடு பெயந்தனர். என்பதை,

“யவனர் தந்த விளைமான் நன்கலம்

பொன்னோடு வந்து கறியோடு பெயரும்”¹⁶ -

அகம் 149 9 – 10

என்னும் குறிப்பினைக் வெளிப்படுத்துகிறது. பெரிய மரக்கலங்களில் தமிழகத்தில் பொன் மிகுதற்குக் காரணமாகிய சிறந்த பண்டங்களை ஏற்றிக் கொண்டு வந்தனர். என்பதை,

“பொன்மலிந்த விழுப்பண்டம்

நாடார நன்கிழிதரும்”

ஆடியற் பெரு நாவாய்

மழை முற்றிய துளங் கிருக்கை”¹⁷

மதுரை -85

என்று மதுரைக் காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், உரோமர்கள் பாண்டிய நாட்டு அரசர்களிடம் அலுவல் பார்த்தனர். இதற்கு,

“மத்திகை வணைய மறிந்துவீங்கு செறிவுடை

மெய்ப்பை புக்க வெருவரும் தோற்றத்து

வலிபுணர் யாக்கை வன்கணி யவனர்”¹⁸

முல்லைப் .- 59-61

என்று வரிகள் பிற நாட்டவரின் உள்ளதையும் சிந்தையையும் கவரந்த தமிழ் நாட்டுப் பொருட்கள் மற்றும் அரசர்களிடம் பணியாற்றிய விதத்தை முல்லைப்பாட்டுப் பகுதி சான்று பகர்கின்றது.

உரோமர்களின் மருந்து தமிழ்நாட்டு சந்தனம் தமிழ்நாட்டுச் சந்தனத்தை உரோமர்கள் பேதி மருந்தாகப் பயன்படுத்தினர். பொதிகை, மைசூர், கோவை, சேலம், ஆகிய இடங்களில் சந்தனம், மிகுதி, சந்தனக் கட்டைகள் புகார்க் கடைத்தெருக்களில் விற்கப்பட்டன. பெரிபுருசு

சந்தன வாணிகம் பற்றியப் பேசுகிறார். இதனை ஆங்கிலேயர். சரண்டல் என்னும் சொல் சந்தனம் என்பதன் திரிபாகும். குடமலைப் பகுதியில் அகில் ஏராளமாக விளைந்தது போலும்! பட்டினப்பாலை “குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும் என்னும், பொருராற்றுப் படையும்,

“நரையும் நரந்தமும் அகிலும் ஆரமும்

துறைதுறை தோறும் பொறையுயிர்த் தொழுகி”¹⁹

பொருந. 238-239

என்கிறது. சிறுபாணாற்றுப்படையின் மூலம் இப்பொருள் கப்பல்களில் வந்தது என்றும் அறிமுடிகிறது.

துறைமுகப் பட்டினங்களில் பண்டகசாலைகள்

துறைமுகப் பட்டினங்களில் பண்டகசாலைகள் இருந்தன. அப்பண்டகச்சாலைகளில்

இறக்குமதிப் பொருள்மீதும் ஏற்றுமதிப்

பொருள்கள் அரசாங்க அதிகாரிகள்

முத்தரையிட்டனர் அவ்விடங்களில் சிறந்த

பாதுகாப்பு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

என்பதை,

“அளந்தளரியாப் பல்பண்டம்

வரம்பறியாமை வந்தீண்டி

அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்

வலியுடை வல்லணங்கினோன்

புலிபொறித்துப் புறம்போக்கியும்

மதிநிறைந்த மலிபண்டம்”²⁰

- பட்டினம். 131-136

என்று பொருள்கள் மூட்டைகளாகக் கட்டுப்பட்டு ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக அடுக்கப்பட்டுக்கிடந்தன. இவற்றின் மேல் நாய்களும் ஆட்டுக்கிடாய்களும் ஏறிக்குதித்து விளையாடின. அது மலைச்சரிவுகளில் வருடை மான்கள் துள்ளி விளையாடுதலை ஒக்கும் என்பதை,

“பொதிமூடைப் போரேறி

மழையாடு சிமைய மால்வரைக் கவாஅன்

வரையாடு வருடைத் தோற்றம் போலக்

கூருகிக் ஞமலிக் கொடுத்தாள் ஏற்றை

ஏழகத் தகரோடு உகனும் முன்றில்“²¹

- பட்டினப் . 137 -141

என்று குறிப்பிடுகிறது. மேலும்,

“நன்கல வெறுக்கை துஞ்சம் பந்தர்”²² –

பதிற். 5 4

என்னும் வரிகள் பதிற்றுப்பத்தின் மூலம் கப்பலில் வந்திறங்கிய அணிகள் வைக்கப் பட்ட பந்தல் பேசப்படுகிறது என்பதை எடுத்துரைக்கின்றது.

புகார் நகரத்து அங்காடிகள்

பெரிய நகரங்களில் அங்காடிகள் இருந்தன. அவை இரண்டு நிலைகளில் செயல்பட்டன. பகல் நேரங்களில் நாளாங்காடிகளாகவும், இரவுக்காலத்தில் அலலங்காடிகளாகவும் நடைபெற்றன. புகார் நகரத்து அங்காடி பற்றிச் சிலம்பும், மதுரை நகரத்து அங்காடி பற்றி மதுரைக்காஞ்சியும் குறிப்பிடுகின்றன. நற்றிணை 258 அகன்ற அங்காடியினைக் குறிப்பிடுகின்றன. கடைகளில் விற்கப்படும் பொருள்களுக்கு ஏற்ப ஒவ்வொரு கொடி கட்டப்படிருந்தது. இராக்காலத்தில் கொடிகளில் பணியை வண்ண விளக்குகள் செய்தன. என்பதை,

“மாடப் பிறங்கிய மலிபுகழ்க் கூடல்

நாளாங் காடி நனந்தலைக் கம்பலை

அல்லங் காடி அழிதரு கம்பவை”²³ –

(மதுரைக் – 265-373)

என்பதால் அங்காடிகள் பெருத்த ஆராவரமுடையதாக இருந்துள்ளதை இவ்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. அங்காடிகளில் சங்குத்து வளையில் செய்து விற்பவரும், மணிகளில் துளையிடுவோரும், சுட்ட நன்பொன் கொண்டு சுடரிழை பண்ணுவாரும், பொன்னை உரைத்துத் தரம் காண்பவர்களும், பட்டு - பருத்தித் துணிகளை விற்பவரும், செம்பு நிறைக்கொள்ளுவாரும், துணிகளின் ஓரங்களுக்குக் குஞ்சம் கட்டுவாரும், பூக்களும், மணப் பொருள்களும் விற்பாரும், கண்ணுள்

வினைஞர்களும், மண் பொம்மைகள் செய்பவர்களும் கூடியிருந்தனர் என்பதை (மதுரைக் -511- 518). உணவுப் பொருள்கள் விற்கும் கடைகளில் துகில்கொடி பறந்தது என்று (பட்டி. 165 – 168) கள் விற்கும் கடைகள் இருந்தன. என்றும் அங்கும் ஓயாது ஒண்பொரிக்கும் ஒலி கேட்டதையும், மணல் குவிக்குப்பட்டிருந்ததையும், மலர் சிதறப்பட்டதையும், அக்கடையில் ஒரு கொடி அசைந்தாடியதையும் (பட்டினப். 176-180) என்னும் பாடல் வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றது.

வணிகர்களின் தெருக்கள்

வணிகர்கள் பேரளவில் இருந்ததால் அவர்கள் தனித்தனியாக தெருக்களில் குடியிருந்துள்ளனர். அவர்கள் பெரிய மாளிகைகளில் வாழ்ந்தனர். எனறும் அவ்விடுகளுக்குக் காவலிடப் பட்டிருந்தது. என்பதை,

“மாட மோங்கிய மணல் மலி மறுகில்

பரதர் மலிந்த பல்வேறு தெருவில்

சிலதர் காக்கும் சேனையர் வரைப்பு”²⁴ –

(சிலம்பு).

புகார் நகரத்து வணிகர் தெருக்களைப் பற்றிச் சிலம்பு பகர்கின்றது. அத்தெருக்களில் புலப்பெயர் மாக்கள் கலந்து இனிது வாழ்ந்தனர். வண்ணமும், சுண்ணமும், சந்தனமும் பூவும், புகையும் விற்பார் தெருக்களும் இருந்தன. தூசும், துகிரும், ஆரமும், அகிலும், முத்தும், மணியும் பொன்னும் அளவறிந்து நிரம்பிடக் கிடக்கும். பதினெண் வகைக் கூலங்கள் குவிந்து கிடந்தன் மீன் விலைப் பரதவர்களும் ஊண் விலையாளரும், பொன்செய் கொல்லர்களும், மரங்கொல் தச்சர்களும் வாழும் இடங்கள் இருந்தன. கொடுப் போர் ஓசையும் கொள்வோர் ஓசையும் ஓயாது கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். என்பதை எடுத்துரைக்கின்றது.

வணிகர்களின் தராசுகோல்

வணிகர்கள் தராசுகோலைப் பயன்படுத்தினர். அவர்கள் பயன்படுத்திய கோல் ஞெமன்கோல் எனப்பட்டது. அது பொன்னை நிறுத்தும் தராசாகும். வள்ளுவரும் துலாக்கோலைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றார். நாழி, தூணி, என்னும் முகத்தில் அளவைகள் இருந்தன. என்பதை,

“நெடுநுகத்துப் பகல்போல
நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்
வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉம் குறைகொடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்

தொல்கொண்டித் துவன்றிருக்கை”²⁵

(பட்டினப். 206- 212)

என்னும் வரிகள் இவ்வணிகர்கள் நேர்மையான முறையில் விணிகம் செய்ததாகப் பட்டினப்பாலைக் கூறுகின்றது. இதனையே, வள்ளுவரும்,

“வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவும் தம்போற் செயின்”²⁶ குறள் 120

என்று நடுநிலைமையினை வற்புறுத்தியுள்ளார். எனவே, அன்றைய தமிழகத்தில் வெளிநாட்டு வணிகம் போல் உள்நாட்டு வணிகமும் சிறந்திருந்தமையை அறியமுடிகிறது.

நிறைவுரை

தமிழ்நாட்டு வளமும் எழில்மிக்க இயற்கையும் அதில் நிறைந்திருக்கும் பொருட்களின் மருத்துவ குணம், நீர் பெருக்கம், ஆறுகளும் குளங்களும், கடலும் அதற்குரிய துறைமுகங்களும், மதனின் உழைப்பால் உருகாக்கப்பட்ட நிலங்களும், இறைவன் கொடையால் உருவாக்கப்பட்ட கடல் செல்வங்களும். தமிழ்நாட்டு வணிகத்தின் செழுமையைப் பறைசாற்றும் விதத்தில் இருந்திக்கின்றது.. மனிதன் தங்கள் நிலங்களுக்குள் விளைந்தப் பொருட்களைப் பிற நிலங்களில் விளைந்த பொருட்களுக்கு விளையாகக் கொடுத்து பண்டமாற்றும்

செய்யப்பட்ட முறைகள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பிற நாடுகளுக்கும் பரவி வணிகம் என்னும் தொழிலாக ஆக்கப்பட்டு, கப்பல்கள் வழியாக ஏற்றுமதி, மற்றும் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட வளங்களின் செயல்காடுகளை சங்க இலக்கியத்தின் மூலம் காணமுடிகிறது. தமிழ்நாட்டில் பிற நாட்டவர் உள்ளத்தைக் கவரும் விதத்தில் தமிழகத்தில் வணிக வளம் ஏராளம் குவிந்து கிடந்திருக்கின்றன. வணிகர்கள் தங்குவதற்கு விடுதிகளும், அவர்களுக்கானத் தெருக்களும். சிந்தையைக் கவரும் விதத்தில் இருந்திருக்கின்றது என்பதை இலக்கியங்கள் விளக்கியிருக்கின்றன. இதன் மூலம் தமிழர் சங்க காலத்தில் வெளிநாட்டு வணிகத்தில் சிறந்திருந்தனர் என்பது தெளிவாக உணரமுடிகிறது. இவ்வணிகம் பெருக்கம் எல்லாம் பிற்காலத்தில் தொடர்ந்து, இடைக்காலத்தில் நாளா தேசியத்திசையாயிரத்து ஐநூற்றுவர். வளஞ்சியர், மணிக் கிராமத்தார் என்னும் வணிகப் குழுக்கள் கடல் வாணிகத்தை நடத்தியதை சங்க இலக்கியங்களின் வழி ஏடுத்துக்காட்டியுள்ளதை இக்கட்டுரை உணர்த்துகின்றது.

தூணை நூற்பட்டியல்

1. அகநானூறு மூலமும் உரையுமும் - முதற் பதிப்பு - ஏப்ரல் - 2004 கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்,நியு செஞ்சாரி புக் வுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட், சென்னை- 600083
2. பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையுமும் - முதற் பதிப்பு - ஏப்ரல் - 2004 கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்,நியு செஞ்சாரி புக் வுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட் சென்னை- 600083
3. புறநானூறு மூலமும் உரையுமும் - முதற் பதிப்பு - ஏப்ரல் - 2004 கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்,நியு செஞ்சாரி புக் வுஸ் பிரைவேட் லிமிடேட், சென்னை- 600083

பதிற்றுப்பத்து, மூலமும் உரையுமும் - முதற் பதிப்பு – ஏப்ரல் - 2004

கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்

நியு செஞ்சாரி புக் ஷஸ் பிரைவேட் லிமிடேட்
சென்னை

கே. வி. இராமன் தம்

தொல்லியல் ஆய்வுகள்
சேகர் பதிப்பகம்

66, பெரியார் தெரு, எம்.ஜி.இ.ஆர். நகர்
சென்னை

பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம்

மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி பதிப்பு

மார்ச் , 1974, நியு செஞ்சாரி புக் ஷஸ்

பிரைவேட் லிமிடேட், சென்னை

திருமதி. அறிவுத்தென்றல் சு.இ

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

சீதாலட்சுமி இராசுவாமி கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி

தேசியமறை திருக்குறள்

திருக்குறள் வெறும் கற்பனைப் பனுவல் அன்று. அது தனிமனித வாழ்வு, உலக வாழ்வு, நாட்டு வாழ்வு என அனைத்தையும் முழுதுறத் தழுவிய ஓர் ஒப்பற்ற வாழ்வியல் நூல். வறட்டுக் கொள்கையைப் பேசும் பனுவலன்று; வாழ்விற்கு வழிகாட்டும் முதனூல். வினையின் நீங்கிய விளங்கிய அறிவு கொண்டோன் இயற்றிய தலைநூல். அந்நூலிற்கு உரையெழுத எடுக்கப்பட்ட முயற்சி, அதைக் கடைபிடிப்பதில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்பதே மெய். அந்நூலை நடைமுறைக் கண்ணோட்டத்தோடு அணுகவேண்டும். கால நடைமுறையோடு ஒப்பு நோக்க வேண்டும். திருக்குறள் எக்காலத்திற்கும் ஏற்ற நடைமுறை அறங்களைத் தரும் நூல். சாதி, மத, இன , மொழி வேறுபாடின்றி இயற்றப்பட்ட தகைசான்ற நூல் எனில் அது மிகையாகாது. நாட்டின் பண்பாட்டை உருப்படுத்திய இலக்கியங்களுள் தலைமை சான்றது திருக்குறள். முப்பாலாக விளங்கும் இந்நூலை எப்பாலவரும் ஏற்றுப் போற்றுவர்.

பொருட்பால்

அறம் பொருள் இன்பம் என்று திருக்குறள் மூன்று பாலாகப் பகுக்கப்பட்டது எனினும், பொருட்பாலே எழுபது அதிகாரம் கொண்ட பேரதிகாரமாக விளங்குகிறது. அது பல பொருள்களுக்குப் பொதுவானது என்று கூறப்பெறினும், உண்மையை உரைப்பின், பொருட்பால் ஒரு அரசியல் பால். இறைமாட்சியென்பதன் முதலதிகாரம். ஆதலின்

அதன் பின்வரும் அதிகாரங்கள் எல்லாம் அரசியற் சார்புடையது என்பது பெறப்படும். நாட்டின் ஆட்சியும் மக்களின் நல்வாழ்வும் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையது ஆதலின், வள்ளுவர் பல்வேறு அரசியல் கொள்கைகளையும் சிக்கல் தீர்க்கும் வழிமுறைகளையும் மிக நுட்பமாக விவரிக்கிறார். பொருட்பால் வள்ளுவரின் அறிவுத்திறன்.

வள்ளுவரின் அரசியல்

வள்ளுவரின் அரசு மக்களுரிமை சான்றது; அடிமையை வெறுப்பது; நல்லரசு வேண்டுவது; அல்லரசு நீக்குவது; மாட்சிமை பொருந்திய அரசனைப் போற்றுவது; அல்லது செய்யும் அரசனைச் சாடுவது; முடியரசு, படையரசு, குடியரசு என்ற வகைக்கு உட்பட்டதன்று வள்ளுவரின் அரசு, இவை எவ்வகையானும் ஆகுக, உயர்தனிச் செங்கோலரசையே திருக்குறள் வேண்டுகிறது. அரசனின் தோற்றத்தை ஆடை அணிகளை, அவனது மனைவிகளை, அம்மனைவிகளின் அழகினை அவர்களின் மக்களை இன்ன பிறவற்றை திருக்குறள் புகழ்ந்துரைக்கவில்லை. அரசன் என்பதனாலேயே அவனுக்கு அடிமைப்பட்டு இருக்க வேண்டுமென்று வள்ளுவர் எங்கும் எடுத்துரைக்கவில்லை. முறை செய்து காப்பற்றும் மன்னர்கள் மக்களுக்கு இறையாவான், வெருக்கத் தக்கதைச் செய்வானானால் வெங்கோலன் ஆவான், அல்லவை செய்வானாயின் கொலைஞன் ஆவான். செல்வமும் குடியும் ஒருங்கே இழப்பான், அவனது குடிமக்களின் அழுத கண்ணீர் அவனை அழிக்கும் படையாகும். என்று அரசனேயானாலும் அவனைக் கடிந்துரைக்கத் திருக்குறள் தவறுவதில்லை.

மக்களாட்சித் தத்துவம்

அரசனே நாட்டின் தனிப்பெரும் தலைவன் என்பது வள்ளுவர் கருத்தன்று. அவன் குடிமக்களுள் அறிவிற் சிறந்த பெரியவர்கள் உளர். அவர்களின் வழி நின்றுதான் அரசன் நாட்டினை இயக்கவேண்டும்.

ஏந்திய கொள்கையார் சீரின் இடைமுறிந்து

வேந்தனும் வேந்து கெடும். (899)

என மன்னனுக்கு அறிவுரையும் எச்சரிக்கையும் கூறுகிறார் வள்ளுவ ஆசான். செவிப்பகை சொற்பொறுக்கும் வேந்தனே பண்புடையவன் எனவும், வெற்றி தருவது போர் புரியும் வேலன்று மக்களுக்கு நல்லாட்சி தரும் செங்கோல் எனவும் ஆளும் மன்னனுக்கு அவன் செய்யும் தவறுகளை

இடித்துரைக்கும் மன்னன் வேண்டுமெனவும் அறிவுறுத்துகிறார். திருக்குறள் அரசியலின் ஒழுகலாறுகளை எண்ணி நல்லிணக்கம் வடித்தாற் போல, அரசியலின் ஒழுகலாறுகளைக் கண்டு உணர்ந்து காலங் கடந்த நெறிகளைத் தெளிவிப்பது திருக்குறள்.

படை வலிமை

ஓர் அரசுக்குப் படையும் படைப் பெருக்கமும் இன்றியமையாதவை என்பதனை திருக்குறள் வலியுறுத்துகிறது.

வலியார்க்கு மாறேற்றல் ஓம்புக; ஓம்பா

மெலியார்மேல் மேக பகை. (861)

என்பது பகைமாட்சிக் குறள். படைமெலியவர்களை அழித்து நாட்டு நலம் பேணுக என்று வள்ளுவரே ஆணையிடுகிறார். அங்ஙனம் செய்யாத அரசுக்குப் புகழ் இராது எனவும் அச்சுருத்துகிறார்.

வகையறிந்து தற்செய்து தற்காப்ப மாயும்

பகைவர்கட் பட்ட செருக்கு (878)

காலத்திற்கேற்ப வகை வகையறிந்து தற்காப்பு நடவடிக்கைகளில் நாடு தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் எதிரிநாடுகள் நம்மை அச்சத்தோடும் ஒரு வகையான ஆர்வத்தோடும் மதித்து அணுகும்.

தேச மறைக்கான அமைப்பு

தேசிய நூல் எங்ஙனம் இருக்கு வேண்டுமென்பதற்கு ஒரே ஒரு விதி போதுமானது. உரிமை பெற்ற இந்தியாவுக்கு அரசியலமைப்பு என்ற நிலைக்களம் உண்டு. இது பாராளுமன்றம் கண்ட முடிவு. பாராளுமன்றத்தின் உறுப்பினர்கள் ஒப்புக் கொண்ட அமைப்பு. இந்த அமைப்பையே இத்தனை ஆண்டுகாலம் இந்தியா போற்றி மதித்து நடைமுறைப்படுத்தி வந்திருக்கிறது. நாட்டின் உச்ச நீதிமன்றம் முதல் பிற எந்த நிறுவனமாக இருந்தாலும் இந்த அமைப்பியலுக்குக் கட்டுப்பட்டே இயங்குகிறது. அடிப்படை உரிமைகளும் வழிகாட்டிக் கோட்பாடுகளும் கொண்ட நம் அரசியல் அமைப்பில்

சமயச்சார்பின்மை, பொருளாதாரம், அரசியல் பற்றிய நலப் பாங்குகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இது மாற்ற இயலாத உறுதிப்பாடு. ஆதலின் இந்திய நூல்களுள் எந்த நூல் நம் அரசியலமைப்புக் கோட்பாடுகளுக்கு ஒத்தியங்கி வருகின்றதோ அந்த நூலைத் தேசிய நூலாக ஏற்றுக்கொள்ளலாம். தேசிய நூலைத் தேர்வு செய்ய நம் அரசியலமைப்பே.

அரசியல் வழிகாட்டி

நம் நாட்டின் அரசியல் நெறிபுகட்டும் நூலாகத் திருக்குறளை எடுத்துச் செல்ல தமிழர்கள் தவறிவிட்டார்கள். இந்நிலை இனியும் நீளக்கூடாது. தனிமனித அறம் அரசறம் பற்றிய மிக நுட்பமான அரசியல் விழுமியங்களை எடுத்துரைக்கும் நூல் திருக்குறளே எனில் அது மிகை ஆகா. ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை' என்று வலியுறுத்திய வள்ளுவர் தான் படைமாட்சியையும் படைச்செருக்கையும் எடுத்துரைக்கிறார். நாட்டில் உள்ள செல்வங்களுள் படைச் செல்வமே முதன்மையானது என்றுரைக்கிறார். அரசின் முதல் சொத்து படையே எனக்கண்ட வள்ளுவர் இறைமாட்சி என்னும் அதிகாரத்தில் முதற் குறளில்

படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரண் ஆறும்

உடையான் அரசருள் ஏறு. (381)

இக்குறளின் முதலடிக்கண் முதலாவது இருக்கும் சொல் படை என்பது, படை என்னும் ஆற்றலுடைய சொல்லை முதலாவதாக வைத்துப் பொருட்பாலையே தொடங்கியுள்ளார் வள்ளுவர். ஒரு நாட்டிற்குப் படை எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பதை மிக நுட்பமாக உணர்த்தியிருக்கிறார்.

ஊழலற்ற நாட்டிற்காக வள்ளுவர் சொன்ன வழி

அரசு ஊழியர்களிடம் கையூட்டினை எங்ஙனம் ஒழிப்பது என்று அரசு மும்முரமாக ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இதற்கென தனி தனிக் குழுக்களை அமைத்து தீர்வு காண முற்படுகிறது. ஆனால் அத்துறையிலும் ஊழல் நுழைந்து

சீர்கெட்டுள்ளது. கையூட்டைக் கண்டுபிடிக்க வழி செய்தலைக் காட்டிலும் கையூட்டு நிகழாகவாறு அலுவல் நெறிகளை அமைப்பதற்குக் கருத்துச் செலுத்த வேண்டும். இது பற்றி அரசியல் ஆசானாகிய திருவள்ளுவர் இவ்வாறு கூறுகிறார்

**நாடொறும் நாடுக மன்னன்; வினைசெய்வான்
கோடாமை கோடா துலகு. (520)**

நாடொறும் நாடி முறைசெய்யா மன்னவன்

நாடொறும் நாடு கெடும் (553)

மக்களின் வேண்டுகோள் கிடப்பில் கிடக்காதபடியும், திட்டங்கள் காலங் கடவாதபடியும் உடனுக்குடன் செய்யப்படுகின்றனவா என்று மேலவர்கள் தம் கீழவர்களை நாள் தொறும் கவனிக்க வேண்டும். தாமதமின்றி செயல்கள் நிறைவேற்றப்பட்டால் கையூட்டுகள் ஒழிந்துபோம்.

போது அமைப்பியல்

தேசிய நூல் எங்கனம் இருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்வதற்கு ஒரே ஒரு விதி போதுமானது. உரிமை பெற்ற இந்திய நாட்டிற்கு அரசியலமைப்பு என்ற நிலைக்களம் உண்டு. இது நாடாளுமன்றம் கண்ட முடிவு. இந்தியா குடியரசாகி இன்று வரை இன்று வரை இந்த அமைப்பியலைப் போற்றி மதித்துப் பாதுகாத்து வருகின்றோம். உச்ச நீதி மன்றம் முதல் எந்த நிறுவனமும் இந்த அமைப்பியலுக்குக் கட்டுப்பட்டது. அடிப்படை உரிமைகளும் வழிகாட்டு நெறிமுறைக் கோட்பாடுகளும் கொண்ட இந்திய அரசியல் அமைப்பில் சமயச்சார்பின்மை, பொருளாதாரம், அரசியல் பற்றிய நலப் பாங்குகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இது மாற்ற முடியாத உறுதிப்பாடு. ஆதலின் இந்திய நூல்களுள் எந்த நூல் அரசியலமைப்புக் கோட்பாடுகளுக்கு ஒத்தியங்கி வருகின்றதோ அந்த நூலைத் தேசிய நூலாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம். தேசிய நூலைத் தேர்வதற்கு இந்திய அரசியலமைப்பே விதிமுறையாகக் கொள்ள வேண்டும்.

திருக்குறளமைப்பு

நம் அரசியலமைப்பின் சமயச் சார்பின்மை, பிறப்பில் வேற்றுமையின்மை, சாதிப் பார்வையின்மை, குடிகளுக்கான பல்வேறு உரிமைகள், இயற்கை சார்ந்த நலம், பல் உயிர் ஓம்பல், உழைப்பு வாய்ப்புகள், பொதுநீதி, அரசு நீதி, பொருட் பங்கீடு, அறங்கடவா முறைகள், ஆட்சி செய்பவரின் தகுதிகள், ஆட்சிச் செங்கோன்மைகள், ஆண் பெண் சமன்மை, அனைவருக்கும் கல்வி, நலிந்தோரைக் காத்தல், படை வலிமை, அரண், மன்பதையொழுங்கு, இவ்வாழ்வியல் அறங்கள் எல்லாம் கூறும் இந்தியாவின் தொன்மையான பெருநூல் பன்னெடுங்காலமாக ஒன்று உண்டு. ஈராயிரம் ஆண்டாக நம்மிடம் உண்டு. அந்நூல் அரசியலமைப்பின் படி, இந்தியப் பதினைந்து மொழிகளுக்குள் ஒன்றாக எண்ணப்பட்ட தமிழ் மொழியில் இருக்கும், பொய்யில் புலவர் திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறள். இத்தகு பெற்றிமை பொருந்திய ஓர் இந்தியத் தமிழ் நூல் உண்டு என்பதை பன்னூற்றாண்டாக வெளியுலகம் அறியும். உலகப் பொதுமறை, தனிமறை, உயிர்மறை, மக்கள்மறை, செயல்மறை, என்று எண்ணற்ற பாராட்டுச் சொற்களை பெற்ற நூல் திருக்குறளே. மேலை நாட்டறிஞர்களும் திருக்குறளின் பொதுத்தன்மையை வியந்து போற்றினர். இந்தியப் பழநூல்கள் எல்லாம் சமயச் சார்புடையதாகவே இருக்கிறது எனவும் சமநோக்குடன் 'பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்' என்று விழுமியத்தைப் பேசிய ஒரு நூல் உண்டெனில் அது திருக்குறளே என்று பேரறிஞர் குழாம் தெளிவுசெய்கின்றது.

இந்தியத் தாய் தேசியப் பாடல் உடையவள், தேசியக் கொடி உடையவள், தேசியப் பறவை

உடையவள், தேசிய விலங்கு உடையவள், பாடற் கண்ணைக் கேட்கும் போதும் கொடியுயர்த்துவதைக் காணும்போதும், மயில் ஆணுவதைப் பார்க்கும் போதும் இந்தியத் தாயின் புகழோசையும், இயற்கையழகும் நம் உயிருக்குள் நாட்டுப் பற்றை உரத்தோடு வளர்க்கின்றன. பாடல், கொடி, விலங்கு, பறவை இவற்றோடு தேசிய நூல் என அறிவுமிக்க பனுவலும் சேர்ந்தால் இந்தியக் குடிகளின் எண்ணங்களுக்கு உறுதியான பற்றுக்கோடு கிடைக்கும். மக்கட்கு உள்ளொளியும் ஒருமைச் சுடரும் பரப்பும் திருவிளக்காக தேசியநூல் விளங்கும். இந்திய ஆட்சியாளருக்கு நெறிகாட்டி உண்மையதனை இடித்துரைத்து நேர்மைத் தடத்து இயக்கும் சான்றோன் போலத் தேசிய நூல் வழிகாட்டும்.

துணைநூற் பட்டியல்

1. கருவை பழனிசாமி, திருக்குறளில் மரபும் திறனும், திருமொழிப்பதிப்பகம், சென்னை, 2004.
2. கு.ச.ஆனந்தன், வள்ளுவரின் மெய்யியல், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம், முதல் பதிப்பு -1986.
3. கு.மோகனராசு, திருவள்ளுவரின் சமுதாய சீர்திருத்தங்கள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், 2004
4. சா.கிருட்டிணமூர்த்தி (பதிப்பாசிரியர்) இக்கால உலகிற்குத் திருக்குறள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2004.
5. மு.சதாசிவம், வள்ளுவர் உள்ளமும் வாழ்க்கைத் தத்துவங்களும், மணிவாசகர் பதிப்பகம், 2004.

இந்திய சிந்தனை மரபாக்கத்தில்; நாட்டுப்புறச் சிறுவர் விளையாட்டுப் பாடல்களும் சமூக ஊடகங்களும்

முனைவர் ம.இராஜகுமாரி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

சீதாலெட்சுமி இராமசுவாமி கல்லூரி (சுயநிதி), திருச்சி

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி

தற்கால மனிதனின் வாழ்க்கைப் பயணமெல்லாம் துரிதத்தை நோக்கியே செல்கின்றது. இரண்டுநிமிட மேகி (meggi) தொடங்கி ரூபாய் நோட்டுக்களை உமிழும் இயந்திரம் என எல்லாம் துரிதம், எல்லாம் எளிமை. இவ்வண்ணம் மனித நடமாட்டத்தைக் குறைத்து, நம்மவர்களின் ஒட்டுமொத்த வாழ்வையும் தன்பவயப்படுத்திவிட்ட தொழில்நுட்பங்கள் பல வகைகளில் மனிதகுலம் தழைக்க வித்திட்டாலும், ஆணிவேராய் இருந்து நம்மைக்காத்துவந்த சில மரபு சிறப்பமைவுகள் நம்மால் வேண்டுமென்றே மறக்கடிக்கப்பட்டுவிட்டன. ஆயினும் நம்மைத் துளைத்த தொழில்நுட்பங்கள் நாம் தொலைத்த மரபு சிறப்பமைவுகள் பலவற்றை மீட்டெடுக்க உதவிக்கரம் நீட்டிக்கொண்டிருக்கின்றது என்பது ஆறுதல் அளிக்கும் உண்மையாகும். அந்த உதவிக்கரங்களில் உன்னத இடத்தைப் பெற்றிருப்பது இணையம். முத்தொழில் வல்லவன் என்று இறைவனைச் சுட்டிய காலம் மாறி இணையத்தைச்சுட்டும் காலம் வந்துவிட்டது. அவ்வகையில் பலருக்கும் தெரியவேண்டிய பல அரிய விவரங்களைத் தரவேற்றம் செய்து எக்காலத்தும் அழியா வகையில் காத்துவருகின்றது இணையம்.

விளையாட்டுக்கள்

மனிதனை விலங்குநிலையிலிருந்து உயர்த்தியவை, அவன் வாழும் கலையினைத் திறம்படக் கற்றதிலிருந்து தொடங்குகின்றது. அதாவது, உயிர்வாழ்தல் வேண்டி தாவவும், தாண்டவும், குதிக்கவும், உரக்க விளிக்கவும் என பல செயல்களில் ஈடுபடலானான். அவ்வகையில் மனிதசமுதாயம் மாரத்தடிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த பல கலைகளை நாம் இன்று இழந்து வந்திருக்கின்றோம். அவற்றில் நாட்டுப்புறச் சிறுவர் விளையாட்டுக்கள் குறிப்பிடத் தகுந்தவையாகும். “அலகிலா விளையாட்டுடையான்” என்று இறைவனின் திருவிளையாடல்களைப் பதிகமாகப் பாடிக்கொண்டிருக்கும் பல பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளின் அழகான விளையாட்டுப்பருவத்தைக் காணொளி விளையாட்டுக்களின் முன்னும் மேற்கத்திய விளையாட்டுக்களின் முன்னும் கழிகிறது என்பதனை உணரமறுக்கின்றனர்.

“நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டியல்” என்பது கிராம மக்களின் அனுபவத்தின் பொக்கிஷம். மனிதனோடு மனிதனை அது நேரடியாக

மட்டுமல்லாது, இதயத்தோடு இதயத்தையும் பிணைத்து வைக்கின்றது. அவர்களுடைய தனித்தன்மையைக் குலைக்காமல் ஒற்றுமையை வளர்க்கின்றது. இயற்கையோடு இயைந்து வாழும் சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்தமான அல்லது தனிப்பட்ட உணர்ச்சிகளை அது பிரதிபலிக்கின்றது.”¹ (தமிழரசி, நாட்டுப்புற விளையாட்டுக்கள், ப.17)

விளையாட்டுக்களையும் விளையாட்டு வாய்பாட்டுக்களையும் கற்றுத்தரவேண்டிய பெற்றோர்க்கு, அவற்றைத் தம் பிள்ளைகளுக்குக் கற்றுத்தரும் பொறுமையும் இருப்பதில்லை. இன்னும் கூறவேண்டுமெனில் பெற்றோர் பலருக்கு அவ்விளையாட்டுக்களும் விளையாட்டு வாய்பாட்டுக்களும் தெரிவதுமில்லை. அழிவின் விளிம்பில் இருக்கும் நாட்டுப்புறச் சிறுவர் விளையாட்டுக்களைக் காக்க “மின்னணு நாட்டுப்புறவியல்” என்பது பெருந்துணை செய்கின்றது. அதாவது, நாட்டுப்புறச் சிறுவர் விளையாட்டுக்கள் குறித்த தகவல்களை இணையத்தில் தரவேற்றம் செய்து அவற்றை பிற்கால சந்ததியர்க்கு பயன்படும் வகையில் சேமித்து வைக்கலாம். அவ்வகையில்,

பல இணைய முகவரிகளில் பல நாட்டுப்புறச் சிறுவர் விளையாட்டு வாய்பாட்டுக்களைத் தரவேற்றம் செய்துள்ளனர். அவற்றைக் குறித்த தகவல்களைக் கீழே காண்போம்.

வளைதமிழ்

www.valaithamil.com என்ற இணைய முகவரியில் சிறுவர் விளையாட்டு வாய்பாட்டுக்கள் பல இடம்பெற்றுள்ளன.

கல்லாங்காய் விளையாட்டு:

“கொக்குஞ்சிக் கொக்கு
ரெட்டைசில்லாக்கு
மூக்குச் சிலந்தி
நாக்குலா வரணம்
ஐயப்பன் சோலை
ஆறுமுகத் தாளம்
ஏழுக்குக் கூழு
எட்டுக்கு முட்டி
ஒன்பது கம்பளம்
பத்துப்பழம் சொட்டு”

நண்டுறுது நரியூறுது:

“சின்னான் சின்ன விரல்
சீனத்தம் பன்றிக்குட்டி
வாழை இளங்குறுத்து
வந்தாரைக் கைகாட்டி
பேரைப் பெருவிரல்
நண்டுறுது நரியூறுது.....
நண்டுறுது நரியூறுது.....
நண்டுறுது நரியூறுது.....”

கிட்டிப்புள்ளு

“ஆலையிலே சோலையிலே
ஆலங்காடி சந்தையிலே
கிட்டிப் புள்ளும் பம்பரமும்
கிறிக்கியடிக்கப்
பாலாறு பாலாறு பாலாறு.....”

என்பனப்போன்ற பல பாடல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. இது போலவே பல்வேறு வளைதளங்களில் விளையாட்டுக்குறித்த தரவுகள் நாள்தோறும் பதிவுசெய்யப்பட்டு வருகின்றன.

பெற்றோரின் நோக்கம்

“விளையாட்டு, அதன் செயல்பாட்டிலேயே அமைதி, ஆறுதல், இன்பம் தருவது”.²

(சிவகுருநாதன், சிறுமகளிர் விளையாட்டுக்கள், ப.125)

பிள்ளைகளின் பத்தாம்வகுப்பு அரசுத்தேர்வுக்காக கேபிள் இணைப்பைத் துண்டிப்பதையே அதிகப்பட்ச தியாமாகக் கொண்ட பெற்றோர்கள், அலைபேசி பிள்ளைகளைச் சீர்கெடுக்கும் என்பதில் விழிப்புடன் இருக்கும் பெற்றோர், பொதுவாகவே இளைய சமுதாயம் இணையத்தில் தனது எதிர்காலத்தைத் தவறான வழியில் செலுத்திக்கொண்டு இருக்கிறது என்று குமுறும் பெற்றோர் என இவர்களின் வரிசையில் இடம்பிடிப்பவர்கள் நீண்டுகொண்டே செல்கின்றனர். மாறாக, இணையத்தையும் அலைபேசியையும் இதுபோன்ற கலைகளை மீட்டுருவாக்கம் செய்ய பயன்படுத்தினால் பயன்படுத்த முடிந்தால் இளம்பருவ நரம்புத்தளர்ச்சி, இளம்பருவ முன் முதிர்ச்சி, பேச்சுக் குறைபாடு என்பனபோன்ற குமரப்பருவ உளவியல், உடலியல் குறைபாடுகளைக் களையலாம்.

“நகைச்சுவைதான் ஒருவனுக்குப் பூரணமான மனிதத்தன்மையைக் கொடுக்கும். நகைக்க அறியாதவன் அரைமனிதனாகத் தான் கருதப்படுவான். துனி மனிதர்களைப் போலவே சில தேசத்தவர்களது பண்பாட்டின் இயல்பும் இந்நகைச்சுவையால் தெரியவரும்”.³
(எஸ்.வையாபுரிபிள்ளை, தமிழர்பண்பாடு, ப. 150)

நாட்டுப்புறச் சிறுவர் விளையாட்டுக்கள் விளையாடப்பட்ட இடங்களில் அடுக்குமாடி குடியிருப்புக்களாகவும், ஊஞ்சல் ஆடிய நீண்ட மரங்கள் மாளிகையில் நிலைகளாகவும் சாளரங்களாகவும், நீந்தி விளையாடிய நீர்நிலைகள் இன்று வறண்ட தரிசாகவும், பெற்றோரின் ஓய்வுநேரங்கள் இயந்திரங்களோடு கழியும் போக்கு வந்துவிட்ட நிலையில், எதிர்கால நாட்டின் நம்பிக்கை நட்சத்திரங்கள் காணொளி விளையாட்டுக்களின் முன்னர் கூன்முதுகோடு வளைந்து கேள்விக் குறியாகிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்நிலையில் இக்குறைகளைக் களைந்து நாட்டுப்புறச் சிறுவர் விளையாட்டுக்களையும் விளையாட்டு

வாய்ப்பாட்டுக்களையும் காக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும்.

விக்கிபீடியாவில் விளையாட்டுக்கள்

பல்வேறு தகவல்கள் அடங்கிய ஆவணக்காப்பகமாக விக்கிப்பீடியா செயல்படுகின்றது. அவ்வகையில் விக்கிப்பீடியா காப்பகத்தில் நாட்டுப் புறச்சிறுவர் விளையாட்டுக்களைக் குறித்த தரவுகள் பதிவேற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள், நாட்டுப்புறச்சிறுவர் விளையாட்டுக்களைக் கைத்திறன், கால்திறன், அணிவிளையாட்டு, குழுவிலையாட்டு, நீர்விளையாட்டு, கண்டுபிடி, உல்லாசம், சிறுமியர், உடல்திறன், கலைவிளையாட்டு, உடல்திறன், உத்தித்திறன், ஊழ்த்திறன், காளையர், கன்னியர், முதியோர், பாப்பா விளையாட்டு, விழாவிளையாட்டு எனப்பலவகையாகப் பகுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

தொன்மகால விளையாட்டுக்கள் இவையென்று பட்டியலிடும்போது புனல் விளையாட்டு, பொழில்விளையாட்டு, பந்தாட்டம், மல்லாடல், கழைக்கூத்து, வல்லாட்டம் என பலவகையில் பகுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அந்தந்த விளையாட்டு குறித்த கோட்டுருவ விளக்கப்படங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அதிலும் பம்பரம் குறித்த அனைத்து செய்திகளும் மிகச்சிறப்பான முறையில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மீட்டுருவாக்கம்

விளையாட்டை மீட்டெடுக்கும் முயற்சியாக இன்று பல ஆய்வாளர்கள் இப்பொருண்மையினில் ஆய்வினை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். பல்வேறு துறைகளில் தமிழ்வளர்ச்சி அடைந்திருப்பதைக் கண்டுணரும் இக்காலக் கட்டத்தில் எல்லா ஏட்டிலக்கியத்திற்கும் மூலாதாரமாக விளங்கும் ஏட்டில் எழுதா இலக்கியங்களில் முக்கியமாக நாட்டுப்புறச் சிறுவர் விளையாட்டுக்கள் இன்றைய இணையத்தில் இடம்பிடித்து மறக்கடிக்கப் பட்டிருக்கும் இந்நிலையிலிருந்து மீட்டெடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

அவ்வாறு நாட்டுப்புற தரவுகள் கிடைக்கும் இணையதள முகவரிகளைத் திறந்து அதன்தரவுகளைப் படிக்கும் பழக்கத்தை ஆசிரியர்கள் ஊக்குவிக்கவேண்டும்.

மனிதனின் மரபுச்சிறப்பமைவுகளை இழந்து, மனிதப்பண்புகளை இழந்து நாம் அடைகின்ற முன்னேற்றம் ஒருபோதும் உயர்வுக்கு வழிவகுக்காது என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை. எனவே, இனிமேலாயினும் இழந்தவற்றை மீட்டெடுக்க முயலுவோமாகில் நன்மையே. அதிலும், சிறுகுழந்தைப்பருவ இன்பங்களை இழந்து மதிப்பெண்ணிற்காகப் புத்தகப்பை தூக்கும் நம்சிறார்கள் விலையாட்டு ஆயம் நசிந்துகொண்டிருக்கின்றது.

மேற்கத்திய விளையாட்டுக்களைக் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டாடும் நாகரிகவுலகம் நுங்குவண்டி, பம்பரம், கருவேலங்காய் கொலுசு, எருக்கம்பூ, மூக்குத்தி, கொட்டாங்குச்சி சமயல் என்பனப்போன்ற பல நாட்டுப்புற விளையாட்டுக்களின் மூலம் கிடைக்கக் கூடிய இன்பங்களை இழந்து கொண்டிருக்கின்றது. இந்த இழப்பை ஈடுகட்ட உதவும் பெரியவாய்ப்பாக இணையம் விளங்குகின்றது. காலை தேனீர் தொடங்கி இரவு உறக்கம் வரை மனிதனோடு இணைந்திருக்கும் இணையம்வழி நாட்டுப்புறச் சிறுவர் விளையாட்டுக்களையும், அவைகுறித்த ஆட்ட முறைமைகளையும், நாட்டுப்புறச் சிறுவர் விளையாட்டு வாய்பாட்டுக்களையும் இணையத்தில் தரவேற்றம்செய்து அவற்றை அழிவிலிருந்து காப்போம்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தமிழரசி, நாட்டுப்புற விளையாட்டுக்கள் தமிழ்மதிப் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர் - 613009 (2009)
2. சிவகுருநாதன் சிறுமகளிர் விளையாட்டுக்கள் செந்தமிழ்ச் செல்வி சிலம்பு18, சென்னை
3. எஸ்.வையாபுரிபிள்ளை, தமிழர் பண்பாடு, சென்னை (1968)

பாரதி, ஷெல்லியின் கவிதை தாக்கங்கள்

முனைவர் ஆ.தனலெட்சுமி

இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

சீதாலக்ஷ்மி ராமஸ்வாமி கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பாரதிக்கும் ஷெல்லிக்கும் ஏகப்பட்ட ஒற்றுமை உண்டு. ஷெல்லி 8 வயதில் கவிதை எழுத துவங்கியவர் – பாரதியும் இளம்வயதில் கவிபாட துவங்கி 11 வயதில் பாரதி பட்டம் பெற்றவர். ஷெல்லி தன் வாழ்நாளில் பல சம்பிரதாயங்களை மீறினார். பாரதியும் அப்படியே.. ஷெல்லி பிரெஞ்சு புரட்சியின் குழந்தை – பாரதி இந்திய விடுதலை போராட்டத்தின் குழந்தை. சிரமமான காலங்களில் நேர்மை உணர்ச்சியிலும், மான உணர்ச்சியிலும் இருவருமே ஒத்த மனப்பான்மை உடையவர்கள் ஆவர். இருவரும் இளம் வயதிலேயே மரித்து போனவர்கள்.. இத்தகைய ஒற்றுமை கொண்ட இருவரின் படைப்புகளிலும் சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம், பெண்ணுரிமை, காதல், உருவங்கள் உவமைகள் என்ற தலைப்புகளில் பல்வேறு ஒற்றுமைகள் நிரம்பி இருப்பது அனைவரும் அறிந்ததே. ஷெல்லியின் மேல் காற்றையும், பாரதியின் காற்று என்ற கவிதையையும் ஒப்பு நோக்கி இருவரும் ஒரே பொருளைக் கவிதைப் பொருளாகக் கையாண்டிருக்கும் முறையை எடுத்தியம்புவது இந்த கட்டுரையின் பொருளாகும்.

கவிதை வடிவம்

ஒட் (ode) என்பது ஆங்கிலக் கவிதை உருவங்களில் ஒன்று. கடல், காற்று, வானம்பாடி, நைட்டிங்கேல், (பறவை) முதலியவற்றை முன்னிலையாகப் புகழ்ந்து, தமது உணர்ச்சிகளையும், சிந்தனைகளையும் வெளியிடுவதற்கு இவ்வுருவத்தை ஆங்கிலக் கவிஞர்கள் கையாண்டுள்ளார்கள்.

ஷெல்லியின் மேல் காற்றிற்கு (To the west wind) பனுவல்; ஆங்கில இலக்கியத்தின் அழகுமிக்க படைப்பு. ஷெல்லியின் மேல் காற்று என்ற கவிதைதான் பாரதியின் 'காற்று' என்னும் வசன கவிதைக்குக் கருவாக இருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை.

பாரதி, ஷெல்லி – ஒருமித்த கொள்கை

ஷெல்லி 1792 முதல் 1822 வரை வாழ்ந்தவர். இங்கிலாந்தில் முதலாளி வர்க்கம் வளர்ச்சி பெற்ற காலத்தில் பாடியவர், வளர்ச்சி பெறும் காலத்தில் முதலாளித்துவம் நிலப்பிரபுத்துவத்தை எதிர்த்துப்

போராடக் கையாண்ட தத்துவங்களிலும், கோஷங்களிலும் நெஞ்சைப் பறி கொடுத்தவர். சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்ற உயர்ந்த லட்சியங்களில் நம்பிக்கை கொண்டவர், நிலப்பிரபுத்துவம் மக்களை அழுத்தி வதைக்கிறது என்று எண்ணி அவர்களின் விடுதலைக்காகப் போராட எண்ணியவர். சுதந்திரம் என்ற உன்னதமான இலட்சியத்தை அடைந்திடத் துடித்தவர். இம்மூன்று கொள்கைகளின் அடிப்படையில் உலகத்தைப் படைக்க ஆர்வம் கொண்டவர். இவ்வாறான இளமைச் சிந்தனைகளில், கவிதைச் சிறகுகளால் கண்ட புதிய கற்பனை உலகை நனவாக்கப் பேராசை கொண்டவர்.

ஷெல்லியின் கவிதைகளில் பாரதிக்கு ஈடுபாடு அதிகம். தன்னை அவர் பெருமையாக ஷெல்லிதாசன் என்று பெயரிட்டு அழைத்துக் கொண்டதுண்டு. ஷெல்லியின் சமூக உணர்வும், மனிதாபிமானமும், புரட்சி மனப்பான்மையும், பாரதியின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. ஷெல்லியின்

சொல்லாட்சியும், உவமைச் சிறப்பும், உள்ளத்தை அள்ளும் கவிதாவேகழும், சிந்தனைச் சிறப்பும், தூய்மையான உணர்ச்சிகளும், பாரதிக்கு ஷெல்லியின் மீது பெருமதிப்பை உண்டாக்கின.

இந்திய நாட்டின் சூழ்நிலையில், தேசிய எழுச்சி சிறு ஊற்றாகத் தோன்றிய காலத்தில் அதன் வளர்ச்சியைத் தீர்க்கதரிசனமாகக் கண்ட பாரதி, ஷெல்லியின் 'சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சுதந்திரம்' என்ற வாசகங்கள், வாழ்க்கை வளர்ச்சிக்கேற்றது என உணர்ந்தார்.

ஷெல்லியின் மனதில் கவிதை பிறந்த சூழல்

முதலாளித்துவ சித்தாந்தங்களின் போலித்தன்மையை அவர் எளிதில் உணர்ந்தார். இனிய சொற்களுக்குப் பின்னே மறைந்திருக்கும் வஞ்சகத்தை ஷெல்லியின் கூர்மையான அறிவு அறிந்து கொண்டது. மனிதர்களை இலாப வெறிக்கு அடிமையாக்குவதற்குப் புதிய அடிமைத் தளைகளை சித்தாந்தங்கள் மூலம் உருவாக்கி வருவதை ஷெல்லி கண்டார். கோஷங்களுக்கும் செயல்களுக்கும் இடையே இருந்த முரண்பாட்டை ஷெல்லி உணர்ந்தார். அவர் கனவுகளின் ஒளி மங்கியது. அவரது கற்பனைச் சிறகுகள் ஓடிந்தன. வெள்ளம் போல் பாய்ந்த உணர்ச்சி வெள்ளம் வற்றி வறண்டது. அவரது உள்ளத்தில் எழுதி அழகு பார்த்து வந்த புதிய உலகம் என்னும் கோலச் சித்திரம் வர்ணம் இழந்து அலங்கோலமாக மாறிற்று. அவரது இதயம் வெடித்து இரத்தம் பீறிட்டது. சோகம் அவரை ஆட்கொண்டது. இச்சோகம் தனி மனிதனின் சோகமல்ல. சமுதாய சோகத்தின் பிம்பமே அது. அவரது ஆகாயக் கோட்டைகள் சரிந்ததினால் ஏமாற்றமும் துன்பமும் அவர் மனதை வாட்டின.

இம்மனநிலையில் அவர் இத்தாலிக்குச் சென்றான். ஆர்னோ என்னும் சிற்றூரில் தங்கினார். அங்கு அவருடைய ஒரே மகன் இறந்து போனான். புத்திர சோகம் மேலிட்டது. கனவுகள் கலைந்ததால் ஏற்பட்ட சோகமும், சொந்த இழப்பால் தோன்றிய சோகமும் இணைந்து

ஷெல்லியின் உள்ளத்தை நிரப்பிற்று. கவிதை ஊற்று தூர்ந்து விட்டது.

பாரதியின் கவி உணர்வு

பாரதியின் வாழ்க்கை நிலையும், சுதந்திர இயக்கத்தின் ஆரம்பகால வேதனைகளும், பாரதியின் மனதில் வேதனையை உண்டாக்கின. ஆயினும் அவர் மக்கள் உணர்வோடு ஒன்றி நின்றதால் ஷெல்லியைப் போலச் சோர்வடையவில்லை. 'என் நெஞ்சில் ரத்தம் பீறிடுகிறது.' என்று எழுதவுமில்லை.

ஆனால் பாரதியின் ஆழ்ந்த மனிதாபிமானமும் தன்னம்பிக்கையும், கொள்கைப் பற்றும் ஷெல்லியின் கவிதையில் அவ்வளவு முனைப்பாகக் காணப்படவில்லை.

ஷெல்லியின் கற்பனை உள்ளம்

மேல் காற்று அடிக்க ஆரம்பித்தது. அது இலையுதிர் காலத்தில் உதிர்ந்த இலைகளை சிதற அடித்தது. வெறியாட்டக்காரனது மந்திர சக்தியின் முன்பு விழுந்தடித்து ஓடும் பிசாசுகளைப் போல அவை ஓடின. இறகு கொண்ட விதைகளைத் தாங்கிச் சென்று ஈரமான தரையின்மேல் காற்று விட்டுவிட்டது. அவை முளைத்தன. இவ்வாறு இயற்கையின் அழிவு சக்தியாகவும், ஆக்க சக்தியாகவும் மேற் காற்று செயல்படுவதை ஷெல்லி கண்டார்.

"Wild spirit which art
moving everywhere Destroyer and preserver
Hear oh here!" – (Ode to the west wind : I,13-15)

பூமியில் மட்டுமின்றி வானத்திலும் மேல்காற்று தனது அழிவு ஆற்றலைப் புலப்படுத்தியது. கள்வெறியோடு, தெய்வ வெறியாடும் தேவராட்டியின் கூந்தலைப் போல அவை பறந்து பரட்டையாகத் தோன்றுகின்றன. சாகின்ற ஆண்டின் சமரசகீதமாக மேல் காற்று சங்கம் ஊதுகின்றது. இருளினின்றும், ஈரத்தை உறிஞ்சி மேகமாக்கி மழை பொழியவும் மின்னல் வெட்டவும் மேல் காற்று செயல் புரிகின்றது.

இச்செயல்களில் மேல் காற்றின் அழிக்கும் சக்தியைக் கவிஞர் உணர்கிறார். இவ்வாறே கவிஞன் மாறி மாறி பல காட்சிகளை நம் கண் முன் கொணர்ந்து காற்றின் அழிவுச் சக்தியையும், உணர்வில் பதிய வைக்கிறார்.

ஷெல்லியின் கனவு கவிதை ஊற்றானது

காற்றின் முழு வலிமையையும் கண்ணால் கண்டு விடமுடியாது என்று எண்ணிய கவிஞர் தானே இலையாகி, மேகமாகி, கடலாகி, காற்றாகி, ஆறாக அனுபவிக்க ஆசைப்படுகிறார். இவ்வாறு உலகின் துன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டு காற்றின் மீது ஏறித் திரிய ஆசைப்படும் கவிஞர், காற்றின் வலிமையால் தனது உள்ளத்தில் வலுவேற வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்.

இளமையில் காற்றைப் போலவே ஷெல்லி எவருக்கும் அடங்காத தன்மை பெற்றிருந்தார். அதனைப் போலவே தனது கவிதைக்கு ஆற்றல் உண்டு என நம்பியிருந்தார். தன் பாட்டினால் இவ்வையத்தை மாற்றி விடலாம் என்று கனவு கண்டார். இக் கனவுகள் கலைந்த பின் தோன்றிய ஏமாற்றம், வாழ்க்கையின் மீது அவருக்குச் சலிப்பைத் தோற்றுவித்தது. தனது வலிமை இன்மையை நினைக்க அவருக்குச் சோர்வு தோன்றியது.

இந்நிலையில் காற்றின் வலிமையை அவர் காண்கிறார். தன் வலிமை இன்மையையும், சோர்வையும், சலிப்பையும், நம்பிக்கை இன்மையையும் போக்கித் தனது சொற்களில் வலிமை பெய்யுமாறு காற்றை வேண்டிக் கொள்கிறார். இலைகளைத் துளிக்கச் செய்யும் காற்று தனது உள்ளத்தையும் புதுப்பிக்க வேண்டும் என்று எண்ணினார்.

உதிர்ந்து விட்ட இலைகளை உலகெங்கும் பரப்பும் காற்று தனது வலுவழிந்த சிந்தனைகளை உலகெங்கும் பரப்ப வேண்டும். இலைகள் மண்ணோடு சேர்ந்து புதிய செடிகளுக்கு உரமாவது போல தனது சிந்தனைகளைப் புதிய உலகம் தோன்ற வழிகோல வேண்டும். தனது குரலைக் காற்று தனது வீணையாக மீட்டி, உலகெங்கும் அதன் நாதம் பரவச் செய்ய

வேண்டும். தற்போது நீறு பூத்த அனல் போன்று செயல் வலிமை குன்றிக் கிடக்கும் தனது சிந்தனைகளைக் காற்று சுவாலை விட்டெரியச் செய்து, மாந்தர் மனங்களில் இருளை ஓட்டி ஒளிவீசச் செய்ய வேண்டும் என கனவு கண்டார்

“Scatter as from an
unextinguished hearth
Ashes and sparks, my words
among mankind” (Ode to the west wind :
V, 10-11)

இச்சிந்தனைகள் அவருடைய சோர்வைப் போக்கின. இருண்ட பனிக்காலம் என்றும் நீடித்து விடாது. அது மறைந்து வசந்த காலம் தோன்றத்தானே செய்யும்? கவிஞனுக்கு நம்பிக்கை பிறக்கிறது. தனது குறிக்கோள் நிறைவேறும் என்ற உற்சாகம் தோன்றுகிறது. புதிய உலகத்தைப் பற்றிய கனவுச் சித்திரங்கள் மறுபடி அவர் உள்ளத்தில் எழுகின்றன.

“.....O wind,
If winter comes can spring
be far behind?” (Ode to the west wind :
V, 13-14)
என்ற கேள்வியோடு பாட்டை முடிக்கிறார் ஷெல்லி.

பாரதியின் சிந்தனைச் சிதறல்கள்

‘காற்று’ என்னும் வசன கவிதையின் சிந்தனைப் போக்கைச் சுருக்கமாக அறிந்து கொண்டு பாரதிக்கும் ஷெல்லிக்கும் உள்ள ஒற்றுமையையும், வேற்றுமையையும் ஆராய்வோம்.

பாரதி கதை சொல்லத் தொடங்குகிறான். வீட்டு மேடையின் ஒரு பந்தலில் இரு கயிறுகள். கந்தன் வள்ளியம்மை என்பவை அவற்றின் பெயர்கள். அவை ஒன்றையொன்று நெருங்கித் தழுவிக்கொள்கின்றன. காற்று நிற்கிறது. அசைவு நிற்கிறது. கவிஞர் முன் சோதி ரூபமாக வாயு தேவன் தோன்றுகிறான். கவிஞனுடைய கேள்விகளுக்கு விடை கூறுகிறான்.

“நான் விழிக்கச் செய்கிறேன்”, அசையச் செய்கிறேன் நான் சக்தி குமாரன்”:-

(பாரதியாரின் வசன கவிதைகள்: காற்று-1)

பாரதி சாக்தேயன், சக்தி அவரின் அதிதேவதை, புராதனக் கிரேக்கர்களின் இயற்கை வணக்கம் அவருடைய மதத்தில் ஒரே அம்சம், இதனால் பெருங்கடலைக் கலக்கும் காற்றின் வலிமையையும் மேகங்களை மோத விடும் காற்றின் ஆற்றலையும் பாரதி கண்டு வியப்புற்று காற்றினை வணங்குகிறார்.

“காற்றுக்குக் காதில்லை.

அவன் செவிடன்.

காதுடையவன் இப்படி இறைச்சலிடுவானா?

காதுடையவன் மேகங்களை

ஒன்றொடொன்று மோதவிட்டு,

இடி இடிக்கச் சொல்லி வேடிக்கைப்

பார்ப்பானா?

காதுடையவன் கடலைக் கலக்கி

விளையாடுவானா?

காற்றை, ஒலியை, வலிமையை வணங்குகிறோம்.’

பாலைவனத்தில், ஓட்டகக் கூட்டங்களும்,

மனிதர்களும், புழுக்கள் போல் காற்றின் வலிமையால்

மணலில் புதையுண்டு சாகின்றனர்.

அவன் செயல்கள் கொடியன” (பாரதியாரின்

வசன கவிதைகள்: காற்று-3, 4-14)

என்று காற்றின் அழிக்கும் ஆற்றலைப் பற்றி தன் கருத்தைப் பாரதி கூறுகிறார்.

இனி புராணக் கதைகளில் வரும் காற்றின் பரம்பரையைக் கூறுகிறார்.

“வீமனும் அனுமானும் காற்றின் மக்கள் என்று புராணங்கள் கூறும்.

உயிருடையன வெல்லாம் காற்றின் மக்களே என்பது வேதம்”

(பாரதியாரின் வசன கவிதைகள்:

காற்று-5, 1-4)

காற்றே உயிர் என்ற சித்தர் கருத்தை இங்கு பாரதி வலியுறுத்துகிறார்.

பாரதி ஷெல்லியின் கவிதை கருத்தாக்கங்கள்

கவிதையை பாரதி படர்க்கையாகக் கவிக் கூற்றாகக் கூறி, அந்தக் கவிஞர் இனி, முன்னிலையாகக் காற்றினிடம் பேச தொடங்குமாறு செய்கிறார். இது ஷெல்லியின் ‘ஓட்’ என்ற முன்னிலைப்பனுவலை ஒத்திருக்கிறது. ஷெல்லி காற்றின் ஆற்றலின் முன் செயலற்றிருக்கிறார். அது விரும்பினால் தான் அதன் மீது பறக்க முடியும். அதன் கருணையால் தான் அவனது சிந்தனைத் தீப்பொறிகள் உலக மக்களிடையே பரவி சுவாலை விட்டு எரிய முடியும் என்கிறார்.

ஆனால் பாரதி காற்றிற்குக் கட்டளை இடுகிறார். காற்றிற்கு வணக்கமும் செலுத்துகிறார். வேத ரிஷிகளின் வணக்க முறையையும், தற்கால விஞ்ஞானிகளின் இயற்கையை வெல்லும் தன்னம்பிக்கையையும், பாரதி இணைக்க முயலுகிறார்.

“காற்றே வா!

எமது உயிர் நெருப்பை நீடித்து

நல்லொளித் தருமாறு நன்றாக வீசு,

பேய் போல வீசி அதனை அவித்து விடாதே!

மெதுவாக நல்ல நயத்துடன் வீசிக்

கொண்டிரு.

உனக்குப் பாட்டுக்கள் பாடுகிறோம்.

உனக்குப் புகழ்ச்சிகள் கூறுகிறோம்.

உன்னை வழி படுகிறோம்” (பாரதியாரின்

வசன கவிதைகள்: காற்று-6, 1-8)

காற்று, உலகிலுள்ள அழகைப் போக்குகின்றான். அது போல உள்ளத்திலுள்ள அழகையும் சுத்தம் செய்கிறான். அவன் வரும் இடத்தை மாந்தர் சுத்தமாக வைத்திருக்க வேண்டும். காற்று நொய்ந்தவற்றை அழித்து விடுவான். வலிமையுள்ளவற்றை மேலும் வலுப்படுத்துவான். அவனைப் பயன்படுத்த மனிதப் படைப்புகள் வலிமையாக இருக்கவேண்டும்.

“ஆதலால் மானிடரே வாருங்கள்

வீடுகளைத் திண்மையுறக் கட்டுவோம்

கதவுகளை வலிமையுறச் செய்வோம்

உடலை உறுதி கொள்ளப் பழகு வோம்.

உயிரை வலிமையுற நிறுத்து வோம்

உள்ளத்தை உறுதி செய்வோம்

இங்ஙனம் செய்தால் காற்று

நமக்குத் தோழனாகி விடுகிறான்.” (பாரதியாரின் வசன கவிதைகள்: காற்று-9, 18-25)

இவ்வாறு காற்றைத் தோழமை கொள்ளும் வழியைப் பாரதி நமக்கு உபதேசிக்கிறார்.

“ஓயாமல் குளிர்ந்த காற்று வீசுகிறது

தமிழ் மக்களிலே பலருக்கு ஜ்வரம் உண்டாகிறது.

நாஸ்தோறும் சிலர் இறந்து போகிறார்கள்.

மிஞ்சியிருக்கும் மூடர் விதிவசம் என்கிறார்கள்.”

(பாரதியாரின் வசன கவிதைகள்: காற்று-10, 13-16)

நோய் வருவது விதியினால் என்று சொல்லும் சாத்திரங்களைப் பாரதி பாடுகிறார்.

அசைவனைத்தும் காற்றின் செயல். வையகத்தின் உயிர் காற்று. அதனைப் பாரதி போற்றுகிறார். மீண்டும் வேத ரிஷிகளின் பாணியில் பாரதி காற்றை வணங்குகிறார்.

“காற்றின் செயல்களை யெல்லாம் பரவுகின்றோம்.

உயிரை வணங்குகின்றோம்.

உயிர் வாழ்க!” (பாரதியாரின் வசன கவிதைகள்: காற்று-14, 16-18)

உயிர் மாயையல்ல. உயிர் உண்மை அதனை வாழ்த்துகிறார் பாரதி. பாரதி கவிதைகளின் ஜீவநாதம் இது. ஷெல்லியில் இது தெளிவாக ஒலிக்கவில்லை.

“புலவர்களை காலையில் எழுந்தவுடன் உயிர்களை யெல்லாம் போற்று வோம்.”

(பாரதியாரின் வசன கவிதைகள்: காற்று-15, 32-33)

இவ்வாறு முத்தாய்ப்பு வைக்கிறார் பாரதி.

இக்கதையில் பாரதி காற்றின் ஆக்க சக்தியைப் புகழ்கிறார். ஆக்க சக்தியைக் காதலாக

உருவம் கொடுக்கிறார். ஆக்க சக்தியின் சிறப்பான அம்சம் காதல். அது படைப்பின் அடிப்படை, ஷெல்லி விதை முளைப்பது காற்றின் ஆக்க சக்தியென்றான். பாரதி காற்றின் காதலில், காற்றின் ஆக்க சக்தியைப் புலப்படுத்துகிறார்.

ஷெல்லியும் கடலின் அடியில் காற்றுப் புகுந்து அழிவு செய்வதைக் கூறுகிறார். பாரதி இதனையும் ஒரு காட்சியாக மாற்றிக் கூறுகிறார்.

“நடு கடல், தனி கப்பல்

வானமே, சினந்து வருவது போன்ற புயல் காற்று,

அலைகள் சாரி வீசுகின்றன, நீர்த்தாளி படுகின்றன.

அவை மோதி வெடிக்கின்றன.

குறையாடுகின்றன,

கப்பல் நிர்த்தனஞ் செய்கிறது|

மின் வேகத்தில் ஏற்றப்படுகின்றது.

பாறையில் மோதிவிட்டது.

ஹதம்!

இரு நூறு உயிர்கள் அழிந்தன!”

(பாரதியாரின் வசன கவிதைகள்: காற்று-2, 1-9)

கப்பல் விபத்திலிருந்து யுக முடிவிற்கு அழைத்துச் செல்கிறார் பாரதி,

“ஊழி முடிவும் இப்படித்தான் இருக்கும்

உலகம் ஒரே நீராகி விடும். தீ நீர்

சக்தி காற்றாகி விடுவான்,

சிவன் வெளியிலே யிருப்பான்.”

(பாரதியாரின் வசன

கவிதைகள்: காற்று-2,15-18)

இவ்விரண்டு கதைகள் கூறி பாரதி ஷெல்லியின் முடிவுக்கே வருகிறார்

“காற்றே யுக முடிவு செய்கின்றான்,

காற்றே காக்கின்றான்,” (பாரதியாரின் வசன

கவிதைகள்: காற்று-3, 30-31)

ஷெல்லியின் சொற்கள் இவை:

“Destroyer and Preserver ; hear, oh hear!”

(Ode to the west wind : I,19)

இவ்வாறு நடுநாயகச் சிந்தனையிலிருந்து கிளைகளாகப் பிரிந்து தன்னுடைய தத்துவம்

முழுவதையும் உதாரணங்கள் மூலம் பாரதி
வெளிப்படுத்துகிறார்,

இரு கவிஞர்களின் ஒற்றுமைகளையும்
மேலே கண்டோம். உயிர் மீது பாரதி
கொண்டிருந்த பெரும் பற்று ஷெல்லியின்
கவிதையில் இல்லை. இப்பற்றுதான் பாரதியை
மனித வர்க்கத்தின் வருங்காலத்தில் நம்பிக்கை
கொள்ளச் செய்தது. காற்றை அடக்கியானும்
மனோவலிமையை அவருக்கு அளித்தது.
ஷெல்லியோ தனது காய்ந்த உள்ளம் தளிர்த்து
காற்றைத் துணை செய்யக் கோருகின்றார்.
பாரதியோ,

“தென்னையின் கீற்றுச் சலசல

வென்றிடச் செய்து வரும் காற்றே!

உன்னைக் குதிரை கொண்டு ஏறித்தறியும் வீர்

உள்ளம் படைத்து விட்டோம்.’

(பாரதியாரின் தனிப்பாடல்கள்: நிலாவும்
வான்மீனும் காற்றும் மனத்தை வாழ்த்துதல்,
பாடல் 3)

என்று பாரதி பெருமையோடு பேசுகிறான்.

துணைநூற் பட்டியல்

1. Percy Bysshe Shelley Poems, Ode to the west wind, <https://poets.org>
2. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், வானவில் பிரசுரம், சென்னை, பதிப்பு 1977.

புறநானூறு போற்றும் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்

முனைவர் க.உமாராணி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

சீதாலக்ஷ்மி ராமஸ்வாமி கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி

ஆய்வுச்சுருக்கம்

செம்மொழி இலக்கியங்கள் தமிழரின் வாழ்வியலைப் பிரதிபலிக்கும் சொல்லோவியங்களாகும். அறிவார்ந்த சமூகமாக பழந்தமிழ்ச் சமூகம் விளங்கியமைக்கு ஆதாரங்களாக அகச்சான்றுகளாக திகழ்பவை இவை. மாறிவருகின்ற காலச்சூழலிலும் பாரம்பரியத்தை, மரபை, பண்பாட்டைப் பறைசாற்றுவவை இலக்கியச்செல்வங்களேயாகும். அகமும், புறமும் இருகண்களென வாழ்ந்து வந்த தமிழர்தம் வாழ்வில் காதலும், வீரமும் ஒருங்கே போற்றப்பட்டுள்ள திறத்தை இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகின்றது. புறப்பொருள் கருத்தை எடுத்துரைக்கின்ற வகையில் நானூறு பாடல்களால் அமைந்துள்ள புறநானூறு எட்டுத்தொகை நூல்களுள் தலைசிறந்ததாகும். பல்வேறு புலவர் பெருமக்களால் பாடப்பட்ட இந்நூலுள் மன்னன் -மக்கள் உறவு நிலை, போர் மரபு, அரசர்களின் வீரம், கொடைத்தன்மை, மன்னர்கள் புலவர்களுக்கு வழங்கிய பரிசில், மக்கள் பின்பற்ற வேண்டிய வாழ்வியல் அறங்கள் போன்றவை வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன. உலகில் பல ஆயிரக்கணக்கான மொழிகள் தோன்றி வளர்ந்த போதும், தோன்றிய காலம் முதல் இன்றளவும் வாழ்ந்து வருகின்ற, வளர்ந்து வருகின்ற மொழியாகத் திகழ்வது உயர்த்திச் செம்மொழியான தமிழ்மொழியே ஆகும். நாள்தோறும் புதிய, புதிய படைப்புகளை உருவாக்கிக் கொண்டும், இணைய தளத்திலும் ஏற்றமுடன் உலா வருகின்ற மொழியாக விளங்கி வருகின்ற தமிழின் தொன்மைச் சிறப்பிற்கு அடையாளாக காணப்படுபவை இலக்கண, இலக்கியக் கருவூலங்களே ஆகும். புறநானூறு போற்றும் பண்பாட்டு விழுமியங்களை இக்கட்டுரையின் வழி காண்போம்.

கலைச்சொற்கள் செம்மொழி இலக்கியங்கள், புறநானூறு, அரசர், போர், காதல், பண்பாட்டு விழுமியங்கள்.

முன்னுரை

உயர்த்திச் செம்மொழியான தமிழ்மொழியின் இலக்கண, இலக்கியச் செல்வங்கள் யாவும் காலந்தோறும் மக்களுக்கு நன்னெறிகளை, நல்ல படிப்பினைகளை வழங்கி வருகின்றன. செவ்வியல் இலக்கியங்கள் யாவும் மாறிவரும் காலநிலைகளிலும் மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக, பண்பாட்டுச் சிறப்புகளை எடுத்துரைப்பதாக அமைந்துள்ளன. புலவர் பெருமக்களின் சிந்தனைகளில் வந்து பிறந்த பாடல்கள் அனைத்தும் பண்பாட்டு விழுமியங்களை வலியுறுத்துகின்றன. ஓளவையார், மதுரை கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், பக்குடுக்கை நன்கணியார், நறிவெருஉத்தலையார் ஆகிய சான்றோர் பெருமக்கள் பாடிய பாடல்கள் யாவும் உலக வாழ்க்கையில் பின்பற்ற வேண்டிய பண்பாடுகளைப் பதிவு செய்கின்றன.

பண்பாட்டுக்கூறுகள்

ஒவ்வொரு பண்பாட்டிலும் இடம்பெற்றுள்ள கூறுகள் பல்வேறு தன்மை வாய்ந்தவை. இருப்பினும் அவற்றின் பண்புகளைத் தொகுத்துக் காணும் போது அவற்றைப் பின்பரும் மூன்று நிலைகளாக வரிசைப்படுத்தலாம்.¹

1. பொருள்சார் கூறுகள் (Material components)
2. அறிதல்சார் கூறுகள் (Cognitive components)
3. நெறியியல் கூறுகள் (Normative components)

என மூவகைப்படுத்தப்படுகின்றது.

பொருள்சார் கூறுகள்

மக்களின் பயன்பாட்டிற்காக ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் இயந்திரங்கள், வீட்டுப்பொருள்கள், அழகுப்பொருள்கள், தொழிற்கருவிகள், கட்டடங்கள், சாலைகள், போக்குவரத்துச்

சாதனங்கள் போன்றவை அனைத்தும் அவர்களின் பண்பாட்டில் நிலைத்திருக்கும்.

அறிதல்சார் கூறுகள்

ஒரு பண்பாட்டின் அறிதல்சார் கூறுகள் அப்பண்பாட்டைச் சேர்ந்தவர்களின் “அறிதிறன்” கூறுகளைக் குறிக்கும். உலகத்தைப் பற்றியும், வாழ்க்கையைப் பற்றியும் மக்கள் என்னென்ன அறிந்து கொண்டுள்ளனர் அவற்றை எல்லாம் எவ்வாறு தெரிந்து கொள்கின்றனர் என்பவையே அறிதல்சார் கூறுகளாகும். பண்பாட்டின் ஒரு பகுதியாக விளங்கும் இந்த அறிதல்சார் கூறுகளைப் பற்றி புறநானூற்றில் புலவர் பெருமக்கள் பதிவு செய்து வைத்துள்ளனர்.

ஒளவையின் வாக்கு

நிலத்தின் நீர் நில வளங்களுக்கேற்பவே அந்நிலத்து வாழும் மக்கட்கு பண்பும், செயலும் இயைபுபடுகின்றன என்ற கருத்தினை,

“நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவ ராடவர்

அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே”(புறம்.187)²

என்கிறார் ஒளவையார். அஃதாவது நிலமானது நாடாக இருந்தாலும், காடாக இருந்தாலும், பள்ளமாக இருந்தாலும், மேடாக இருந்தாலும் எவ்வாறாயினும் எவ்விடத்து இருந்தாலும் அங்கு வாழும் மக்கள் நன்மக்கள் நற்பண்புடையவர்களாக இருக்கின்ற போது அந்த நிலமும் நன்றாகவே இருக்கும் என்ற கருத்தின் வழி மக்களின் நல்லொழுக்கங்களே ஒரு இடத்தின் சிறப்பை தீர்மானிக்கின்றன என்ற செய்தியைப் பதிவு செய்கின்றார் ஒளவையார்.

இவரைப் போலவே, பக்குடுக்கை நன்கணியார் என்ற புலவரும் உலகத்து இயற்கை என்னவென்பதைத் தனது பாடலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

“ஓரி னெய்தல் கறங்க வோரில்
ஈர்ந்தண் முழுவின் பாணி ததும்பப்
புணர்ந்தோர் பூவணி யணியப் பிரிந்தோர்
பைத லுண்கண் பனிவார் புறைப்பப்
படைத்தோன் மன்றவப் பண்பிலாளன்

இன்னா தம்மலிவ் வுலகம்

இனிய காண்கித னியல்புணர்ந்தோரே”. –
(புறம்.194)³

இப்பாடலில் ஒரு வீட்டில் சாக்காட்டுப் பறை ஒலிக்கின்றது, மறு வீட்டில் மணப்பறை ஒலிக்கின்றது, காதலரோடு கூடிய மகளிர் பூவணி அணிய, தலைவனைப் பிரிந்தோர் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ப்ப காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு உலகைப் படைத்துள்ளான் நான்முகன். இத்தகைய உலகினது இயல்பு கொடியது என்றும், ஆதலால் இவ்வுலகினது தன்மை உணர்ந்தோர் வீடுபேற்றைத் தரும் நற்செயல்களைச் செய்திட வேண்டுமென்றும் வலியுறுத்துகின்றார்.

மேற்கண்ட இரண்டு பாடல்களிலும் அறிதல்சார் கூறுகள் பண்பாட்டுக் கூறுகளாக விளங்குவதை உணர முடிகின்றது.

நெறியியல் கூறுகள்

ஒரு பண்பாட்டின் நெறியியல் கூறுகள் மக்களின் வாழ்வை நெறிப்படுத்தும் கூறுகளாகும். சமுதாயத்தில் ஒருவர் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் எவற்றைச் செய்யக் கூடாது ஏன் செய்யக்கூடாது போன்ற விதிமுறைகளோடு தொடர்புடைய கூறுகளே நெறியியல் கூறுகளாகும். மக்களாக இருந்தாலும், மன்னனாக இருந்தாலும் இது பொருந்தும்.

புறநானூற்றில் மதுரை கணக்காயனர் மகனார் நக்கீரனார் தனது பாடலில் கூறியிருப்பதாவது,

“தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை யின்றி
வெண்குடை நிழற்றிய வொருமை யோர்க்கும்
நடுநாள் யாமத்தும் பகலுந் துஞ்சான்
கடுமாப் பார்க்குங் கல்லா வொருவற்கும்
உண்பது நாழி யுடுப்பவை யிரண்டே
பிறவு மெல்லா மோரொக் கும்மே
செல்வத்துப் பயனே யீதல்
துய்ப்பே மெனினே தப்பந் பலவே” –

(புறம்.189)⁴

என்று பாடியுள்ளார். தெளிந்த நீராற் சூழப்பட்ட உலகம் முழுவதையும் பிற வேந்தர்க்குப் பொதுவாக நிறுத்தாமல் தமக்கே உரித்தானதாக ஆண்டு வெண்கொற்றக் குடையால் நிழல் செய்த தன்மையுடையோர்க்கும் இடையாமத்திலும் கண்

தூங்காமல் தமக்குரிய விலங்குகளையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கல்வியறிவில்லாத ஒருவனுக்கும் உண்ணப்படும் நேரம் நாழி, உடுத்திக்கொள்பவை இரண்டே ஆகும். ஆதலால் தான் பெற்ற செல்வத்தைத் தானே வைத்துக்கொள்வேன் என்றெண்ணாமல் ஈதல் செய்து இசைபட வாழ வேண்டும் என்பதனை நக்கிரனார் எடுத்துரைக்கின்றார்.

விழுமியங்கள்

ஒரு பண்பாட்டைச் சேர்ந்தோரின் வாழ்வியலுக்கும், செயல்களுக்கும் நடத்தை முறைக்கும் (Behaviour Pattern) எவை எவை அவசியமென்று கருதப்படுகிறதோ அவையே அப்பண்பாட்டின் விழுமியங்கள் (Values) ஆகும். மக்கள் அனைவரும் கூட்டாகச் சேர்ந்து வாழ முற்படும்போது எவை எவை எல்லாம் இன்றியமையாதது என்று கருதப்படுகிறதோ அவை (Cultural Values) எனப்படும். எடுத்துக்காட்டாக அனைவருக்கும் சமவாய்ப்பு (Equality of opportunity) என்பது சமுதாயத்தின் முக்கியமான விழுமியமாகக் கருதப்படுகின்றது.

புறநானூற்றில் நரிவெருஉத்தலையார் என்ற புலவர் தனது பாடலில் பின்வருமாறு பண்பாட்டு விழுமியத்தைப் பறைசாற்றுகின்றார்.

“பல்சான்றீரே பல்சான்றீரே
கயன்முள் என்ன நரைமுதிர் திரைகவுட்
பயனின் மூப்பிற் பல்சான்றீரே
கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கடுந்திற லொருவன்
பிணிக்குங் காலை யிரங்குவிர் மாதோ
நல்லது செய்தல் ஆற்றிராயினும்
அல்லது செய்தல் ஒம்புமின் அதுதான்
எல்லாரும் உவப்பது அன்றியும்

நல்லாற்றுப் படுஉ நெறியுமா ரதுவே” –

(புறம்.195)⁵

என்கிறார். அஃதாவது பல நல்ல குணங்களை உடைய நரைத்த முதிர்ந்த சான்றோர் பெருமக்களே காலன் உயிரைக் கொண்டு செல்கின்ற பொழுதிலே போகின்ற உயிருக்காக வருந்துவீர்கள்.... ஆதலால் உயிரோடு

இருக்கின்ற போதே நன்மைகளைச் செய்யுங்கள், அது முடியாவிட்டாலும் கூட, பிறருக்கு துன்பங்களைச் செய்யாமல் இருங்கள் அதுவே அனைவருக்கும் நன்மை பயக்கும் என்று வாழ்வில் பின்பற்ற வேண்டிய நன்னெறிகளைப் புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

மனித வாழ்வில் மானுட சமுதாயம் இணக்கமாகச் செயல்படவும், தனிமனிதர்கள் ஒழுங்காகச் செயல்படவும் பண்பாட்டு விழுமியங்களே உத்தரவாதம் தருகின்றன. காலங்காலமாக மக்களால் பின்பற்றப் பட்டிருக்கின்ற இப்பண்புகள் மேன்மேலும் வளர்க்கப்பட வேண்டும். முன்னோர் மொழிபொருளைப் பொன்னே போல் போற்றிப் பாதுகாத்திட வேண்டும். மரபுகள் போற்றப்படுகின்ற போது மானுடம் தழைக்கின்றது. அடுத்த தலைமுறையினருக்கு நல்ல படிப்பினைகளைக் கற்றுத்தருபவர்களாக மக்கள் சமூகம் திகழ்கின்ற போது மானுடம் மேம்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பண்பாட்டு மானிடவியல் பக்தவத்சல பாரதி சீ. மணிவாசகர் பதிப்பகம், திருச்சி.பக்.167
2. புறநானூறு, துரைசாமிப்பிள்ளை சு., கழக வெளியீடு, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை.பக்.407
3. மேலது, பக்.418
4. மேலது, பக்.410
5. மேலது, பக்.420

துணைநூல்கள்

1. பண்பாட்டு மானிடவியல் பக்தவத்சல பாரதி சீ. மணிவாசகர் பதிப்பகம், திருச்சி.
2. புறநானூறு, துரைசாமிப்பிள்ளை சு., கழக வெளியீடு, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை.

தமிழில் இசை வளர்ச்சி

முனைவர் மு.உஷா

உதவி பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

சீதாலக்ஷ்மி ராமஸ்வாமி கல்லூரி, திருச்சி

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி

ஆய்வுச்சுருக்கம்

முத்தமிழ் தமிழ்மொழி, இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்ற மூன்று பெரும் பிரிவுகளில் பல்வேறு கோணங்களில் சிறப்பான வளர்ச்சி நிலையினைப் பெற்றுள்ளது. அவற்றுள் இசைத்தமிழானது சங்ககாலம் முதலே மிகவும் புகழ்பெற்று இருந்துள்ளது. தொல்காப்பியம், கூத்து நூல், பஞ்சமரபு, சிலப்பதிகாரம் இன்னும் பல தமிழ்நூல்கள் வாயிலாக இசை குறித்த ஏராளமான தகவல்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளதிலிருந்து தமிழிசை எந்தளவுக்குப் பண்டைய காலத்தில் வளர்ந்திருந்தது என்பது புலப்படும். தமிழிசை பல அரிய செய்திகளையும், இயலிசைப்புலவர்களையும், ஏழிசை, யாழ், தோல் இசைக்கருவிகளையும் முறையே எடுத்தியம்புவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகின்றது.

கலைச்சொற்கள் : இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ், தமிழிசை, பாணர்

முன்னுரை

மொழிக்கு முன்னே தோன்றியது இசை. இசையிலிருந்தே மொழி எழுந்தது. எனவே, மொழிக்குத் தாயாகத் திகழ்வது ஓசையே என்கின்றனர் மொழிநூல் வல்லார். வாழ்விலே இசையைப் போற்றி வளர்த்தவர்கள் 'பாணர்' என்று அழைக்கப்பட்டனர். தொல்காப்பியம் செய்யுளியலில் பேசப்படுகின்ற செய்யுளுறுப்புகளில் சில சங்கத்தமிழர்களின் வாழ்வியலோடு ஒன்றியிருந்த இசைக் கூறுகளுடன் இரண்டறக் கலந்திருக்கின்றன என்பதை அறியமுடிகின்றது.

பழம்பஞ்சாரம்

வெண்பாவைப் பலகாலமாக பழம்பஞ்சாரம் என்னும் பண்ணில் பாடிவருகின்றனர். பழம்பஞ்சாரம் என்னும் பண் 103 பண்களுள் குறிஞ்சிப் பெரும் பண்ணின் திறவகைகள் ஒன்றான பஞ்சரம் என்ற பண்ணின் புறநிலையாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இன்றைக்கு பயன்பாட்டில் உள்ள சங்காபரணம் பழம்பஞ்சாரம் பண்ணிற்கு இணையான ராகமாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்த ராகம்

கர்நாடக இசையிலுள்ள 29ஆவது ராகமாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்த ராகம் கர்நாடக இசையிலுள்ள 29வது தாய் ராகமாக உள்ளது.

இதன் ஆரோசை – அமரோசை

சரிபகமபதநிச் - ச்நிதபமகரிச

குரல், வந்துத்தம், வன்கைக்கிளை, மென்உணவு, இளி, வன்விளரி, வன்தாரம் ஆகிய கோவைகளைக் கொண்டிலங்குகின்றது. இது உலகம் முழுதும் பயன்பாட்டில் உள்ள ராகமாகும். மேற்கத்திய இசையில் 'மேஜர் ஸ்கேல்' என்றும் வடஇந்திய இசையில் 'பிலாவல்' என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

முழுதும் தாளத்துடனோ அல்லது தாளமில்லாத இசைப்பாட்டாகவோ இல்லாமல் வேதங்களை இசைப்பது போல் குறிப்பிட்ட கோவைகளை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு ஒதுதல்போல் ஒலிப்பது இப்பாவின் தன்மையாகும்.

'யாநிற் கூறவும் எம்கொள்ளாய் ஆயினை ஆனாது இவள்போல் அருள்வந்தவை காட்டி மேல்நின்று மெய்கூறும் கேளிர்போல் நீ செல்லும்

கானம் தகைப்ப செலவு' (பத்துப்பாட்டு 3 : 19-22)¹

எனும் பத்துப்பாட்டுத் தனிப்பாடல் வெண்பாவையும் கூறலாம்.

தமிழிசை நூல்கள்

தமிழிசை குறித்தான பல அரிய செய்திகளைத் தொல்காப்பியம் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, பஞ்சமரபு, சிலப்பதிகாரம், பன்னிரு திருமுறைகள், நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தம், பெருநாறை, பெருங்குருகு, நாடகநூற்களான பரதம், அகத்தியம் சிகண்டிமுனிவர் இயற்றிய இசைதுணுக்கம், யாமளேந்திரரின் இந்திரகாளியம், அவிநயம், அணியியல், முறுவல், சயந்தம், செயிற்றியம், காக்கைபாடியியம், சங்கயாப்பு, திவாகரம் மற்றும் பிங்கல நிகண்டுகளிலிருந்து தெளிவாக அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. மேற்கண்ட நூல்கள் வாயிலாக ஏழிசையின் பெயர்கள், குறியீடுகள் 103 பண்களின் பெயர்கள் இன்னும் பல அரிய செய்திகளை அறியமுடிகின்றது.

தமிழிசையின் வளர்ச்சி

7ஆம் நூற்றாண்டில் பொறிக்கப்பட்ட புதுக்கோட்டையில் உள்ள திருமயத்தின் குடுமியான்மலை கல்வெட்டுகள் மூலம் தாளங்களைப்பற்றி அறிய முடிகின்றது. 9-ம் நூற்றாண்டில் பன்னிருதிருமுறை, நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்த காலமாகத் திகழ்கிறது. திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், தேவாரப்பாடல்களையும் மாணிக்கவாசகர் திருவாசகப்பாடல்களையும் இன்னும் பலர் பன்னிரு திருமுறைகளையும் இயற்றினர். 12 ஆழ்வார்கள் 4000 திவ்யப்பிரபந்தப் பாடல்களையும் இயற்றினர். இன்னும் இப்பாடல்களை மக்கள் போற்றிப்பாடி வருகின்றனர். இன்றைய நிலையில் இவை அனைத்தும் இசைக்கலைஞர்களாலும் வெகு சிறப்பாகப் பாடப்பட்டு வருகின்றதை

அறியமுடிகிறது. அக்காலகட்டத்தில் 103 பண்கள் வழக்கத்திலிருந்தன. ஆனால் இன்று 23 பண்கள் மட்டுமே வழக்கிலிருந்து வருகின்றன.

இயலிசைப் புலவர்கள்

காரைக்காலம்மையார், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர், அருணகிரிநாதர், கோடசுவர ஐயர், கீர்த்தனைப்பாவின் தந்தை அருள்மிகு முத்துத்தாண்டவர், அருணாசலக்கவிராயர், மாரிமுத்தாப்பிள்ளை, கோபாலகிருஷ்ணபாரதி, மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை, வேதநாயகம்பிள்ளை, சுப்ரமண்யபாரதியார், மாயூரம் விசநாதசாஸ்திரி, திருவாரூர் இராமசுவாமிப்பிள்ளை, கூறைநாடு நடேசப்பிள்ளை, இலட்சுமணப்பிள்ளை, முத்தையாபாகவதர், டைகர்வரதாச்சரி, பட்டணம் சுப்ரமண்யய்யர், திருப்பாம்புரம் சுவாமிநாதப்பிள்ளை, சித்தூர் சுப்ரமண்யப் பிள்ளை, எம்.எம்.தண்டபாணி தேசிகர், சீர்காழி கோவிந்தராஜன், பாபநாசம் சிவன், சுத்தானந்த பாரதியார், காஞ்சிபுரம் நயனாப்பிள்ளை இன்னும் மகாவித்தவான்கள் பலர் உள்ளார்கள். இவர்களனைவரின் இசைப் பணியால் தமிழிசை மிகுந்த மரியாதைக்கும் உலகளாவிய நிலைக்கும் எடுத்துச்செல்லப்பட்டது.

எழிசை:

குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்பது தமிழின் ஏழிசைச் சுரங்களாகும். 'ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ' என்ற ஏழு ஏழுநரம்புகளைக் குறிக்கும் குறியீடாக ஆன்றோர் கொண்டனர். இதனை வடநூலார் ச-ரி-க-ம-ப-த-நி என்பர். சட்சம், நிடபம், காந்தாரம், மத்திமம், பஞ்சமம், தைவதம் நிடாதம் என்பதாகும்.

'குழலினும் யாழினும் குரல் முதல் ஏழும்'

(சிலம்பு – 5:30)³

எனும் பாடலின் வாயிலாக இவ்வெழு சுரங்களையும் முறைப்பட இசைக்கும் பாணர்கள் இருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

இசைக்கருவிகள்

கூத்தர்கள் விறலியருடன் மலைச்சரிவில் வரிசையாக நடந்து செல்கின்றனர். ஒவ்வொருவர் தோளிலேயும் ஒரு தண்டு இருக்கின்றது ஒரு தண்டின் இருமுனைகளிலும், ஒரேயளவு கனமுள்ள பைகள் தொங்குகின்றன. அப்பைகளுக்குள்ளே பல்வேறு வகையான இசைக்கருவிகளைப் போட்டு இறுக்கிக் கட்டியிருக்கிறார்கள். தோல்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, என்னும் நால்வகைக் கருவிகளும் இங்குச் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இதனை,

'திருமழை தலைகிய இருள்நிற விசம்பின்
விண்அதிர் தமிழ்இசை கருப்ப, பண்அமைத்து
திண்வார் விசித்த முழுவொரு ஆகுளி
நுண்உருக்கு உற்ற விளக்குகூடப் பாண்டில்
மின்அரும் பீலி அணித்தழைக் கோட்டொடு
கண்இடை விடுத்த களிற்று உயிர்த் சும்பின்
இளிப்பயிர் இமிரும் குறும்பரம் காம்பொடு
விளிப்பது கவரும் தீம்குழல் துதைஇ
நடுவுநின்று இசைக்கும் அரிக்குரல் தட்டை
கடிகவர்பு ஒலிக்கும் வல்லாய் எல்லரி
நொடிக்கு பாணிய பதலையும் பிறவும்'

(மலைபடுகடாம் 1-11)⁴

எனும் மலைபடுகடாம் பாடலின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

முழவு, குறுந்தாம்பு, சிறுபறை, வெண்கலத்தாளம், ஊதுகொம்பு, நெடுவங்கியம், சிறுவங்கியம், குழல்கரடிகை, சல்லிகை, பதலை ஆகிய இவற்றோடு இன்னும் பல வாத்தியங்களை அவற்றின் வடிவமும் இயல்பும் தோன்ற கௌசிகனார் மிக அருமையாகத் தொகுத்துத் தந்திருக்கிறார். மலைபடுகடாமின் முதல்பாடலே இவ்வளவு சிறப்பினைப் பெற்று விளங்குகிறது.

யாழ்:

யாழ் நான்கு வகைப்படும் என்பதைப் பழைய வெண்பா உணர்த்துகிறது. அவை பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டியாழ் என்பவையாகும். பேரியாழிற்கு 21 நரம்புகளும்,

மகரயாழிற்கு 19 நரம்புகளும், சகோடயாழிற்கு 14 நரம்புகளும், செங்கோட்டியாழிற்கு 7 நரம்புகளும் முறையே அமையும் என்பதை,

'ஒன்றும் இருபதும் ஒன்பதும் பத்துடனே
நிறைபதி நான்கும் பின்னேமும் குன்றாத
நால்வகை யாழிற்கும் நன்னரம்பு
சொன்முறையே
மேல்வகை நாலோர் விதி'

(சிலம்பு – 3-26)⁵

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

தோல்கருவி:

செய்தி அறிவிக்கவும், பொழுதை அறிவுறுத்தவும் தோற்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. போர்ப்பறைகளாகவும் சில தோற்கருவிகள் பயன்பட்டன. கோயில் இறைவழிபாட்டிற்கும் இறைவன் பவனிவரும்போது நகரா என்ற கருவி பயன்பட்டது. நூல்களிலும் வழக்காற்றிலுமாக நமக்குக் கிடைத்த தோற்கருவிகள் பல பஞ்சமரபு என்ற இசை நூலிலும் உரையிலுமாக மேற்கூறிய கருவிகளில் முப்பத்துநான்கு கருவிகள் கூறப்பெற்றுள்ளன. இவற்றின் வகை, முறைமை, இவற்றிற்குரிய தெய்வம் ஆகிய செய்திகளும் கூறப்பெற்றுள்ளன.

குடமுழா:

ஐந்து முகங்களும் வெவ்வேறு ஓசையாக குடமுழா என்னும் தோற்கருவியினை முழங்கினான் என்று கூறப்படும் செய்தியின் மூலம் ஐந்து முகங்களும் வெவ்வேறு ஒலியாக முழங்குவது குடமுழா என்று அறியமுடிகின்றது.

எல்லரி:

எல்லரி என்ற ஒரு இசைக்கருவி இருந்ததாக பண்டைய இலக்கியம் கூறுகிறது. அக்கருவி வலிய வாயையுடையது. தாளத்தைக் கைக்கொண்டு ஒலிக்கும். அதாவது தாளத்திற்கேற்ப ஒலிக்கும். எல்லரி என்ற கருவியைச் சல்லி என்ற கருவியாகவே சிலப்பதிகார உரை கூறுகின்றது.

இசையின் பொற்காலம்

தஞ்சையைச் சிறப்பாக ஆட்சிபுரிந்த இராஜராஜசோழன் தமிழிசையைப் போற்றிப் பேணியதோடு நிவந்தங்களை ஓதுவார்களுக்கும் பரதநாட்டியக் கலைஞர்களுக்கும் கோவில்களில் பணிபுரிபவர்களுக்கும் அளித்தோடு கல்வெட்டுகளிலும் பொறித்துள்ளார். இக்கல்வெட்டுக்களின் வழியாகத் தமிழிசையின் பெருமைகளையும் வளர்ச்சிகளையும் நம்மால் அறியமுடிகின்றது. மேலும் மணிமேகலை, யாப்பருங்கலவிருத்தியுரை, சீவகசிந்தாமணி, பெரியபுராணம், கல்லாடம், திருவிளையாடற்புராணம் போன்ற நூல்கள் மூலம் தமிழிசை குறித்த கருத்துக்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

முடிவுரை

இன்றைய மூத்த கலைஞர்களும், இளம் கலைஞர்களும் வளரும் கலைஞர்களும், தமிழ்மொழியினைப்போற்றியும், இசை நிகழ்ச்சிகளில் அதிக அளவில் தமிழ்க்கீர்த்தனைகளைப் பாடியும், சிறப்பித்துக்கொண்டு இருப்பதை தமிழுலகம் நன்கறியும். இதன் வழித்தமிழிசை என்றும் ஓங்கி ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கும் என்றும் தமிழிசையின் புகழ் ஓங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அடிக்குறிப்பு:

1. கலித்தொகை - பக்கம் (3:19-22)
2. பத்துப்பாட்டில் இசைக்கருவிகள் - பக்கம் (317)
3. சிலப்பதிகாரம் - பக்கம் (5 – 13)
4. மலைபடுகடாம் மூலமும் உரையும் - பக்கம் (1-11)
5. சிலப்பதிகாரம் - பக்கம்

துணைநூற்பட்டியல்:

1. கலித்தொகை நா.பார்த்தசாரதி (உரையாசிரியர்) தமிழ்ப்புத்தகாலயம், சென்னை
2. பத்துப்பாடல் இசைக்கருவி 'ஆறு' கருத்தரங்கக் கட்டுரைத் தொகுப்பு, அமைந்தகரை, சென்னை
3. சிலப்பதிகாரம் ரா.சீனிவாசன், (உரையாசிரியர்) அணியகம், 5, செல்லம்மாள் தெரு, செனாய் நகர், சென்னை.
4. மலைபடுகடாம் மூலமும் உரையும், முத்து. இராமமூர்த்தி (உரையாசிரியர்) விஜயானந்த லட்சுமி, கௌரா பதிப்பகம், சென்னை.
5. சிலப்பதிகாரம் ரா.சீனிவாசன் (உரையாசிரியர்) அணியகம், 5, செல்லம்மாள் தெரு, செனாய் நகர், சென்னை.

இசை - அறிவியல் அணுகுமுறைகள்

முனைவர் க.கரும்பாயி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

சீதாலஷ்மி ராமஸ்வாமி கல்லூரி(தன்னாட்சி), திருச்சிராப்பள்ளி
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி

ஆய்வுச்சுருக்கம்

நுண்கலைகளுள் மிக நுட்பம் வாய்ந்தது இசையாகும். உலகத்தின் பரிணாம அடிப்படையாக நாதம் அல்லது ஒலி விளங்குகிறது. இசை செவிக்கு மட்டும் இன்பத்தைத் தராமல் உடல் நோய்களையும் தீர்க்க வல்லதாக உள்ளது. இசையினால் இரத்தக்கொதிப்பு உள்ளிட்ட நோய்களை தீர்க்கலாம் என நிரூபித்து உள்ளனர் இசை வல்லுனர்கள். கண்ணன் குழலிசைத்து அனைவரையும் வசப்படுத்தினான் என்கிறது புராண வரலாறு. அகநானூற்றில் தினைக் கதிரை உண்ண வந்த யானை தலைவி குறிஞ்சிப் பண்ணை பாடியதைக் கேட்டு கதிரை உண்ணாமல் இசையில் மயங்கி இருந்ததை சுட்டுகின்றது சங்க இலக்கியப் பாடல். இசைக்கு மருத்துவப் பண்பு உண்டென்பதை அறிஞர்கள் தம் ஆராய்ச்சியாலும், அனுபவத்தாலும் கண்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இராக தேவைகள் உவக்கும் வண்ணம் இசை இசைக்கப்படின மழைபொழியும் என்பது வரலாற்று ஏடுகளாலும் புலனாகும். இங்ஙனம் இசை என்பது செவிக்கு இன்பம் தருவதோடு மட்டுமில்லாமல் உடலையும் நோயிலிருந்து காக்க வல்லது என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு இசையை அறிவியல், மருத்துவத்தோடு ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

திறவுச்சொற்கள்: இசை, இராகம், நோய்கள், மருத்துவம்.

முன்னுரை

மக்களின் வாழ்வியலில் பிறப்பு நாள் தொடங்கி இறப்பு நாளுக்குப் பிறகும் மக்களுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள ஐம்பொறிகளுள் மிக மென்மையான காதுக்கு இனிமை கூட்டும் ஒலிகளின் அடிப்படையில் அமைவது இசையாகும். இசை ஆன்மாவோடு இணைந்து நம்முடைய சுவையுணர்ச்சிகளை நன்றாக எழுப்பி விடுகிறது. இதனால் நம் உள்ளமானது ஊக்கமும் அறிவும் பெற்று உடலுக்கும் சுறுசுறுப்பை ஊட்டுகிறது. உயிரினங்களைத் தன் இயல்பால் பிணித்து வயப்படுத்தும் ஆற்றலுடையது இசை. செவி வாயிலாக மனத்துக்கு ஆறுதலையும் இன்பத்தையும் தரும் நுண்கலையாக இசை போற்றப்படுகிறது.

இசையால் பயிர்களைக் காத்தல்

தினைப்பயிர்களை தின்னப் பறவைகளையும், விலங்குகளையும் இசைக்கருவியால் ஒலியெழுப்பி விரட்டுவர். ஆனால் குறிஞ்சி நிலத்தில் தினைக் கொல்லையைக் காவல் காக்கும் குறத்திப்பெண்ணொருத்தி பரண்மேல் நின்று கொண்டு காற்றிலே தன் கூந்தலை ஆற்றிக்கொண்டே குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பாடிக் கொண்டிருந்தாள். அங்கு தினைக் கதிரைத் தின்ன வந்த இளயானை, அப்பெண்ணின் இசையினில் மயங்கிக் கதிரைத் தின்னாமல், கடும்பசியையும் மறந்து நின்றதை,

“ஒலியல் வார்மயிர் உளரினள் கொடிச்சி
பெருவரை மருங்கில் குறிஞ்சி பாடக்
குரலுங் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது
படாஅப் பைங்கண் பாடுபெற்று ஒய்யென
மறம்புகல் மழகளின்று உறங்கும் நாடன்”
என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் எடுத்துரைக்கும்.

நோய்களை குணப்படுத்தும் மருத்துவம்

மனப் பிணிக்கும் உடற் பிணிக்கும் மருந்தாக இசைப் பயன்படுகிறது. பறநானூற்றில் நாடாளும் அரசன் போக்களத்தில் புறப்புண் பட்டு வீழ்ந்து கிடக்கிறான். வீரனின் துன்பத்தை நீக்க அவன் மனைவி சிறுவர்களையும் துடிப்பறை கொட்டுபவர்களையும் பாடுதலில் வல்ல பாணர்களையும் கூவியழைத்துக் கெஞ்சுகிறாள். இசை முழக்கங் காரணமாகக் காயம்பட்ட வீரனுக்கு நோய் தணியும் என்று ஆவலுடன் நம்புகிறாள். இசைகேட்டு நரியும் ஓடிவிடும் என்று எதிர்பார்க்கின்றாள்.

“சிறாஅர் துடியர் பாடுவல் மகாஅஅச்
தாவெள் ளறுவை மாயோற் குறுகி
இரும்புட் பூச லோம்புமின் யானும்
விளரிக் கொட்பின் வெண்ணரி கடிசுவென்”
என்ற பாடல் இசை துன்பத்தை நீக்கும் மருந்தாக உள்ளதை அறிய முடிகிறது.

தம் கணவர் மாப்பில் பட்ட புண் தணிவதற்காக அறல் போன்ற கூந்தலுடைய கொடிச்சியர் பாடி நிற்கின்றனர் என்பதை,

“கொழுநர் மாப்பின்

நெடுவசி விழுப்புண் தணிமார் காப்பென

அறல்வாழ் கூந்தல் கொடிச்சியர் பாடல்”

என்ற மலைபடுகடாம் பாடலால் அறியலாம்.

இராக சிகிச்சை

ஆன்மிக நலமுறையில் இராக தத்துவங்களை நுண்ணதின் ஆராய்ந்து அறிந்து நாதத்தை (இசையொலிகளை) பயன்படுத்துவதற்கு “இராக சிகிச்சை” என்று பெயர். இராக சிகிச்சை முறைக்கு அடிப்படைத் தேவைகளாக இசைப்புலமை, வாணநூற்புலமை, யோகமுறை, மனித உடலின் அமைப்பு, பஞ்சபூத தத்துவங்களுக்கும் தெய்வநல ராகங்களுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு தேவைப்படும். மேலும், பஞ்சபூத அமைப்பையும், மனித உடலுக்கும் பஞ்சபூதங்களுக்கும் உள்ள தொடர்பையும் நாததத்துவ அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கக் கூடிய பயிற்சியையும் முறையாகப் பெற வேண்டும்.

இராகநுட்பங்களை உடற்கூறு அடிப்படையில் பொருத்தி ஆராய்ந்த தவத்திரு தத்துவவீடாதிபதி ஸ்ரீ கணபதி சச்சிதானந்த சுவாமிகள் தம் அனுபவத்தைப் புலப்படுத்துகையில் “பஞ்ச பூதங்களில் ஆகாயம் எனப்படும் அம்சத்துக்கான கணம் நாததத்துவத்தோடு சம்பந்தமுடையது. நாதம் என்பது ஆகாயத்தோடு இணையும் போது யோகசாத்திரப்படி அதற்குச் சக்தி அதிகம். இத்தகைய நாதசக்தியை உயர்ந்த மந்திர ஆற்றலுடையது என்பர். இவ்வாறான இசை அணுகுமுறையை ‘நாத அனுச்சதானம்’ என்கிறோம்.

பைரவி, கல்யாணி, வாந்தி, கோகுலம், அனுமத்தோடி. சிவரஞ்சனி, புராணிகா ஆகிய இராகங்கள் பிருத்திவத்துவத்தின் மாசுபடாத தொனியைக் கொண்டவை. நீலாம்பரி நல்ல அமைதியான உறக்கத்தைத் தரும் என்பதைப் போல ஸ்ரீ ராகம் நல்ல ஜீரணசக்தியைத் தரும். சாமா ராகம் மன உளைச்சலைத் தடுக்கும். துவிஜவாந்தி ராகம் நரம்புத் தளர்ச்சியைக் குணப்படுத்தும்.

ராசிகளுக்கான ராகங்கள்

ராசிகளுக்கும். கிரகங்களுக்கு கூடத் தனித்தனியாக இராகங்கள் இருக்கின்றன.

மேச ராசி - லதாங்கி ராகம்

ரிசபம் - வாஸ்பதி ராகம்

மிதுனம் - கீர்வாணி ராகம்

கடகம் - மேவதி ராகம்

சிம்மம்

- கல்யாணி ராகம்

கன்னி

- சண்முகப்பிரியா ராகம்

துலாம்

- ராகவர்த்தினி ராகம்

விருச்சிகம்

- நடபைரவி

தனுசு

- தர்மவதி ராகம்

மகரம்

- கானமூர்த்தி ராகம்

கும்பம்

- சாரங்கி ராகம்

மீனம்

- சாருகேசி ராகம்

ஏழு கிரகங்களுக்கான இராகங்கள்

சூரியன்

- ஹரிகாம்போதி

சந்திரன் - அசாவேரி

செவ்வாய்

- காமவர்த்தினி

புதன்

- சக்ரவாகம்

சுக்கிரன் - தர்மவதி

சனி - நாடகப்பிரியா

விழாழன் - கோசலம்

“இப்படி வான சாத்திரப்படி அன்றைய கிரக நிலையைப் பார்த்துச் சிகிச்சை பெறுபருடைய கிரகங்களைப் பார்த்து, அவற்றுக்கு ஏற்ற முறையில் யோக சாத்திரப்படி, அஷ்டசித்திகளும் கைவரப்பெற்ற நாதயோகி, அந்த உடலில் உள்ள அமைப்புகளில் அதற்குரிய முறைகளைக் கடைப்பிடித்து சங்கீத சிகிச்சையைப் பிரயோகம் செய்தால், நல்ல மாற்றம் ஏற்பட்டுப் பிணிகள் தீருவதும் நல்ல உடல் ஆரோக்கியம் கிடைப்பதும் உறுதி என்பர் ஸ்ரீ கணபதி சச்சிதானந்த சுவாமிகள்.

கவிஞர் கண்ணதாசனுக்கு இரத்த அழுத்தம் மிகுதியாக ஆனபோது அவரது வேண்டுகோளையேற்று, ஓர் இசையரங்கில் குன்னக்குடி வைத்தியநாதன் ஆனந்தபைரவி இராகத்தில் வயலின் வாசித்து இரத்த அழுத்தத்தைச் சீர்தலைக்குக் கொண்டுவந்தார் என்பதைத் தொலைக்காட்சி பேட்டி ஒன்றில் கூறியுள்ளமை ஒப்புநோக்க.

மியூசிக் தெரபி

இசைக்கு நோயைக் குணப்படுத்தும் சிகிச்சை முறையை ஆங்கிலத்தில் மியூசிக் தெரபி என்பார்கள். இது பற்றி பல அறிஞர்கள் நம் நாட்டிலும் மேலை நாடுகளிலும் பல ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து வருகின்றனர். ஸ்ரீ முத்துசுவாமி தீத்தித் தம் சீடர் ஒருவருக்கு இருந்த தீராத வயிற்று வலியைப் போக்கக் குருபகவான் மீது “பிருஹஸ்பதே” என அடானா ராகக் கீர்த்தனையைப் பாடிக் குணப்படுத்தினராம். வடநாட்டில் வாழ்ந்த இசை மேதையான தான்சென் இதே போன்ற அதிசயங்களை நிகழ்த்தியுள்ளார். ஒவ்வொரு தேவதைக்கும் ஒவ்வொரு மூல மந்திரம் உண்டு. அதுபோல எல்லாச் சுவரங்களுக்கும் அதிதேவதைகளும் மூல மந்திரங்களும் உண்டு.

நாத வடிவில் ஒலிக்கும் அந்தத் தேவதைகளின் பரிபூரண அருளைப் பெற அந்த மூல மந்திரகங்களைக் குரு மூலமாக உபதேசம் வாயிலாகப் பெற்று அவற்றை உச்சாடனம் செய்தல் வேண்டும். மந்திரம் உச்சாடனம் பலிக்கையில் நோய்கள் மட்டுமின்றிக் கொடிய பாம்பின கடுவிடமும் தணிந்து வியத்தகு பலன்பெறுகின்றனர்.

மழை பொழிவிக்கும் இசை

உலக நலத்துக்கும் வளத்துக்கும் அடிப்படைக்காரணமாகிற மழையைப் பொழிவிப்பதும் தெய்வநல ஆற்றலே என்பது உலகளாவிய நம்பிக்கை. மொகலாய மாமன்னர் அக்பர் காலத்தில் அரசவை இசைப்புலவர் இராகங்களால் சில அற்புதங்களை நிகழ்த்தியது போல், கருநாடக சங்கீதப் பெரும்புலவர்கள் சென்ற நூற்றாண்டிலும் இந்த நூற்றாண்டிலும் மேகராகக் குறிஞ்சியைத் தெய்வநம்பிக்கையையும் முன்னிறுத்திப்பாடி மழையைப் பெய்வித்துள்ளார் என்பது செவி வழிச்செய்தியாகும்.

மேகராகக் குறிஞ்சி, அமிர்தவர்ஷிணி முதலிய சில இராகங்களில் பக்தியழுத்தத்துடன் பாடினால் வானம் மகிழ்ந்து மழை பொழியும் என்பது நம்பிக்கையாகவும் கூறப்படுகிறது.

வானம் மழை தரவேண்டி வானம்பாடிப் பறவை மிக உயரத்தில் பறந்து தேம்பி நிற்கும். அதன் காரணமாக மழைபொழிந்த நிலையை பட்டினப்பாலை,

“தற்பாடிய தளியுணவிற

புள் தேம்பப் புயல்மாறி வான்பொய்ப்பினும்”

என்ற பாடல் சுட்டிச்செல்லும்.

மழைக்காகவே வானத்தின் உச்சிக்குச் சென்று பாடும் இயல்பினது வானம்பாடிப் பறவை என்பது,

“துளிநசை வேட்கையான் மிசை பாடும்புள்”

என்ற கலித்தொகை பாடல் எடுத்துரைக்கும்.

இறை வழிபாட்டில் இசை

கோயிலில் வழிபாடு நடைபெறுகையில் கோயிலுள்ளவர்களும், வீதிகளிலுள்ளவர்களும் கேட்குமாறு ஆலயமணி ஒலித்தலைக் கேட்கலாம். தெய்வ வழிபாடு நடைபெறுகையில் மெய்,வாய், கண், மூக்கு, செவி எனும் ஐம்பொறிகளும் ஒன்றியுணருமாறு ஒருவகை உத்தி கையாளப்பெறும். வழிபாட்டில் தெய்வத்தின் தொடர்பில் நடைபெறும் தீபம் வாயிலாகக் கண்களும், தூபம் வாயிலாக மூக்கும், பூமாலை வாயிலாக மெய்யும், பிரசாதம்

வாயிலாக நாவும், அருச்சனையோசை இசையொலி ஆகியவற்றின் வாயிலாகச் செவிகளும் பரம்பொருளை நினைவு கூறவும் அனுபவிக்கவும் வாய்ப்பு அளிக்கப்படும்.

விண்ணிலிருந்து காற்றும், காற்றிலிருந்தும் தீயும், தீயிலிருந்து நீரும், நீரிலிருந்து மண்ணும் ஆகிய ஐம்பூதங்கள் உண்டாயின என்பதும், விண்ணோ ஒலி வடிவமாக உள்ளதென்பதும் நாதம் படைப்பாற்றலுடையதென்பதும் தத்துவ நோக்கில் தெளிந்த செய்தியாகும். சப்தம் என்பது ஒழுங்குபட்ட அமைப்பில் ஒலிக்கும்போது நாதமாகிறது. நாதத்திலிருந்து எல்லா இயற்கைச் சக்திகளும் இந்திரியங்களும் உண்டாகியுள்ளன. வேதம் சாத்திரம், மந்திரம் ஆகியவையும் கூட நாதத்திலிருந்து உதித்துள்ளன. நாதத்தை கிளப்புதல் மூலமே உலகத்தை உண்டு பண்ண முடியும். நாதம் நின்றுவிட்டால் பிரபஞ்சமும் ஒடுங்கிவிடும் என்றும், அனைத்துலகங்களையும் காக்கவே நாதம் ஓர் ஒழுங்கில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பர்.

முடிவுரை

உலகில் மக்கள் துன்பம் தவிர்க்கவும் அது காரணமாக இன்பம் கொள்ளவுமே நாடி நிற்கின்றனர். இசைக்கலை மக்களின் உணர்ச்சியைப் பெருக்கி உள்ளத்தை உருக்கும் பான்மையால் சமயச்சீலங்களுடன் உறவாடி நிற்கிறது. உலகியல் வாழ்வில் பல்வேறு நிலைகளிலும் இசைக்கலை மிகவும் தன் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. கரடு முரடான உயிர்களையும், கள்வர் கொலைஞர் முதலிய கொடியோர் மனங்களையும் மாற்றி அமைதிக்குத் திரும்ப செய்வது நல்லிசையாகும். மனங்களை மயங்கச்செய்த இசை அறிவியல் ரீதியாகவும் மருந்தாக இருந்த தன்மை வியக்க வைக்கின்றது.

துணைநூற் பட்டியல்

1. தமிழ்ப் பண்பாட்டு வரலாறு – செ. வைத்தியலிங்கம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம், முதற்பதிப்பு 1999.
2. மலைபடுகடாம் – டாக்டர் கதிர் முருகு, சாரதா பதிப்பகம் சென்னை 600 014, முதற்பதிப்பு 2009.
3. புறநானூறு – உரையாசிரியர் பேராசிரியர் புலவர் அ. மாணிக்கம் - வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை -17.

சங்க காலம் முதல் பின்பற்றப்படும் நம்பிக்கை வயப்பட்டுப்பண்பாட்டு மரபுகள்

முனைவர் ரா. சரஸ்வதி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த் துறை

சீதாலக்ஷ்மி ராமஸ்வாமி கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது, திருச்சிராப்பள்ளி

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இலக்கியங்கள் மக்கள் மறந்த பண்பாட்டினை எடுத்துக்காட்டும் ஆடி ஆகும். அவர்கள் காலம் காலமாக விட்டுச் சென்ற மரபுகளின் எச்சங்களை மிச்சங்களை பின்பற்றியே, இன்று இத்தகைய வளர்ச்சிநிலையை அடைந்துள்ளோம் என்பதை மறுக்க இயலாது. கொள்கைகளையும், கோட்பாடுகளையும், இலட்சியங்களையும், நோக்கங்களையும் வகுத்துச் சென்ற தமிழரின் பண்பாட்டில், மனித மனத்திற்கு ஆறுதலாகவும், அறிவியல் கடந்த அற்புதமாகவும் விளங்குவது நம்பிக்கை வயப்பட்டு கலாச்சார மரபுகள் ஆகும். அவற்றில் நிமித்தம் பார்த்தல், நற்சொல் கேட்டல், வாழ்த்துக்கள் மரபு, வேறியாடல், நடுகல் வழிபாடு, பிறை வழிபாடு, சுவரில் கோடிடும் பழக்கம் போன்றவை இன்றளவும் பின்பற்றப்படுகின்றன. இத்தகைய நம்பிக்கை வயப்பட்டு கலாச்சார மரபுகளின் வளர்ச்சி நிலையை இக்கட்டுரை வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னுரை

காலத்தின் சுவடுகளைக் காலங்கள் கடந்தும் நிலைத்திடச் செய்வது இலக்கியங்களாகும். சமுதாயத்தின் இயல்புகளுக்கேற்பவும், காலப்போக்கிற்குத் தக்கவும் மாறுவது இலக்கியத்தின் இயல்பாகும். சங்க காலத் தமிழர்களின் பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்களையும், அவை வேரூன்றி வளர்ந்ததையும் பல்வேறு காலகட்டத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. எனினும் சங்க கால இலக்கியங்கள், சங்கத் தமிழர்களைப் பற்றி அறிய உதவும் அடிப்படைச் சான்றுகளாக அமைகின்றன. இவ்இலக்கியங்கள் வழியாக சங்க கால மக்களின் பண்பாடும், பழக்கவழக்கங்களும் இன்றளவும் பின்பற்றப்படும் தன்மையை குறித்து இவ்வாய்வுக் கட்டுரை எடுத்துரைக்கின்றது.

பண்பாடு - பொருள்

பண்பாடு என்பது மனிதனோடு மட்டும் தொடர்புடையச் சொல்லாகும். பிற உயிரினங்களிடமிருந்து மனிதனை வேறுபடுத்திக் காட்டுவது பண்பாடாகும். எல்லா

உயிர்களிடத்திலும் தனித்தனிப் பண்புகள் காணப்படுகின்றன. இவ்உயிர்களிடத்தில் சிதறிய பண்பாடுகளுக்கு ஒரு முழு வடிவம் கொடுத்தவன் மனிதனாவான். எனவேதான் மனிதனைப் பண்பாடு கொண்ட விலங்கு என்று மானிடவியலார் அழைக்கின்றனர். சீர்படுத்தப்பட்ட, பண்படுத்தப்பட்ட, திருந்திய நிலத்தைப் பண்பட்ட நிலம் என்பர். மனிதனின் பண்பட்ட திருந்திய பண்பு பண்பாடாகிறது. இத்தகையப் பண்பாடானது,

ஓர் இனத்தாரின் கொள்கைகள், கோட்பாடுகள், நோக்கங்கள், இலட்சியங்கள், வாழ்க்கை முறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், சமூகச் சட்டங்கள், சமயங்கள், வழிபாட்டு முறைகள், களவொழுக்கம், கற்பொழுக்கம், அகத்திணை, புறத்திணை மரபுகள், இலக்கிய மரபுகள், அரசியல் அமைப்புகள், ஆடை, அணிகலன்கள், திருவிழாக்கள், உணவு, பொழுதுபோக்கு, விளையாட்டுகள் ஆகியவற்றை எல்லாம் குறிக்கும்.1

என்று தனிநாயகம் அடிகள் கூறுகிறார். இக்கூறுகளைக் கொண்ட பண்பாடானது 'பண்பு' எனும் சொல்லின் அடிப்படையாகத் தோன்றியதாகும். தமிழர்களிடையே தொன்று தொட்டு வழங்கிய பண்பு, பண்படு எனும் சொற்களிலிருந்து "பண்பாடு" எனும் சொல் உருவானதாக அ.தட்சிணாமூர்த்தி தனது 'தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்' எனும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார். இதில் அறிஞர் டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியாரே முதன் முதலில் "பண்பாடு" எனும் சொல்லை ஆண்டதாகக் (ப.4) கூறப்படுகிறது.

பழக்கவழக்கங்கள்

தனிமனிதனிடம் இயல்பாக வந்த நடத்தை முறைகளைக் குறிக்கும் 'சொல்' பழக்கமாகும். இச்சொல் பழகுதல், பயிற்சியாதல் என்ற பொருளில் பழங்காலந்தொட்டு பயின்று வந்துள்ளது. இதனைக்,

கேட்டன் மாத்திரை யல்ல தியாவதும்
காண்டலில்லா தியாண்டுபல கழிய
வழுவின்று பழகிய கிழமைய ராகினும்
அரிதே தோன்றல் (புறம் பா. 216:1-4)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில் "பழகுதல்" என்ற சொல் பயின்று வந்துள்ளது. இதில் கோப்பெருஞ்சோழனும், பிசிராந்தையாரும் பார்க்காமல், பல காலம் பழகிய நட்பினில் 'பழகுதல்' செயல் வெளிப்படுகிறது. பழக்கமானது, செயல்களை எளிய முறையில் பிழையின்றி செய்ய வழிவகுக்கிறது. இதனால் முயற்சி, காலம் ஆகியவை மிச்சப்படுத்தப்படுகிறது. இதனைக் கலைக்களஞ்சியம்,

நனவுடன் தொடங்கிய செயல் நாளடைவில்
நனவின்றியே நிகழக் கூடியதாக
ஆகிவிடும் செயலையே பழக்கம் என்பர்
(ம.ப.பெரியசாமித்தாரன், கலைக்களஞ்சியம்,
தொகுதி 7, பக்.29-30)

என்று கூறுகிறது. நல்ல பழக்கங்களைக் கற்றுக் கொள்ள ஏற்ற பருவம் குழந்தைப் பருவமாகும். இளமையில் கற்பு பசுமரத்தாணி போல பதியும் என்பர். பழக்கத்தின் தொடர்ந்த நிலை வழக்கமாகும். சமூகம் சார்ந்த இவ்வழக்கமானது ஒழுக்கத்தால் உருவாகிறது. இச்சொல் இலக்கணம் மற்றும் இலக்கியத்திலும் பயின்று வருகிறது.

முந்நீர் வழக்கம் மகடுவோடு இல்லை2

என்று தொல்காப்பியத்திலும்,

தோளணி தோடு கடரிழை நித்திலம்
பாடுவார் பாடல் பரவல் பழிச்சுதல்
ஆடுவா ராட லமர்ந்த சீர்ப் பாணி
நல்ல கமழ்தே னளிவழக்க மெல்லாமும்
பண்தொடர் வண்டு பரியவெதிர் வந்தாத
(பரி பா.10:115-119)

என்று பரிபாடலிலும் தமிழ்ச் சான்றோர் வெளிப்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது. சமூகத்தில் அதிகமாகப் பின்பற்றப்படும் பழக்கமான நடவடிக்கை வழக்கமாகும்.

இது குறித்து க.காந்தி,

ஒரு வழக்கம் செல்லக் கூடியதாக இருக்க
வேண்டுமாயின் அது பண்டைச்
காலம் முதல் இடையீடின்றித் தொடர்ந்து
வழக்கில் வந்ததாக இருப்பதுடன்

அறிவுக்கு ஒத்ததாயும் தென்பட வேண்டும்3

என்று கூறுகிறார். பழக்கம் தனிமனிதனைச் சார்ந்தது போல வழக்கம் சமூகம் சார்ந்ததாகிறது. இத்தகு பழக்கவழக்கங்களின் முதிர்ந்த நிலை பண்பாடாக அமைகின்றது. பழக்கம், வழக்கம், மரபு என்ற சொற்கள் ஒன்றோடொன்று உறவுடையனவாகும். ஒன்றின் வளர்ச்சி, மற்றொன்றின் தொடர்ச்சியாக அமைகின்றது. இவை எளிதில் மாற்ற முடியாதவையாகும். கால, இட, சூழல்களுக்கு ஏற்ப சிற்சில மாற்றங்களை உட்படுத்திக் கொள்ளும். அவற்றின் "கருப்பொருள்" மாறுபடுவதில்லை. சமுதாயத்தின் நலன் கருதி ஏற்பட்ட இம்முறைகள் தலைமுறை, தலைமுறைகளாகப் பின்பற்றப் படுகின்றன. பழக்கம் தொடக்க

நிலையாகவும், வழக்கம் தொடர்நிலையாகவும், வழக்காறு அல்லது மரபு பண்பாட்டின் முதிர்ந்த நிலையாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. இத்தகு சமூகம் சார்ந்த பல வகையான பழக்கவழக்கங்கள் பண்பாடு நிலையை அடைந்தாலும், சிறப்புக் கருதி முதன்மை பெறும் பழக்க வழக்கங்கள் பண்பாட்டில் தமக்கென ஒரு தனி இடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்கின்றன. உதாரணமாக சேலை உடுத்துதல் தென்னகப் பெண்களின் பண்பாடாக அமைகிறது. கால மாற்றத்திற்கும் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் ஏற்ப பல ஆடைகள் (சுடிதார், மிடி, பாவாடை தாவணி) வளர்ச்சியடைந்து சேலையைக் காட்டிலும் புழக்கத்தில் இருக்கின்றன. பருத்தி நூல், பட்டுப் புடவைகள் பண்பாட்டில் தமக்கென ஒரு தனி இடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டதால், இன்றளவும் தென்னகப் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் ஆடையாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. இவ்வாறு சூழல், இட அமைவிற்குத் தக்கவும், உணர்வின் வெளிப்பாடுகளுக்குத் தக்கவும் கட்டமைப்புக் கொண்ட பழக்க வழக்கங்கள் நிலைத்த இடத்தைப் பெறுகின்றன.

நிமித்தம் பார்த்தல்

பல்லி ஒலித்தால், அதனை சகுனமாகவும், நல் நிமித்தமாகவும் கருதுவதுண்டு. இவ்வழக்கமானது சங்க காலம் தொட்டு இன்றுவரை வழக்கத்தில் உள்ளது. பல்லியின் சொல், நல்நிமித்தமாக அமைவதால், அதனை சங்க கால மக்கள் இனிய கூறும் பல்லி (நற்.246:1-2), நல்லதைக் கூறும் பல்லி (நற்.333:10-12) என்று சிறப்பிக்கின்றனர்.

வினை முடித்து மீளும் தலைவனின் வரவை; அவன் வருவதற்கு முன்னரே, பல்லி ஒலியெழுப்பி தலைவிக்குத் தெரிவிக்கிறது. இதனை,

முன்னியது முடித்தனம் ஆயின் நன்னுதல்
வருவம் என்னும் பருவரல் தீர்ப்
படுங்கொல் வாழி நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லி

.....
மீமிசைக் கலித்த வீற்று முல்லை
ஆடுதலைத் துருவின் தோடுதலைப்
பெயர்க்கும் (நற்.169:1-6)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. அவை ஒலிக்கும் திசை, கிழமை, எண்ணிக்கை வரையிலும், பலன்கள் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன. இத்தன்மையைப் பிற்காலத்தில் எழுந்த 'கௌரி சாஸ்திரம்' வெளிப்படுத்துகிறது.

பல்லிகளில் ஏறக்குறைய 70 சாதிகளும் 300 இனங்களும் இருப்பதாகவும், இவை வெப்பமான பகுதிகளில் உலகம் நெடுகிலும் வாழ்வதாகவும் கூறப்படுகிறது. அதிலும் இவை மிகுதியாக இருப்பது, இந்தியா அல்லது கிழக்குப் பிரதேசத்தில் என்று கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது (தொகுதி 7, ப.18)

இதனை நோக்கும்பொழுது பல்லிகள் தென்னிந்தியப் பகுதிகளைச் சார்ந்தவை என்பது புலனாகின்றது.

சுவரில் கோடிடும் பழக்கம்

முல்லை நிலப் பெண்கள், தலைவனைப் பிரிந்த நாளிலிருந்து, அவன் வரும் நாள்வரை ஆற்றியிருத்தல் முல்லைநிலப் பண்பாடாகக் கருதப்படுகிறது. தலைவன் வரும் வரை பொழுதுகளை எண்ணிக் கொண்டு காத்திருக்கும், முல்லைநிலத் தலைவி, சுவர்களில் கோடிட்டு நாட்களை கணக்கிடுகிறாள். இதனை,

.....ஆய்கோடு இட்டுச்
சுவர்வாய் பற்றும் நிற்படர் சேணீங்க
வருவேம் என்ற பருவம் உதுக்காண்;

.....
சொல்லுப அன்ன முல்லை வெண் முகையே
(குறுந்.358:2-7)

என்ற கொற்றனார் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதனை வள்ளுவரும்,

வாள் அற்றுப் புற்கென்ற கண்ணும்
அவர்சென்ற
நான் ஒற்றித் தேய்ந்த விரல்4

என்று சிறப்பிக்கிறார். இத்தகு குறிப்புகளை அகநானூற்றிலும் (61:45,289:9-10) காணமுடிகின்றது. கைக்குள் கணினி வந்த பிறகும் நாளேடுகள், மாத ஏடுகள் முதலிய ஏடுகளில் கோடிடுவதையும் நாள்குறிப்பேட்டில் குறித்து வைப்பதையும் இன்றளவும் காணமுடிகின்றது.

வாழ்த்துதல் மரபு

பண்டைய காலத்தில் நற்சொல் உரைத்தவர்களையும், நன்மை செய்தவர்களையும் வாழ்த்துதல், போற்றுதல் முதலிய பண்பாடுகளைக் காணமுடிகிறது. இப்பண்பாடுகளை அகம், புறம் என இருநிலைகளிலும் காணமுடிகின்றது. வாழ்த்தும் மரபானது நேரடியாக வாழ்த்துதல், மறைமுகமாகப் பிறரிடம் வாழ்த்துதல் என்று இருவகைப்படுகின்றன. புலவர்களும், பிறரும் அரசனையும், தன்னிகரில்லாதவர்களையும் வாழ்த்தியதைத் தொல்காப்பியத்தில் அறியமுடிகிறது. இதனை,

**வழக்கியல் மருங்கின் வகைபட நிலைஇப்
பரவலும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பாங்கினும்**

முன்னோர் கூறிய குறிப்பினும்.5

என்ற நூற்பாவில் ஒருவர் மற்றொருவரைப் போற்றிப் புகழுதல் வாழ்த்துதல், வணங்குதல் அறம், பொருள், இன்பத்துள், இன்பப் பகுதியாக இருந்ததை எடுத்துரைக்கிறது. இப்பண்பானது வாழ்த்தப்படுபவர் மீது கொண்ட அன்பின் வெளிப்பாடாக அமைகிறது. வாழ்த்தும் பண்பினை 'புறநிலை வாழ்த்து' என்று புறத்திணையியல் (தொல்.பொருள்.87) குறிப்பிடுகிறது. செய்யுளியலிலும் காணப்பட்டதை.

வழிபடு தெய்வம் நிற்புறம் காப்பப்

பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து

பொலிமின் என்னும் புறநிலை வாழ்த்தே.6

என்ற அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. வாழ்த்துபவர்கள், வாழ்த்தப்படுபவர்களை "நின்

குலம் தெய்வத்தால் காக்கப்பட வேண்டும்; நீடோடி புகழுடன் வாழ வேண்டும்" என்று வாழ்த்தியதை அறியமுடிகிறது.

தலைவன் மணந்துகொள்ள வருவதை அன்னை தெரிவிக்கிறாள். நற்சொல் கூறிய அன்னை 'அமுதம் உண்ணும் புகழ் உலகத்தை அடைய வேண்டும்' என்று தலைவி வாழ்த்துகிறாள்.

அரும்பெறல் அமிழ்தம் ஆர்பதம் ஆகப்

**பெரும்பெயர் உலகம் பெறீஇயரோ - அன்னை
ஓங்குமலை நாடனை வரும் என்றோனே**

(குறுந் 5.83:1-5)

என்பதை வெண்பூதனாரின் அடிகளால் உணரமுடிகிறது. இவ்வாறு, தலைவன் 'வரைவிற்குரிய ஏற்பாடுகளோடு வருவான்' என்று கூறிய அயன்மனைக் கிழத்தியையும், அமுதம் உண்ணப் பெறுவான் (குறுந்.261:1-7) என்று தலைவி வாழ்த்துகிறாள். நாளும் ஒரு சவாலை எதிர்கொள்ளும் காலகட்டத்தில் புறநிலை வாழ்த்தும், வாயுறை வாழ்த்தும் மனதிற்கு மகிழ்ச்சியை தந்ததோடு வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற வேண்டும், புகழ் பெற வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தையும் தூண்டுவதாக அமைந்தது. அதேபோல் மன்னன் அல்லது மக்கள் தவறுகள் செய்யும் பொழுதும், பலர் அறிய பறை சாற்றுவதற்கு முன்னர் செவிக்கு அருகே சென்று அறிவுறுத்தும் செவியறிவுறுத்திய பண்பும் போற்றுதற்குரிய பண்பாக அமைகிறது. இத்தகு வாழ்த்தும் பண்பாட்டைச் சங்க இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் (குறுந். 75:3-4, 360:2-6, நற்.65:1-2) காணமுடிகின்றது. அக்காலத்தில் மக்களை மட்டுமல்லாது இயற்கையையும் வாழ்த்தியுள்ளனர். இதனை.

திங்களைப் போற்றுதும்! திங்களைப்

போற்றுதும்!

ஞாயிறு போற்றுதும்! ஞாயிறு போற்றுதும்!

மாமழை போற்றுதும்! மாமழை போற்றுதும்!7

என்ற சிலப்பதிகார அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இயற்கையோடு இயைந்த

வாழ்வு வாழ்ந்தால்தான், இயற்கை வளமுடன் இருந்தால்தான் மக்கள் நலமுடன் இருக்க இயலும் என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தனர். சங்க காலத்தில் தெய்வத்தை வணங்கிப் பிறரை வாழ்த்தும் முன்னர், இயற்கையை வாழ்த்தி வணங்கியுள்ளனர்.

குறிஞ்சி நிலத்தில், தலைவன் மலையையும், தந்தை மலையையும் சிறப்பித்துப் பெண்கள், உரலில் நெல் குத்தியவாறு, வள்ளைப் பாட்டு பாடியதை.

**முன்றிற் பலவின் முதுகளை மரீஇப்
புந்தலை மந்தி தூர்ப்பத் தந்தை
மைபடு மால்வரை பாடினன் கொடிச்சி**

(நற்373:1-3)

என்று கபிலரது அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இதில் தலைவியின் இல்லறப் பண்பாடும், மலைகளின் வளமே, தம் நலம் என்று கருதிய பண்பாடும் பெறப்படுகின்றன. இத்தகைய வள்ளைப்பாட்டையும், இயற்கையையும், மக்களையும் வாழ்த்தும் பண்பை இன்றைய கிராமப்புறங்களில் காணமுடிகின்றது.

வெறியாட்டு

‘வெறியாட்டு’ என்பது குறிஞ்சிநில மக்களின் தனித்துவமான வழிபாடாக அமைகிறது. இவ்வழிபாட்டினைச் செய்யும் வேலன் வாயிலாக இறைவன் வெளிப்படுவதாக நம்பப்படுகிறது. மருந்தாலும், பிறவற்றாலும் தீராத நோய், வெறியாடலால் தீரும் என்று நம்பிக்கைக் கொண்டு வெறியாடுதல் நிகழ்த்தப்படுகிறது. காதல் வயப்பட்ட பெண்டிரின் உடல்நலம் குன்றியதில், அதனை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு செய்யப்படும் சடங்குமுறை வழிபாடாக வெறியாடல் அமைகிறது. இதனை,

**கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி
வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்
கடவுள் ஆயினும் ஆக
மடவை மற்ற வாழிய முருகே**

(நற்.34:8-11)

என்ற அடிகளால் சடங்கு நிகழ்ந்ததைக் காணமுடிகிறது. இவ்வெறியாட்டினைக் குறிப்பிடும் பிற குறிஞ்சி நிலப் பாடல்களாக (நற்.51, 251, 268, 273, 288, 322; குறுந்.87, 11, 263, 360, 362) முதலிய பாடல்கள் அமைகின்றன. இன்றளவும் தமிழக கிராமப்புறங்களில் குறிகேட்டல், சாமிஆடுதல், முறைகளோடு வெறியாடல் பொருந்துவதைக் காணமுடிகிறது.

நடுகல்

சமுதாயத்தில் சிறப்புமிக்கவர்கள் இறந்தால் அவர்களது நினைவாக நடப்படும் கல் நடுகல் ஆகும். இத்தகைய நடுகல்லானது போரில் மாய்ந்தோர் (அகம்.59:9-12), வடக்கிருந்தோர் (புறம். 223), பத்தினிப் பெண் (சிலம்பு. 28: 218-225), பசுக்களை மீட்போர் (புறம். 261: 11-16), புறப்புண்ணுக்கு நாணியவர் (புறம். 65:9-12), நட்பிற்காக (புறம். 215:6-9), மானத்திற்காக (புறம். 44:4-7) என்று பல நிலைகளில் நடுகற்கள் நடப்படுகின்றன. போரில் புறமுதுகிடாது உயிர் துறந்த வீரர்களின் நினைவாக நடுகல் நட்டு வழிப்பட்டதை,

**ஒன்னாத் தெவ்வர் உலைவிடத் தார்த்தென
நல்வழிக் கொடுத்த நானுடை மறவர்
செல்லா நல்லிசைப் பெயரொடு நடட்
கல்லேசு கவலை எண்ணுமிகப் பலவே
(மலைபடு386-389)**

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. வீரயுகத்தின் நினைவுச் சின்னமாகக் கருதப்பட்ட நடுகல், காலப்போக்கில் வழிபாடாக மாற்றம் பெற்றது. இதனை க.காந்தி,

**நடுகல் நாட்டும் வழக்கம் நம்பிக்கை
வயப்பட்ட நிலையிலிருந்து ஆவி பற்றிய
நம்பிக்கை பாறப்பட்ட நிலையில், நம்பிக்கை
வயப்பட்ட வழக்கமாக மாறியமையினை, நடுகல்
வழிபாடு குறிப்பதாகக் கூறுகிறார்.8**

வீரமரணம் அடைந்தவர்களின் நினைவாக வைக்கப்படும் நடுகற்களில் அவ்வீரர்கள் உறைவதாகக் கருதப்படுகின்றது. அவ்வீரர்களை

வணங்கி, வழிபடுவதன் மூலம் அவர்களைப் போலவே வீரத்தில் சிறந்து விளங்க முடியும் என நம்பப்படுகிறது. இங்கு நடுகல் எண்ணிக்கையில் மிகுதியாக இருப்பதை நோக்கும் பொழுது, சங்க காலத்தில் மானமும், வீரமும் காதலைவிட உயர்வாகக் கருதப்பட்டதை அறியமுடிகிறது.

நற்சொல் கேட்டல்

சங்க கால மக்கள் தங்கள் மனதில் எண்ணிய செயல்கள் நடக்குமா? இல்லையா? என்பதை நற்சொல் கேட்டல், நிமித்தம் பார்த்தல், விரிச்சி கேட்டல் மூலம், முன்கூட்டியே அச்செயல் குறித்து ஒரு முடிவிற்கு வருகின்றனர்.

தலைவனின் வரவை பிறர் பேசும் இனிய நற்சொற்களாலும் பல்லியின் நிமித்தச் சொற்களாலும் அறிந்ததை,

இடுஉ ஊங்கண் இனிய படுஉம்;

நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லியும் பாங்கில் தேற்றும்

(நற்246:1-2)

என்று காப்பியஞ் சேந்தனாரின் அடிகள் மொழிகின்றன.

தொல்காப்பியர் ஐவகை நிலங்களில் பின்பற்றப்படும் உரிப்பொருள்களைக் கூறும்பொழுது,

புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்

ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை

தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளேரி

என்று உரிப்பொருள் நிகழ்வதற்கான சூழல்களை நிமித்தம் என்று சுட்டுகிறார். இதிலிருந்து நிமித்தம் என்பது நிகழவிருக்கும் செயல்களை முன்கூட்டியே அறிவிக்கும் குறிப்புகள் என்பது தெளிவாகிறது. 'புள்' நிமித்தம் பார்ப்பதும் பண்டைய கால நம்பிக்கை வயப்பட்ட வழக்கங்களில் ஒன்றாக அமைகிறது. பறவைகளின் ஒலிகளைக் கொண்டு சூழல்கள் அறியப்படுகின்றன. 'புள்' நிமித்தம் பார்த்து பயணம் மேற்கொண்டதை,

வேதின வெறிநின் ஓதிமுது போத்து,

அறுசெல் மாக்கள் புள்கொள் பொருந்தும்

(குறுந்140:1-2)

என்ற நன்முல்லையாரின் அடிகளால் அறிய முடிகின்றது. இதனை நற்றிணையும் (246:3) எடுத்துரைக்கிறது. பொதுவாக நிகழும் நிமித்தங்களாகப் பின்வருபவை அமைகின்றன.

1. Signs in the sky, consisted chiefly of thunder and lightning, but not excluding falling stars and other phenomena.
2. Signs from birds, with reference to the direction of their flight and also to their singing or uttering other sounds
3. Feeding of birds, which consist in observing whether a bird usually a fowl-when grain was thrown before it, let fall a particle from its mouth.
4. Signs from animals i.e., observation of the course of or sounds uttered by quadrupeds and reptiles within a fixed space. Corresponding to the observations of the flight of birds, but much less frequently employed.
5. Warnings, consisting of all unusual phenomena but chiefly such as boded ill (Ant-Balfe, Encyclopaedia Britannica, Vol.20, p.751)

என்று ஆங்கிலக் கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது. இத்தகைய நிமித்தங்கள் சிலப்பதிகாரத்திலிருந்ததை,

குடத்துப்பால் உறையாமையும்,

குவி இமில் ஏற்றின் மடக்கண் நீர்சோர்தலும்

உறியில் வெண்ணெய் உருகாமையும்,

மறி முடங்கி ஆடாமையும்

மான்மணி நிலத்து அற்று வீழ்தலும்

வருவதுஓர் துன்பம் உண்டு என10

என்று கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. இப்பாடலில் ஆன் ஏறுகள் கண்களில் நீர் வழிதல், துள்ளித் திரியும் ஆட்டுக்குட்டிகள் அசையாது சோர்ந்திருத்தல், பசுக்கள் கதறியழுதல் முதலியவை அக்கால தீய நிமித்தங்களாக அமைகின்றன. தலைவனை எதிர்நோக்கி காத்திருக்கும் தலைவிக்குத் தன் தோள்கள் செறிவு

கொள்தல், கூதிர்கால இயற்கை நிகழ்வுகளும் நல் நிமித்தங்களாக அமைகின்றன என்று குறுந்தொகை (260:1-3) குறிப்பிடுகிறது.

பிறை வழிபாடு

முழுமையாக வளர்ச்சிப் பெற்ற நிலாவானது, உவா, நிறை நிலா, உவாமதி, முழுமதி, பெளர்ணமி என்று பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறது. சங்க காலப் பெண்கள் பிறை வழிபாட்டையும், பெளர்ணமி வழிபாட்டையும் மேற்கொண்டுள்ளனர். பழமையை போற்றிய முது பாலை நிலத்தில் சந்திரனை வழிபடுவதன் மூலம் அவரைப் போலவே அழகான கணவன் கிடைப்பான் என்று நம்பிக்கை கொள்கின்றனர். இதனை,

**வளைஉடைத் தனையது ஆகிப் பலர்தொழ
செவ்வாய் வானத்து ஐயெனத் தோன்றி
இன்னாப் பிறந்தன்று! பிறையே!**

(குறுந்307:1-3)

என்று கடம்பனூர் சாண்டிலியனின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. கார்த்திகை மாத முழுநிலவன்று மலை மீது விளக்கேற்றியதை,

**கண்டிசின் வாழியோ குறுமகள் நுந்தை
அறுமீன் பயந்த அறஞ்செய் திங்கள்**

செல்குடர் நெடுங்கொடி (நற்202:8-10)

என்று பெருங்கடுகோவும் குறிப்பிடுகிறார். நல்ல கணவன் கிடைக்க சந்திரனை வழிபட்டது போல, கணவனது நலனுக்காகவும் பிறையை தொழுகின்றனர்.

இதனை,

**புள்ளித் தொய்யில், பொறிபடு சுணங்கின்,
ஒள்ளிழை மகளிர் உயர்பிறை தொழும்
புல்லென் மாலை (அகம் 239:8-10)**

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. சந்திரனை வணங்கும் பிறை வழிபாட்டை, மருதநில மக்களும் பின்பற்றுகின்றனர். கன்னி மகளிரும், பிற மகளிரும் கார்த்திகை மாதத்தில், பிறை தொழுது வணங்கியதை,

அயிரை பரந்த அம்தண் பழனத்து

.....

தொழுதுகாண் பிறையின் தோன்றி

(குறுந்178:1-5)

என்ற நெடும்பல்லியத்தையாரின் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறு பிறையானது சிவபெருமானின் தலையில் இருப்பதால் (சிலம்பு.2:40) உயர்ந்த நிலையில் வைத்துப் போற்றி வணங்கப்படுகிறது. பண்டைய காலம் முதல் இக்காலம் வரை பெரும்பாலும் பிறை வழிபாட்டினைப் பெண்களே மேற்கொள்கின்றனர். கண்ணுக்குத் தெரியும் கடவுளாகப் பிறை அமைவதாகவும் அக்கடவுள், தம்மையும் தம்மைச் சார்ந்தவர்களையும் காக்கும் என்றும் நம்பினர். இதனை அறிஞர் வில் ஓரண்ட்டும் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

He was (moon) a favourite god with women who worshipped him as their protecting Deity.¹¹

நெய்தல் நில மக்களான மீனவர்கள் முழுமதி நாட்களில் கடலுக்குச் செல்வதைத் தவிர்த்துவிடுகின்றனர். பெளர்ணமியில் கடல் பொங்குவதாலும், அலைகள் மற்ற நாட்களைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருப்பதாலும் அந்நாளில் பரதவர்கள் கடல் பயணம் செய்வதில்லை. உவா நாளில் கடல் பொங்கியதை,

**திங்களும் திகழ்வான் ஏர்தரும்; இமிழ்நீர்ப்
பொங்குதிரைப் புணரியும் பாடுவா வாழே**

(நற்335:1-2)

என்ற வெள்ளிவீதியாரின் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. இத்தகைய உவா நாளில் தொழிலுக்குச் செல்லாததால், அந்நாளினை மீனவர்கள் குடும்பத்தோடு கொண்டாடி மகிழ்கின்றனர். இதனை,

புன்தலை இரும் பரதவர்

பைந் தாழை மா மகளிரொடு,

பாய் இரும் பனிக்கடல் வேட்டம் செல்லாது

**உவவு மடிந்து உண்டு ஆடியும் (பட்டினப்
90-93)**

இவ்வாறு சங்க காலத்தில் வழிபடப்பட்ட பிறை வழிபாடும், கார்த்திகை வழிபாடும்,

தமிழர்களிடையே
காணப்படுகின்றன.

இன்றளவும்

தொகுப்புரை

சங்க கால மக்களது வாழ்வியலானது நம்பிக்கை வயப்பட்டதாக அமைகிறது. காதலும் வீரமும் இரு கண் என கொண்டாலும் கடவுள் நம்பிக்கை என்பது இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையாக கருதப்பட்டதை வெறியாடல் வழி அறிய முடிகிறது. நிமித்தம் பார்த்தலும், நற்சொல் கேட்டலும் அக்காலம் தொட்டு இன்று வரை பின்பற்றப்படும் வழக்கங்களில் ஒன்றாக அமைகிறது. பல்லி சத்தமும், காக்கை கரைவதும் இயல்பாக நடக்கும் நிகழ்வு என்பதைக் கடந்து எதிர்பார்ப்பு கொண்ட மனதிக்கு நம்பிக்கையின் மறு உருவமாக அமைகிறது. இன்றைய காலகட்டத்தில் அழிந்து வரும் மரபுகளில் காக்கப்பட வேண்டிய மரபுகளில் ஒன்றாக வாழ்த்து மரபும் அமைகிறது. பெளரணமி வழிபாடானது காலம் காலமாக பின்பற்றப்பட்டு வருவதை அறிய முடிகிறது. விஞ்ஞானம் எவ்வளவு வளர்ந்தாலும் பழமையை நாடும் மனித மனத்தின் எதார்த்தத்தை சுவரில் கோடிடும் வழக்கத்தின் வழியாக உணர முடிகிறது. கைக்குள் உலகம் வந்தாலும், கணினியே கைக்குள் வந்தாலும் நாட்குறிப்பில் பதிவிடும் பண்பு இன்றளவும் பசுமை மாறாது காணப்படுகிறது. இத்தகைய குறிப்புகளின் வழி சங்க கால மக்களின் நம்பிக்கை வயப்பட்ட கலாச்சார மரபுகள் காலம் கடந்தும் நிலைத்து நிற்பதை அறிய முடிகிறது.

அடிக்குறிப்பு

1. தனிநாயகம் அடிகள் தமிழர் பண்பாடும் அதன் சிறப்பு இயல்புகளும் - ப.23
2. ச. திருஞானசம்பந்தம் (உ. ஆ) தொல், பொருள், அகத்த, நூ 37
3. கா. காந்தி, தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் 4.ப.13.
4. பி. ரெ.நடராசன் (வி.வு.ஆ) திருக்குறள் குறள் 1261

5. ச. திருஞானசம்பந்தம் (உ. ஆ) தொல், பொருள், நூற்.54
6. ச. திருஞானசம்பந்தம் (உ. ஆ) தொல். சொல் செய்யுளியல் நூற்பா 415
7. அடியார்க்கு நல்லார் (உ.ஆ) சிலப்பதிகாரம் மங்கள வாழ்த்து பாடல் அடி 1-7
8. கா. காந்தி, தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் ப.249
9. ச. திருஞானசம்பந்தம் (உ. ஆ) தொல்,அகத்., நூற்பா 16
- 10.அடியார்க்கு நல்லார் (உ.ஆ) சிலப்பதிகாரம் ஆய்ச்சியர் குரவை அடி 5
- 11.Will DurantOur orient Heritage p. 59.

துணைநூற் பட்டியல்

1. அடியார்க்கு நல்லார்(உ.ஆ), சிலப்பதிகாரம் மூலமும் அரும்பதவுரையும், உவே.சா. பதிப்பு, உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை, எ.ப.,1968.
2. காந்தி,க. தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, மு.ப., 2008.
3. தனிநாயகம் அடிகள், தமிழர் பண்பாடும் அதன் சிறப்பு இயல்புகளும், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, மு.ப., 2010.
4. திருஞானசம்பந்தம், ச. (உ.ஆ),தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் (மூலமும் உரையும்), கதிர் பதிப்பகம், திருவையாறு. மு.ப.,2018.
5. நடராசன், பி.ரா. (உ.ஆ), திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை, உமா பதிப்பகம், சென்னை, மு.ப.,2012

संबलपुरी कवि पद्मश्री हलधर नाग के काव्य ‘महासती उर्मिला’ में लोकमंगल और लोकरक्षा की भावना

Dr.S.PRITI LATHA

Assistant Professor & Head, Department of Hindi

Lady Doak College, Madurai

शोध पत्र का सारांश

अद्भूत कवि प्रतिभा के धनी कवि पद्मश्री हलधर नाग पश्चिम ओडिशा की उपेक्षित कोसली भाषा को अपनी कविताओं के माध्यम से एक नई पहचान प्रदान करने के साथ-साथ ओडिशा की लोक संस्कृति को राष्ट्रीय और अन्तराष्ट्रीय स्तर पर ले जाने का श्रेय प्राप्त किया है। उनकी समस्त कविताओं में लोकजीवन का प्राण अनुभव कर सकते हैं। निरीक्षणात्मक शैली में लिखी गयी ‘महासती उर्मिला’ में उर्मिला की दैवी रूप और निष्ठापूर्ण चरित्र का अति सूक्ष्म वर्णन किया है जो वाल्मिकी और तुलसीदास के उर्मिला से बिल्कुल अलग है। श्रीरामचन्द्र पर रही उनकी प्रगाढ़ भक्ति और मर्यादा पाठक को अभिभूत कर देता है। राम को पाने के लिए जंगल में भटकना और उनकी मंगलकामना हेतु शिवजी का पूजा करना आदि के पीछे जो जनकल्याण भावना है वह इसमें दिखाया गया है।

बीज शब्द: कोसली साहित्य, भारतीय संस्कृति, महासती उर्मिला, लोकमंगल और लोक रक्षा

प्रस्तावना

कवि और साहित्यकार भाषा और संस्कृति के संवाहक होते हैं। भारत एक बहुभाषी देश है। प्राचीनकाल से लेकर अब तक विभिन्न भाषाओं के कविओं ने अपनी रचनाओं के माध्यम से इस मिट्टी और संस्कृति को महिमान्वित की है। इस क्षेत्र में लोक कविताओं का योगदान अविस्मरणीय है। “जिस भाँति साहित्य संस्कृति का अभिन्न अंग है, वैसे ही लोक साहित्य से लोक संस्कृति की समृद्धि सुनिश्चित होती है”।¹ आज शहरीकरण की बजह से लोक संस्कृति ह्रास होती सी जा रही है। ऐसे समय में लोक कवि पद्मश्री हलधर नाग की कविताओं का अध्ययन कर लोकचेतना के द्वारा लोक संस्कृति की रक्षा करना इस अध्ययन का मुख्य उद्देश्य है।

मैं ओडिशा की मिट्टी से जुड़ी हूँ। कोसली भाषा की अच्छी समझ रखती हूँ। लोक कवि हलधर नाग के व्यक्तित्व, जीवन और प्रतिभा से अवगत उनकी रचनाओं का अध्ययन डॉ. सुरेन्द्र नाथ के द्वारा अनूदित कृति ‘काव्यांजली भाग 1-5’ पढ़ चुकी हूँ, जिसमें कोसली भाषा में लिखी हलधर जी की मूल कविताएँ भी हैं। इसेक अलावा डॉ.सी. जयशंकर बाबु और अनुवादक दिनेश कुमार माली जी के द्वारा संपादित पुस्तक ‘हलधरनाग के लोक-साहित्य पर विमर्श’ और दिनेश माली के ‘रामायण प्रसंगों पर हलधर नाग के काव्य और युगीन विमर्श’ की समीक्षा के बाद रामायण कथा पर आधारित हलधर नाग के लिखी ‘महासती उर्मिला’ में लोकमंगल और लोक रक्षा विषय पर मेरी यह प्रस्तुति है।

विश्लेषण और विवेचन

अद्भूत ध्वन्यत्मकता से युक्त उनकी कविताएँ सारगर्भित हैं। एक गीति नाट्यकार के रूप में हलधर जी ओडिशा प्रसिद्ध हैं। उनकी स्मरणशक्ति से पाठक, दर्शक आश्चर्य चकित रह जाते हैं। हलधर जी ऐसे एक कवि हैं जिन्हें अपनी समस्त कविताओं की पक्तियाँ याद हैं। वह जब किसी भी मंच पर श्रोताओं के आग्रह पर कविता अनायास बोलते हैं तब हम जान पाते हैं कि वह अपने हृदयरूपी पुस्तकालय से कविता तत्काल निकाल कैसे पाते हैं जो गूगल खोज से भी तेज है। उनकी आँखें कविता बोलती हैं। कविता उनकी नस-नस में भरी पड़ी है। अपनी मिट्टी से जुड़े हलधर जी सरल, मिलनसार और निर्भीक हलधर जी रामायण और महाभारत की कथाओं को लेकर अनेक कविताएँ लिखी हैं। “कवि हलधर जी ने वेद पुराण, उपनिषदों का अध्ययन नहीं किया है अपितु विभिन्न ज्ञानी, महात्माओं, विद्वानों और गवेषकों के मुख से निकले अमृत वचनों का अनुसरण कर स्वयं के ज्ञान से निर्माण किया है, महासती उर्मिला, तारा मन्दोदरी, अछिआ, वीर सुरेन्द्र साएष रसिया कवि तुलसीदास, प्रेम पहचान जैसे उच्च कोटी की काव्य कृतियाँ”।²

पुराणों और रामायण से सुनी कथाओं और पात्रों की चारित्रिक विशेषताएँ कवि मन को तरंगित किया है। उनके वैचारिक मंथन के फलस्वरूप निकले उद्गारों और कल्पनाओं का मिश्रण है महासती उर्मिला। रामायण में वाल्मिकी के द्वारा उपेक्षित स्त्री पात्र उर्मिला पर कवि हलधर की विशेष दृष्टि गयी है। उनकी यह निरीक्षणात्मक दृष्टि उर्मिला के सतीत्व और सतीत्व से जुड़ी समस्त गुणों को अति निकट से देखने का महसूस कर वर्णन किया है। उन्होंने कहा है कि सीता, अनसुया, अहल्या, द्रौपदी, तारा, कुन्ती, मन्दोदरी, वृन्दावती, सुलोचना, सावित्री आदि सती नारियाँ उर्मिला के

नाखून के बराबर भी नहीं है। हलधर जी ने इन सभी सतिओं में उर्मिला को श्रेष्ठ और महासती माना है। कवि ने *महासती उर्मिला* काव्य पाँच मानपत्रों में बाँट कर लिखा है।

लोकमंगल की भावना

पाँचों मानपत्रों में कवि ने भारतीय संस्कृति की गरिमामयी विशेषताओं को अत्यन्त सुन्दर रूप से दर्शाया है। भारतीय संस्कृति और समाज की रक्षा में सती नारियों की भूमिका को दिखाया है। कोसली भाषा ऐसे वर्णन की महत्व को और भी बढ़ा देती है। “हलधर लोक का मुक्त कंठ है। हलधर लोक की स्मृतियों, परम्पराओं, स्वप्नों, इच्छाओं, हर्ष-विषाद और अभिष्ट की वाणी देते है। हलधर के काव्य में लोक की पीड़ाएँ हैं और लोक-मंगल गान भी”।³ भगवान श्रीराम के चौदह वर्ष वनवास के पीछे छिपी लोकमंगल की भावना को लोक कवि हलधर जी ने उजागर किया है। राजा दशरथ की मझली रानी कैकेयी को हम एक कठोर हृदय स्त्री के रूप में जाना है। पर वास्तव में ऐसा नहीं है। ऋषि से मिली आशीर्वाद के कारण कैकेयी चिड़ियों का बात समझ पाती है। एक दिन पक्षी युगल की बातों से वह जान पाती है कि अयोध्या में दशरथ के बाद जो चौदह साल के लिए राजा बनेगा उसका हृदय फट जायेगा और वह मृत्यु का शिकार होगा।

“पँडका हलटे हउथिले कथा सेमेल गछ् डाले,
धांगरि टुकेल् बिहा हेले रजा आसि मर्वार काले”⁴

“चउद बछ् तक् जे बसबा अजुधिआ सिंहासने,
हरुद् फाटि से इनक् मरवा इ कथा रखिआ मने”⁵

अर्थात्- कपोत और कपोती सेमल पेड़ पर बात कर रही थीं,
अब राजा आकर मरने के समय एक युवती को शादी किया।⁴
चौदह साल तक जो अयोध्या के सिंहासन पर बैठेगा

हृदय फट कर तुरन्त वह मरेगा, यह कथा मन में रखो।⁵

इस बात को सुनकर कैकेयी को रामराज्य मिट्टी में मिलजाने का भय होता है और वह राम को भी मृत्यु के मुँह से बचाना चाहती है। इसलिए कैकेयी राजा दशरथ से राम चौदह साल वनवास जाने का वर माँगती है। पश्चाताप की आग में जलते हुए बदनामी को सहकर वह रामराज्य को बचाना चाहती है। भारतीय स्त्री स्वहित से ज्यादा परहित के लिए जीती है। भारतीय संस्कृति में परहित की भावना को कवि ने दर्शाया है। आज भी कैकेयी लोगों के मन में अवसरवादी और धूर्त महिला के रूप में बस गयी है। परन्तु हलधर जी ने इस काव्य में कैकेयी के वर माँगने के पीछे छिपी लोकमंगल की भावनाओं को उजागर किया है। उर्मिला की भक्ति में भी लोकमंगल की भावना भरी पड़ी है। अयोध्या के भावी राजा वनवासी है। आषाढ महीने में आकाश में काले बादलों को देख उर्मिला को श्रीराम, सीता और लक्ष्मण की चिंता और भय होती है। मन ही मन वह उनकी हित

चिंता करती है। भावी राजा के लिए भयाकुल उसका मन हित की कामना करती है। इस मंगल कामना के साथ लोक मंगल का उद्देश्य है।

समय-समय पर जाति, धर्म, भाषा भेद के कारण भारतीय एकता नष्ट होते दिखाई पड़ती है। जाति, धर्म और संप्रदाय आज भी आपसे में लड़ते हैं जो जातीय एकता और शांति का बाधक है। हलधर जी ने *महासती उर्मिला* काव्य में धार्मिक संप्रदायों में एकता ला कर जातीय एकता की भावना को जगाया है। भगवान श्रीराम के हित हेतु उर्मिला शिव पूजा करती है। शिव के माथे पर त्रिरेखा, उनकी जटा से गांगा की तीन घार, त्रिनेत्र को देख उसे राम, सीता और लक्ष्मण की याद आती है। प्रकृति में सर्वत्र वह राम का विद्यमान महसूस करती है। उसकी भक्ति नवधा भक्ति है। राम रस में निमग्न उसके सामने राम आविर्भूत होकर थोड़ी देर बाद अन्तर्ध्यान हो जाते हैं। उनकी खोज में वह जब वह घने जंगल में पहुँचती है तब शिव पार्वती आविर्भूत होकर उसे राम दर्शन का मार्ग दिखाते हैं। वह गुफे में जाकर राम को न पाकर निराश हो जाती है पर वहाँ राम की जो पत्थर मूर्ति है उसे उठाकर ले जाना चाहती है। उर्मिला की प्रगाढ़ भक्ति और संकल्प शक्ति देखकर शिव जी उसे राम की मूर्ति घर ले जाकर राम वनवास से वापस आने तक पूजा करने को कहते हैं।

“आपना घरके निइसे रामके करुथिब सेवा भक्ति,

बली शिव हाथ टेकि पदमनु छाडले उकिआ सकि।”⁶

अर्थात् — राम की मूर्ति को अपना घर ले जाकर सेवा भक्ति करो,

शिव जी हाथ उठाकर बोलकर गये।⁶

इस प्रकार कवि ने इस काव्य में शैव और वैष्णव का समन्वय दिखाकर जातीय एकता की प्रतिष्ठा जनहित और देशहित की उद्देश्य से की है। अनेकता में एकता भारतीय संस्कृति की विशेषता है।

महासती उर्मिला में कवि ने यह भी दिखाया है कि सती नारी हमेशा लोकमंगल की कामना करती है। तृतीय मानपत्र में यह लिखा है कि पति इन्द्रजीत की मृत्यु पर अविचलित सती सुलोचना प्रभु राम का दर्शन कर पापों से मुक्ति चाहती है और पति के कटा सिर सहित आग में प्रवेश कर मोक्ष प्राप्ति की आशा प्रभु राम से बताती है। वह जानती है कि पापीओं के विनाश से जगत का उदधार है। अधर्म और अन्याय का परिणाम इन्द्रजीत का हार और मृत्यु। इस घटना को दिखाकर हलधर जी ने लोकचेतना को जाग्रत किया है। क्रोध को काबू में रखने से जगत का भलाई होता है। सती सुलोचना की निंदा अपने प्रिय भक्त हनुमान के मुँह से सुनकर राम क्रोधित हो जाते हैं पर जगतकर्ता जगत मंगल हेतु ओठ चबाकर रह जाते हैं।

महासती उर्मिला और सती सुलोचना की सतीत्व की लड़ाई में उर्मिला की जीत होती है। इन्द्रजीत मारा जाता है। महासती उर्मिला समाज का रक्षक है। हलधर नाग की उर्मिला के मन में निःस्वार्थ लोकहित की भावनाभरी पड़ी है। राम रावण के युद्ध में अगर इन्द्रजीत मारा न जाता तो

शायद रावण जीत जाता। अगर उर्मिला चौदह साल त्यागमय महायोगिनी का जीवन न जीती शायद राम का जीत न होता। सीता ने अग्नि परीक्षा दी थी। परन्तु उर्मिला तपोमय जीवन के साथ ब्रह्म अग्नि की परीक्षा देकर समाज की रक्षा की। इस काव्य के पाँचवा मानपत्र में भगवान श्रीराम उर्मिला को अपनी सफलता का कारण मानते हैं और खुद उसकी सराहना की है। न्याय, धर्म, शांति के साथ एक सुन्दर रामराज्य की प्रतिष्ठा महासती उर्मिला की त्याग से हो पायी है। कवि ने इस प्रकार लिखा है ---

**“ई सातिकाण्ड मूल मन्तर्तमर ठाने हि थिला,
राम लखन् सिता नुहँ जिता महासती उर्मिला।” 7**

अर्थात- यह सातकाण्ड का मूल मंत्र ठाना ही था,
राम लक्ष्मण सीता नहीं, थी महासती उर्मिला। 7

लोक संस्कृति

भक्ति, प्रेम, सेवा, त्याग आदि भारतीयों का विशेष गुण है। बडों की सेवा भारतीय संस्कृति की विशेषता है। हलधर नाग जी अपनी संस्कृति की पहचान बनानेवाले कवि हैं। *महासती उर्मिला* काव्य में शिवजी उर्मिला को उसकी तीन सास की सेवा छः पहर करने को कहते हैं। आत्मा की मुक्ति परमात्मा की प्राप्ति से होती है। उर्मिला अपने पति लक्ष्मण को राम के साथ वनवास जाकर उनकी सेवा करने को प्रेरित करती है। वह लक्ष्मण से कहती है-

**“इ अजुधिआर धन् सिंहासनेनाइन केनसि लाभ,
पाएव जदिर राम पाद् सेव से पादे पुरिछे भाव” 8**

अर्थात- यह अयोध्या धन, सिंहासन से कोई लाभ नहीं,

अगर राम के पाद सेवा कर पाओगे तो वह भाव मिल जाएगा। 8
अंधकार रूपक भ्रम में पड़ी लक्ष्मण को परमात्मा के संग रहकर उनकी सेवा कर मोक्ष प्राप्ति का मार्ग दिखाती है। पुराण और इतिहास में हमने अनेक परित्रता नारियों की कहानी सुनी है, जो अन्य देश में विरल है। भारतीय संस्कृति में सती स्त्रियों की सतीत्व के सामने देवताओं ने भी हार माना है। महासती उर्मिला की अनुरोध से दीया (अग्नि देवता) चौदह साल राम वनवास से वापस आने तक चौखट पर जलती रहती है। उर्मिला के महा सतीत्व के बारे में सुनकर हनुमान बुटी लेकर जाते समय उनकी परीक्षा लेने आते हैं। छिप-छिप कर प्रवेश करते समय सती के हुक्म से द्वार पर प्रज्वलित अग्नि देवता (दीया) बाँस की ऊँचाई से तेज जलने लगते हैं। हनुमान उर्मिला की तपोमय जीवन हनुमान आश्चर्य में पड़ जाते हैं। उनके मन से भ्रम दूर हो जाता है। हलधर नाग ने भारतीय संस्कृति में सती नारियों के जीवन और कर्तव्य में छिपी व्यक्ति हित नहीं, समस्त मानव जाति के हित का उद्देश्य है। इन्द्रजीत की पत्नी सती सुलोचना के आदेश से उसके पति का कटा हाथ

लिखने लगता है। पति का कटा सिर जो श्रीराम के चरणों के पास पड़ा था उसे देखकर वह विचलित नहीं होती बल्कि पति को पापों से मुक्ति दिलाने श्रीराम से अनुरोध करती है।

**“सहे जनम पाप् कटिगला करि राम दरसन,
माण्डे परभु गुसिआँ त मोर् जाहाजाहा लेखुछन्”। 9**

अर्थात- सौ जन्म का पाप मिट गया राम का दर्शन कर,
प्रभु मेरे मालिक इतना ही लिखता हूँ। 9

मैथिलीशरण गुप्त के *साकेत* काव्य की उर्मिला के साथ हलधर की *महासती उर्मिला* का तुलनात्मक अध्ययन से यह देखा गया है कि महासती उर्मिला काव्य की उर्मिला मैथिलीशरण गुप्त के *साकेत* काव्य की उर्मिला से अधिक दृढमनस्थ, त्यागी, भक्त लगती है। यहाँ उर्मिला को श्रीराम जेट से ज्यादा परब्रम्ह लगते हैं, जिनके वापस आने तक वह चौदह साल तक त्याग मय जीवन जीती है और उनके वनवास से वापस आने तक दीया को चौखट पर जलते रहने का आदेश देती है ताकि वह उनकी वंदना कर सके। जनहित कामना से भरी वह अधिक अविचलित और शांत लगती है। पर *साकेत* की उर्मिला एक साधारण स्त्री की भाँति पति के इन्तजार में विचलित और दुखी दिखाई पड़ती है।

मेरी चिन्ता छोड़ो,

मग्न रहो नाथ, आत्मचिन्तन में,

बैठी हूँ मैं फिर भी, अपने इस नृप-निकेतन में।

कहीं कहीं महासती उर्मिला और साकेत की उर्मिला में कुछ समानताएँ पायी जाती है। *पंचवटी* काव्य के लक्ष्मण का त्याग और दृढमनस्थ, संकल्प नाग जी कविता की उर्मिला में स्पष्ट वर्णित है, यद्यपि हलधर नाग मैथिलीशरण गुप्त के समकालीन नहीं है। *साकेत* काव्य की विरहिणी उर्मिला कहती है-

तुम्हारे हँसने में हैं, फूल, हमारे रोने में मोती;

सफल हो सहज तुम्हारा त्याग

नहीं निष्फल मेरा अनुराग।

सिद्धि है स्वयं साधना भाग।

महासती उर्मिला त्यागमय, तपोमय जीवन जीती है। लक्ष्मण वनगमन के बाद वह परिवार से बिछुड़ नहीं जाती। माण्डवी और श्रुतकीर्ति के साथ वह सखी सी रहती है। बडों की सेवा और आदर करती है। उर्मिला की कर्तव्यनिष्ठ और स्नेहिल स्वभाव को हलधर जी ने अति सुन्दर वर्णन किया है। प्रेम और भक्ति का सुन्दर समन्वय उर्मिला के चरित्र में दिखाई पड़ती है। प्रेम के आधार पर संबंध टिके हुए हैं। राम के प्रति भरत का प्रेम और आदर भी इसका उत्तम उदाहरण है।

पर्यावरण

युग-युग से मानव और प्रकृति का गहरा संबंध रहा है। प्रकृति मानव की माँ है। पर मानव सभ्यता के विकास के साथ पर्यावरण प्रदूषण बढ़ रहा है। ऐसी स्थिति में कवि हलधर नाग का काव्य *महासती उर्मिला* पाठकों के मन में प्रकृति प्रेम जाग्रत करने के साथ पर्यावरणीय चेतना जाग्रत करती है। प्रकृति की उन्मुक्त आँगन में विचरण करनेवाले कवि प्रकृति में परमेश्वर निवास महसूस करते हैं। प्रत्येक जीव जन्तुओं को उन्होंने अति निकट से देखा है। उनकी भावनाओं को उनकी आवाज से पहचान पाते हैं। उर्मिला जब राम को ढूँढते हुए घने जंगल में पहुँचती है तो हठात् नाग साँप को सामने देख डरती नहीं बल्कि नाग महाप्रभु कर सम्बोधन करती है। उसके बाद नवगुंजर को देख उसके पाँव पडती है। सृष्टि की समस्त प्राणी उसे बराबर लगते हैं। वह नवगुंजर से पूछती है ---

“केन् बाटें गलें भेटमि रामके से बाट दिअ बटेइ,

वलि करि सति बाघर गोडके धएला रट्पेटेइ”। 10

अर्थात्- किस रास्ते पे जाने से राम से मिल पाऊँगा मुझे बता दो,

ऐसे बोलकर सती ने बाघ का पाँव पकड़ लिया। 10

द्वितीय, चतुर्थ और पंचम मानपत्र में कवि प्रकृति के विभिन्न रूपों का अति यथार्थ और सुन्दर वर्णन किया है जो पूर्ण रूप से भोगा जा सकता है। उदाहरण-

“उतकि उतकि सरजु लहडा साएँ-साएँ हेइ धाएँ,

राम् लएखन् सितार पाहाके धुइ देबाके से काएँ”। 11

अर्थात्- सरयू नदी उतावली होकर साँप साँप भाग रही है

शायद राम, लक्ष्मण और सीता का पाँव धोने के लिए। 11

सूर्यास्त को माँ की गोद में बच्चों का सो जाना, सरयू नदी की लहरें, विहंगवृन्दों का चहचहाना, खेतों में धान के पौधों का नतमस्तक होना, कैस के फूलों का हक्का-बक्का रहजाना, कुमुदिनीओं का मुस्कुराना, आकाश में तारें दर्शक बनना आदि धरती से लेकर अम्बर तक का वर्णन से कवि का पर्यावरणीय आकर्षण दिखाई पड़ती है। इस काव्य में कवि ने स्वस्थ मानव जीवन हेतु पर्यावरण के महत्व को दिखाया है। पहला मानपत्र से लेकर पाँचवा मानपत्र तक के संपूर्ण काव्य में लोकमंगल की भावना भरी पड़ी है।

पद्धति

इस शोध आलेख में आलोचनात्मक पद्धति से *महासती उर्मिला* काव्य का भारतीय परम्परा का महत्व को समझाते हुए सर्वहित की भावनाओं पर केन्द्रित करने का प्रयास है। इस प्रक्रिया में कहीं कहीं मैथिलीशरण गुप्त जी का काव्य *साकेत*, तुलसी के *रामचरितमानस*, मैथिलीशरण गुप्त के *पंचवटी*

का भी तुलनात्मक अध्ययन किया गया है ताकि प्रतिकूल परिवेश में पले हलधर नाग जी के काव्यों की विशेषता जनसमाज तक पहुँचे।

निष्कर्षतः कहा जा सकता है कि कवि हलधर जी का *महासती उर्मिला* काव्य में उर्मिला की महासतीत्व की पहचान के साथ लोकमंगल की भावना, भारतीय सांस्कृतिक विशेषताएँ, पर्यावरणीय चेतना भरपूर पडा है। आगे यह शोध आलेख हलधर नाग की रचनाओं आधार पर भारतीय संस्कृति और ज्ञान परंपरा पर अनुसंधान का नया रास्ता दिखाता है।

संदर्भ:

1. डॉ. जयशंकर बाबू, दिनेश कुमार माली, *हलधर नाग के लोक-साहित्य पर विमर्श*, पाण्डुलिपि प्रकाशन, दिल्ली, 2022, पृ.सं.11
2. डॉ. जयशंकर बाबू, दिनेश कुमार माली, *हलधर नाग के लोक-साहित्य पर विमर्श*, पाण्डुलिपि प्रकाशन, दिल्ली, 2022, पृ.सं.57
3. डॉ. जयशंकर बाबू, दिनेश कुमार माली, *हलधर नाग के लोक-साहित्य पर विमर्श*, पाण्डुलिपि प्रकाशन, दिल्ली, 2022, पृ.सं.141
4. Surendranath, *Kavyanjali-Vol I : Selected Poetic Works of Haldhar Nag*, Zenithstar Publisher, Cuttack:2016. Pg.No.16
5. Surendranath, *Kavyanjali-Vol I : Selected Poetic Works of Haldhar Nag*, Zenithstar Publisher, Cuttack,2016. Pg.No.16
6. Surendranath, *Kavyanjali-Vol I : Selected Poetic Works of Haldhar Nag*, Zenithstar Publisher, Cuttack ,2016. Pg.No.40
7. Surendranath, *Kavyanjali-Vol I : Selected Poetic Works of Haldhar Nag*, Zenithstar Publisher, Cuttack, 2016. Pg.No.94
8. Surendranath, *Kavyanjali-Vol I : Selected Poetic Works of Haldhar Nag*, Zenithstar Publisher, Cuttack, 2016. Pg.No.18
9. Surendranath, *Kavyanjali-Vol I : Selected Poetic Works of Haldhar Nag*, Zenithstar Publisher, Cuttack, 2016. Pg.No.62
10. Surendranath, *Kavyanjali-Vol I : Selected Poetic Works of Haldhar Nag*, Zenithstar Publisher, Cuttack, 2016. Pg.No.38

11. Surendranath, *Kavyanjali-Vol I* : Selected Poetic Works of Haldhar Nag, Zenithstar Publisher, Cuttack, 2016. Pg.No.86
12. मैथिलीशरण गुप्त, *साकेत*, साहित्य सदन, झांसी, 1999, पृ.सं. 157
13. मैथिलीशरण गुप्त, *साकेत*, साहित्य सदन, झांसी, 1999, पृ.सं. 177

सीमाओं से परे - विश्व भाषाओं में भाषा, साहित्य और संस्कृति की खोज

Dr. ZAINAB BEE

*Assistant Professor, Department of Hindi
DRBCCC Hindu College, Chennai*

भाषा मनुष्य द्वारा व्यवहृत होने वाली एक सामाजिक वस्तु है। मनुष्य ने सदियों की अपनी विकासयात्रा में अपनी सुविधा और प्रयोजन के लिए भाषा का स्वरूप भी लगातार विकसित और परिमार्जित किया। हर भाषा के पीछे उसकी अपनी परम्परा संस्कृति, संवेदना और सामाजिकता होती है। हिंदी भी अपवाद नहीं है, लेकिन आज हिंदी भाषा की सत्ता ने अपने को राष्ट्रभाषा और राजभाषा की सीमाओं से उपर उठकर विश्वभाषा के रूप में अपनी पहचान स्थिर की है। ऐसा मात्र भूमण्डलीकरण और वैश्विक ग्राम की आंधी के कारण नहीं हुआ है। ऐसा हिंदी की सहजता और सम्पन्नता के कारण भी हुआ है।

हिंदी भाषा के सारे संसार में आम आदमी ने बनाया है, उसी ने इस भाषा को अपने व्यवहार का हिस्सा बनाया है। अपने समाज के सबसे निचले स्तर तक पहुँचने वाली यह भाषा वास्तव गर्वगंधित करती है। आज भूमण्डलीकरण के फलस्वरूप सारे संसार में एक बाजार- संस्कृति व्याप्त हो रही है। इस बाजार-संस्कृति ने भूमण्डलीकरण के दबाव को तीव्र किया और भाषा की अस्मिता के बारे में नए सिरे से सोचने के लिए बाध्य किया है।

संसार के कम से कम 125 देशों में हिंदी का अध्ययन-अध्यापन हो रहा है। संसार भर के लोग कहीं न कहीं हिंदी सीख रहे हैं। यह सब जान सुन कर प्रसन्नता होती है। हिंदी भाषी समाज पहले सिर्फ भारतवासियों और भारतवंशियों का था, लेकिन आज हिंदी का वैश्विक समाज बन चुका है।

साहित्य : भावनाओं की सार्वभौमिकता

साहित्य समाज की अभिव्यक्ति है जो जन जीवन के सांस्कृतिक, सामाजिक, नैतिक अनैतिक, भौगोलिक, आर्थिक, राजनैतिक, ऐतिहासिक, धार्मिक आदि सभी मूल्यों को समेटे हुए नजर आता है। यह वह माध्यम है जिसके द्वारा मानव अनुभवों को शहरों में पिरोकर आने वाली पीढ़ियों के लिए संजोया जाता है। साहित्य में केवल कल्पना की उड़ान होती है, बल्कि वह किसी समाज की संवेदनशीलता, संघर्ष, आकांक्षाएं और विरोधाभासों को भी उजागर करता है।

जब हम विभिन्न देशों के साहित्य का अध्ययन करते हैं, तो हमें यह अनुभव होता है कि भले ही स्थान और भाषा अलग हो, मानव भावनाएं एक समान होती हैं। प्रेम, पीड़ा लालसा, आशा निराशा जैसे भाव सभी साहित्य में अंतर्निहित हैं। जैसे तुलसीदास की 'रामचरितमानस', रूस का 'वार एंड पीस'

फ्रांस का 'ले मिजरेबल्स' सभी मनुष्य की जिजीविषा और नैतिक संघर्षों का वर्णन करती है। इस प्रकार साहित्य मानवता का साझा अनुभव बन जाता है। जो सीमाओं से परे हृदय को छूता है। यथार्थ स्थितियों को उद्घाटित करता है। जिसमें समाज के मर्म का चित्रण मिलता है। जो विश्वसनीयता और जनप्रतिबद्धता को निर्मित कर समाज को सुंदर ढाँचा प्रदान करता है। प्रत्येक के मन में एक स्वस्थ और मानवीयता की भावना का संचार कर कल्याणकारी राष्ट्र का निर्माण करता है।

संस्कृति: विविधता में छुपी एकता

संस्कृति किसी समाज की जीवनशैली, विश्वास, रीति-रिवाज, कलाएँ और विचारधाराओं का समुच्चय है। जब भाषा और साहित्य किसी संस्कृति को प्रस्तुत करते हैं, तो वे उस समाज की आत्मा का प्रतिबिंब बन जाते हैं। संस्कृति मूलतः मानव की आध्यात्मिक और भौतिक शक्ति में समन्वित विकास में संतान विशिष्ट क्रियाओं का नाम है। जो देश की आंतरिक सुंदरता का प्रतिनिधित्व करती है। संस्कृति उसके बाहरी सौंदर्य का नाम है। जो जीवन में संचरित होने वाले जन्म से मृत्यु तक के विविध संस्कार तथा अनुक्रम, पर्व-उत्सव त्योहार, रीति-रिवाज, वेशभूषा, आमोद-प्रमोद, खान-पान, संगीत, आदि अनेक प्रकार के सामान्य विश्वासों में संस्कृति अपना रूप सँवारती है। मनुष्य तथा समाज को सुसंस्कृत एवं सभ्य बनाने का कार्य संस्कृति करती है।

युगीन परिस्थितियों का प्रभाव उस देश के समाज, साहित्य एवं संस्कृति पर पड़ता है, परंतु इतिहास गवाह है कि जिस देश की सांस्कृतिक जड़ें गहरी होती हैं, उसे कोई पृथक नहीं कर सकता। वैश्वीकरण के इस युग में विश्व के देशों ने सांस्कृतिक आदान-प्रदान की नीति को स्वीकार कर लिया है। विश्व को भारतीय संस्कृति से परिचित होने के अवसर मिल रहे हैं। सत्य अहिंसा, प्रेम तथा वसुधैव कुटुम्बकम् भारतीय संस्कृति के मूलाधार हैं। जो विश्व को आकर्षित करने की क्षमता रखते हैं।

संपूर्ण विश्व को एक सूत्र में बांधने की संपूर्ण क्षमता भारतीय संस्कृति में है। उस दिन विश्व का नक्शा ही बदल जाएगा और वैश्वीकरण की दिशा में विश्व को भारत का सबसे बड़ा योगदान होगा। विश्व की विभिन्न संस्कृतियों

का साहित्य हमें यह समझने में सहायता करता है कि हम वैश्विक नागरिकता की भावना से युक्त हो और संस्कृतियों को आत्मसात कर मानवीय दृष्टिकोण का संकल्प कर विश्व शांति को स्थापित करें।

अनुवाद : भाषाओं और संस्कृतियों के बीच सेतु

अनुवाद एक सामाजिक कार्य है। अनुवाद कार्य के बिना एक ही बात सभी भाषा-भाषियों तक पहुँचाना असंभव है। आधुनिक युग में अब अनुवाद की भूमिका पूरी तरह बदल चुकी है। आज कल अनुवाद का प्रयोग जीवन के लगभग हर क्षेत्र में अनिवार्य हो गया है। आज अनुवाद का परिप्रेक्ष्य मात्र साहित्यिक अनुवाद तक सीमित नहीं रह गया है। उसका फैलाव साहित्येतर विषयों तक हो चुका है। आधुनिक युग विज्ञान का युग है। आज विज्ञान और प्रौद्योगिकी संस्थाओं ने अनुवाद का महत्व पहचान लिया है। 21वीं सदी में विज्ञान और प्रौद्योगिकी के क्षेत्र तेजी से विकसित हो रहे हैं। सूचना प्रौद्योगिकी का क्षेत्र भी अनुवाद के व्यावसायिक स्वरूप का विस्तार कर है। अंग्रेजी, हिन्दी, और भारतीय भाषाएँ परस्पर अनुवाद की भाषाओं के रूप में इस्तेमाल हो रही हैं। विभिन्न भाषाओं के अनुवाद-साफ्टवेयर विकसित किए जा रहे हैं। चिकित्सा, इंजीनियरिंग तथा अंतरिक्ष विज्ञान जैसे अनेक क्षेत्रों में अलग अलग देश आज शोध में कीर्तिमान स्थापित करते जा रहे हैं। उन देशों के वैज्ञानिक अपनी भाषा में समाचार देने का प्रयास करते हैं। उससे संबंधित पूरी जानकारी अन्य विज्ञान की संस्थाओं के लिए भी महत्वपूर्ण होती है। संस्थानों के विशेषज्ञ व निर्देशक इस सामग्री को अपने अनुवादकों से अनुवाद करवाकर ही प्राप्त करते हैं। तकनीकी क्षेत्र में भी आज अनुवादकों का महत्व बहुत बढ़ गया है। इसी प्रकार व्यापार के क्षेत्र में पत्राचार, वार्षिक रिपोर्ट, उपभोक्ता का सर्वेक्षण, बाजार में शेयर-भाव, अन्य समकक्ष वस्तुओं का विश्लेषण आदि महत्वपूर्ण कार्य अनुवाद संस्था के अनुवाद सेल द्वारा ही किए जाते हैं। इस प्रकार साहित्येतर अनुवाद द्वारा रोजगार की संभावनाएँ बढ़ रही हैं। व्यवसाय क्षेत्रों के अलावा धार्मिक, राजनीतिक क्षेत्रों में भी आज-कल अनुवाद की आवश्यकता बढ़ गई है। अतः अनुवाद समस्त भूमि को एक सूत्र में बांधने की कोशिश करता है।

वैश्वीकरण और डिजिटल युग में भाषायी संवाद

21वीं सदी में वैश्वीकरण और डिजिटल तकनीक ने भाषाओं और साहित्य को पहले से अधिक अंतरसंपर्कित बना दिया है। आज इंटरनेट पर विश्व की सैकड़ों भाषाओं में साहित्य, लेख, वीडियो और पाठ्यक्रम उपलब्ध हैं।

प्लेटफॉर्म जैसे Duolingo, Google Translate, और Kindle ने बहुभाषिक संवाद को सहज बना दिया है। विश्व साहित्य अब एक क्लिक की दूरी पर है। ऑनलाइन मंचों और सोशल मीडिया ने विभिन्न भाषाओं और संस्कृतियों को एक-दूसरे के करीब ला दिया है।

हालाँकि इस डिजिटल युग में यह भी सुनिश्चित करना आवश्यक है कि कम प्रसिद्ध और लुप्तप्राय भाषाएँ भी संरक्षित रहें। बहुभाषिकता केवल एक साधन नहीं, एक सांस्कृतिक उत्तरदायित्व भी है।

शिक्षा में बहुभाषिकता और सांस्कृतिक समावेशिता

विश्वविद्यालयों और शैक्षणिक संस्थानों में बहुभाषिक और अंतर-सांस्कृतिक अध्ययन का महत्व लगातार बढ़ रहा है। यह छात्रों को केवल भाषा नहीं, बल्कि वैश्विक दृष्टिकोण, सहिष्णुता और सांस्कृतिक समझ प्रदान करता है।

भारत जैसे देश में, जहाँ भाषायी विविधता अत्यंत गहन है, इस प्रकार की शिक्षा और भी महत्वपूर्ण हो जाती है। यह छात्रों को अपनी जड़ों से जोड़ने के साथ-साथ वैश्विक मंच पर प्रतिस्पर्धी बनाती है।

निष्कर्ष:

भाषा, साहित्य और संस्कृति तीनों मिलकर मानव समाज की सबसे गूढ़ और सुंदर अभिव्यक्तियों को जन्म देते हैं। जब हम सीमाओं से परे जाकर विश्व भाषाओं का अध्ययन करते हैं, तो हम न केवल विविधता का सम्मान करना सीखते हैं, बल्कि मानवता की गहराइयों को भी पहचानते हैं।

आज के समय में जब विश्व कई सामाजिक, राजनीतिक और सांस्कृतिक संकटों से गुजर रहा है, भाषाओं और साहित्य के माध्यम से वैश्विक संवाद और समझ को प्रोत्साहित करना पहले से कहीं अधिक आवश्यक है। साहित्य हमें यह सिखाता है कि भाषा की सीमाएँ चाहे जितनी भी हों, हृदय की भाषा अंततः सबको जोड़ती है।

इसलिए, "सीमाओं से परे" जाने की यह यात्रा केवल भाषाई नहीं, एक मानवीय यात्रा भी है — ऐसी यात्रा, जो हमें एक दूसरे के करीब लाती है, भिन्नताओं में सुंदरता खोजने का दृष्टिकोण देती है और अंततः एक अधिक समावेशी, संवेदनशील और समझदार विश्व की ओर प्रेरित करती है।

संदर्भ ग्रंथ

1. लोक साहित्य एवं संस्कृति एक विमर्श सृजनलोक प्रकाशन संपादन - डॉ एस प्रीति
2. हिन्दी दशा और दिशा विश्व पुस्तक प्रकाशन संपादन - डा महेश दिवाकर
3. श्रेष्ठ हिन्दी निबन्ध - डॉ आलोक कुमार रस्तोगी
4. मानक निबन्ध अ. पृथ्वीराज पाण्डेय

हिन्दी उपन्यास और महिला लेखन-एक दृष्टि

Dr. J. SENTHAMARAI

Associate Professor & Head, Department of Hindi
Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli
Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

बीसवीं शताब्दी के अन्तिम दशक के उपन्यास जगत में महिला लेखन के विकास और उनकी नई संभावनाओं के लिए याद किया जायेगा। महिला लेखिकाओं की संख्या और उपलब्धि के स्तरों को उल्लेखनीय मानते हुए यह रेखांकित किया जा सकता है कि परम्परागत नारी चिन्ताओं और प्रश्नों से मुक्त होकर महिला लेखिकाओं ने साहित्य को नई भूमि प्रदान की जो राजनीति मानवीय संबंध] सामाजिक व्यवस्था] नारी-नियति और शोषण जैसे अनेक प्रश्नों से निर्मित हुई।

महिला-लेखिकाओं में कृष्णा सोबती का नाम सबसे प्रथम है। अनेक अर्थों में श्रेय की हकदार वे ही हैं क्योंकि महिला-लेखन को उन्होंने संपूर्ण दृष्टि से परिवर्तित किया है। तथा मन्नू भण्डारी का महिला-लेखन एक नये स्तर पर प्रतिष्ठित है। प्रेम और जीवन से जुड़े पक्षों पर सफलतापूर्वक प्रतिष्ठित करने के बाद उन्होंने महाभोज उपन्यास लिखकर हिन्दी उपन्यास को नई गति प्रदान की। इस यात्रा को राजी सेठ के तत्सम ने आगे बढ़ाया। इसमें उन्होंने नारी-जीवन संघर्ष को प्रस्तुत किया। यह संघर्ष नारी के अस्तित्व और उसकी स्मृतियों का है। इसलिए उपन्यास में मानवीय आस्था को सुरक्षित रखने में सफलता मिली है।

उषा प्रियंवदा ने शेषयात्रा उपन्यास के माध्यम से एक ऐसी नारी की गाथा प्रस्तुत की है जो भारतीय परिवेश से निकलकर अमेरिका की आधुनिक जीवन शैली को स्वीकार कर द्वंद्वत्मक मन(स्थिति का परिचय देती है और निर्णय लेती है कि जीवन का अर्थ मूल में है न कि प्रचलन भरी सभ्यता में। इसी प्रकार अनेक महिला लेखिकाओं ने नारी-जीवन के जटिल प्रश्नों से जूझते हुए दिखाया है। जिसमें ममता कलिया का नकर-दर-नरक दिनेश नंदिनी डालमिया का मुझे माफ करना कुसुम कुमार का हीरामन हाईस्कूल।

दीप्ति खंडेवाल का प्रतिध्वनियाँ सूर्यबाला का दीक्षांत] रमणिक गुप्त का सीता] मंजुल भगत का अनारों] मृणाल पांडे का पटरंग पुराण] शशीप्रभा शास्त्री का मीनारे इत्यादि। इन समस्त उपन्यासों में नारी-जीवन के अनेक जटिल प्रश्नों के विश्लेषण की कोशिश है। साथ ही भारतीय जीवन के अनेक पक्षों पर भी प्रकाश डाला है। महत्वपूर्ण तथ्य यह है कि इन उपन्यासों में महिला लेखन की परम्परागत दृष्टि से मुक्त होनी की कोशिश विद्यमान है। प्रभा खेतान ने इस शृंखला में अपनी समर्थ उपस्थिति का एहसास कराया है। उनके लेखन की विशेषतः यह है कि उनके पात्र मुश्किलों में भी अपने जीवन का मार्ग खोज लेते हैं। नासिरा शर्मा के लेखन में मुस्लिम समाज और उसमें नारी की दशा का संपूर्ण साक्षात्कार होता है। सात नदियाँ: एक समुंदर] शाल्मली जिन्दा मुहावरा और ठीकरे की मंगनी जैसे उपन्यासों में उन्होंने नारी के अधिकारों के समक्ष आ रहे समाज] धर्म और संस्कारों की हठधर्मिता का तोड़ने की कोशिश की है।

निष्कवच में राजी सेठ ने अपने मूल से विस्थापित युवा पीढ़ी की मानसिकता का विश्लेषण किया है। मैत्रेयी पुष्पा ने आधुनिक नारी की सबलीकरण की विचार धारा को प्रतिपादित किया है।

मृदुला गर्ग कठगुलाब के माध्यम से यह बनलाना चाहती है कि स्त्री चाहे भारत की हो या अमेरिका की उच्च वर्ग की हो निम्नवर्ग की पुरुष द्वारा और सेक्स दोनों रूपों में देह-शोषण उसकी नियति है। परंतु मूल्यों की रक्षा सहज संतुलन स्वाभिमान और स्वावलंबन द्वारा आर्थिक और सामाजिक दृष्टि का परिचय देती हैं।

शताब्दी के अंत में महिला-लेखन जिस सोपान तक पहुँचा है वह निश्चित रूप से सराहनीय है। अंतिम दशक अगर इसलिए याद किया जाए कि उसमें हिन्दी के महिला उपन्यास लेखन में अपनी सम्पूर्ण दृष्टि प्राप्त की है तो आश्चर्य की बात नहीं। कुल मिलाकर अस्सी और नब्बे का दशक उपन्यास के कही पृष्ठभूमि में पड़े रहने का समय है इसी दौर में आपात काल आया] केन्द्र में कांग्रेस के वर्चस्व का अंत हुआ। एक ओर दलित और पिछड़े वर्गों का उदय हुआ तो दूसरी ओर महिलाओं ने धीरे-धीरे अपने अधिकारों की

मांग की आर्थिक] उदारीकरण की शुरुवात हुई] बड़े पैमाने पर इलेक्ट्रानिक मीडिया आया] उपभोगतावाद ने जोर पकड़ा।

उपन्यास सामाजिक समझ तटस्थता और तार्किकता की मांग करता है। उपन्यास की इस पहचान की भूमिका को नया मोड़ महिला लेखन द्वारा संभव हुआ। क्योंकि इस लेखन का मुख्य स्वर महिला लेखिकाओं का है। पिछले कई वर्षों से दबा हुआ यह वर्ग प्रयोगधर्मी रचनाएँ लेकर लेखन कर रहा है। इनके लेखन में समकालीन यथार्थ से टकराने का साहस तो है ही साथ ही प्रयोग करने की हिम्मत भी। इसी तत्व ने इनके लेखन को महत्वपूर्ण और प्रासंगिक बनाया।

महिला लेखन में संपूर्णता इस अर्थ में आई है कि अब उसमें आंसू और वेदना के आलाप गायब हो गए हैं और एक संपूर्ण लेखन की धारा फूट पड़ी है। उसमें स्त्री का संघर्ष भी रहा है तो समय और समाज की चिन्ता भी

उसमें समग्रता से आ रही है। यह रेखांकित करने वाला तथ्य है की अब स्त्री को सहानुभूति नहीं चाहिए। वह अपने पांव खड़ी हो चुकी है। यह इस शताब्दी की उपलब्धि माननी चाहिए। महिला लेखन में नारी समस्याओं का गहरा आशय और रिश्ता प्रकट किया है।

निष्कर्ष

महिला लेखिकाओं ने नारी-यथार्थ को कई कोणों से देखने तथा उसे बहु आयामी संदर्भ में प्रस्तुत करने का कार्य किया है। महिला लेखिकाओं ने अपने उपन्यासों में नारी मन की तड़प] विद्रोह] संघर्ष मक्ति की छटपटाहट] स्वाभिमान अस्तित्व अस्मिता] मर्दवादी सोच का खण्डन] निर्णय लेने की शैली] उन्मुक्त काम भावनाएँ पारिवारिक संबंधों में तनाव] घर तथा दफ्तरी

जिंदगी में कर्मवादी दृष्टि] प्रेम और विवाह संबंधी धारणाएँ] बदलते नारी-पुरुष संदर्भ जैसे विविध रूप के दर्शन होते हैं।

References

1. संदर्भ ग्रंथ- अपर्णा शर्मा नारी विमर्श - दिल्ली दिल्ली वाणी प्रकाशन
2. अंबिका उपाध्याय नारी लेखिकाओं के हिन्दी उपन्यास - उत्तर प्रदेश वृंदावन शोध संस्थान
3. कृष्णकान्त एकलव्य - प्रमुख लेखिकाएँ दिल्ली नेशनल बुक ट्रस्ट ऑफ इंडिया

हिंदी साहित्य : भारतीय संस्कृति का वाहक

Dr. K. JAYALAKSHMI

Associate Professor, Department of Languages

VIT, Vellore

सार

भाषा सिर्फ अभिव्यक्ति का माध्यम नहीं है, यह किसी देश की संस्कृति और रीति-रिवाजों से जुड़ी होती है। हर भाषा की अपनी समृद्ध संस्कृति और परंपरा होती है। भाषा साहित्य और संस्कृति की पहचान है और वह माध्यम है जिसके ज़रिए साहित्य और संस्कृति को आकार मिलता है। हर संस्कृति के संरक्षण और विकास में उस देश की भाषा का विकास ज़रूरी होता है और यहाँ साहित्य अहम भूमिका निभाता है क्योंकि संस्कृति का विकास साहित्य के ज़रिए ही परिलक्षित होता है। इस वजह से भाषा, साहित्य और संस्कृति का अध्ययन महत्वपूर्ण हो जाता है। भाषा के ज़रिए ही हमारी विरासत यानी संस्कृति आगे बढ़ती है और इसलिए साहित्य संस्कृति का वाहक है और साहित्य की भाषा इसकी रक्षक और पोषक है। हिंदी भारत की प्राचीन भाषाओं में से एक है और इसका इतिहास बहुत पुराना है। अगर हम 1000 से 1400 ई. तक के कालखंड को देखें तो यह वह समय था जब हिंदी भाषा का निर्माण हो रहा था और हिंदी साहित्य भी अपना रूप ले रहा था। वेद, ब्राह्मण, आरण्यक आदि ने जहाँ सूत्र और संस्कृति की स्थापना की, वहीं अष्टाध्यायी जैसे ग्रंथों की रचना ने भाषा के सौंदर्य को बढ़ाया। हिंदी साहित्य की शुरुआत मध्यकाल में अवधी और ब्रज जैसी बोलियों में धार्मिक और दार्शनिक काव्य के रूप में हुई। इस काल में सबसे प्रसिद्ध व्यक्तित्व कबीर, तुलसीदास और मीराबाई थे। वीरगाथा काल से लेकर समकालीन युग तक लिखी गई रचनाएं मौलिक लेखन और अनुवाद के माध्यम से भारतीय संस्कृति को व्यक्त करती हैं, जो दो संस्कृतियों को एक साथ लाने वाली आधारशिला है। रामायण और महाभारत का कई भाषाओं में अनुवाद किया गया है और इसने अलग-अलग पृष्ठभूमि के लोगों को भारतीय संस्कृति को बेहतर तरीके से समझने में मदद की है। साहित्य पीढ़ियों से हस्तांतरित होने वाले ज्ञान को संरक्षित करने में महत्वपूर्ण भूमिका निभाता है। एक कहावत है "यदि भाषा एक पौधा है तो साहित्य उसका फूल है"। यह शोधपत्र सांस्कृतिक संबंधों और हिंदी साहित्य पर उनके प्रभावों पर प्रकाश डालता है। संस्कृति शब्द मानवता के सभी तर्कसंगत विकासों को समाहित करता है, जिसमें विश्वास और दर्शन से लेकर ललित कला, सामाजिक परंपराएँ और रीति-रिवाज शामिल हैं। अपनी भौगोलिक पृष्ठभूमि और बौद्धिक विकास के स्तर के आधार पर, प्रत्येक समाज की अपनी एक अलग संस्कृति होती है। इस शोध पत्र की कार्यप्रणाली द्वितीयक स्रोतों पर आधारित है।

बीजशब्द : भारतीय संस्कृति, समग्र संस्कृति, भाषा, हिंदी साहित्य।

परिचय

“भारत मानव जाति का पालना है, मानव वाणी का जन्मस्थान है, इतिहास की जननी है, किंवदंतियों की दादी है और परंपराओं की परदादी है”¹

संस्कृति क्या है?

संस्कृति शब्द का उपयोग समाज के सामूहिक मूल्यों को व्यक्त करने के लिए किया जाता है। दूसरे शब्दों में, संस्कृति लोगों के विचारों और व्यवहार के पैटर्न को संदर्भित करती है, इसमें सामाजिक, राजनीतिक और आर्थिक संगठन के मूल्य, विश्वास, आचरण के नियम और पैटर्न शामिल होते हैं।

संस्कृति शब्द लैटिन शब्द ‘कल्ट’ या ‘कल्टस’ से लिया गया है, जिसका अर्थ है जुताई, खेती या शोधन और पूजा। सामूहिक रूप से इसका

अर्थ है किसी चीज को इस हद तक विकसित और परिष्कृत करना कि उसका उत्पाद हमारी प्रशंसा और सम्मान को जगाए।

संस्कृति में वे तरीके शामिल हैं जिनसे हम समाज के सदस्य के रूप में सोचते और कार्य करते हैं। इसे 2 प्रकारों में वर्गीकृत किया गया है - भौतिक और अभौतिक। पहले में तकनीक, उपकरण, व्यापार आदि शामिल हैं। दूसरे में मानदंड, मूल्य, विश्वास, मिथक, किंवदंतियाँ, साहित्य, अनुष्ठान, कला रूप और अन्य बौद्धिक साहित्यिक गतिविधियाँ शामिल हैं। किसी भी देश की संस्कृति वहाँ की जीवन शैली, कला, संगीत, साहित्य, वास्तुकला, मूर्तिकला, दर्शन, धर्म और विज्ञान का प्रतिनिधित्व करती है। इसमें रीति-रिवाज, परंपराएँ, त्योहार, जीने के तरीके और जीवन के विभिन्न मुद्दों पर व्यक्ति का दृष्टिकोण भी शामिल है। हम ‘संस्कृति’ का अर्थ जीवन के मूल्यों के रूप में लेते हैं, लेकिन यह भी सच है कि संस्कृति मूल्यों या विश्वासों की तुलना में आंतरिक विश्वास पर अधिक निर्भर है। संस्कृति हमारे रहने और सोचने के तरीकों में हमारी प्रकृति की अभिव्यक्ति है। इसे हमारे साहित्य में, धार्मिक प्रथाओं में, मनोरंजन और आनंद में देखा

¹ Twain, Mark, *Following the Equator: A journey around the world*, Pg.216-217

जा सकता है। बी.एस. राय के अनुसार² “संस्कृति जटिल, संपूर्ण है जिसमें ज्ञान, विश्वास, कला, नैतिकता, कानून, रीति-रिवाज और समाज के सदस्य के रूप में मनुष्य द्वारा अर्जित कोई अन्य क्षमता और आदतें शामिल हैं।”² यही कारण है कि हमारे उपनिषदों में उल्लेख है कि संस्कृति एक दर्शन है जो देश या समाज में मानवता को व्यवसाय, सामाजिक या रिश्तों जैसे विभिन्न तत्वों को जीवन में प्रेरित करती है।

"कस्यापि देशस्य समाजस्य वा विभिन्न जीवन व्यापारेषु सामाजिक, संबंधेषु वा मानवीयत्व दृष्टप्रेणाप्रदानां ताददर्शनां संस्कृति" ³

भारतीय संस्कृति क्या है?

भारतीय संस्कृति को अक्सर कई संस्कृतियों के मिश्रण के रूप में लेबल किया जाता है, जिसमें कई सहस्राब्दी पुरानी परंपराएँ शामिल हैं। यह अपने सामूहिक रूप में पूरे भारतीय उपमहाद्वीप में फैली हुई है। इन सांस्कृतिक विशेषताओं को भारतीय सांस्कृतिक विरासत के रूप में पहचाना जाता है। यही मुख्य कारण है कि 10 वीं शताब्दी में अरबों ने भारतीय संस्कृति को 'अजायब-उल-हिंद' के रूप में वर्णित किया है, जिसका अर्थ है 'अतुल्य भारत'। इसलिए यह दुनिया की सबसे प्राचीन संस्कृति है।

भारतीय संस्कृति वास्तविकता की अनेकता को स्वीकार करती है तथा दृष्टिकोण, व्यवहार, रीति-रिवाज और संस्थाओं की बहुलता को आत्मसात करती है। भारतीय संस्कृति का आदर्श वाक्य अनेकता में एकता तथा एकता में अनेकता दोनों है। यह संस्कृति एक विशाल वृक्ष है जिसकी जड़ें आर्य संस्कृति से जुड़ी हैं और इसकी विशेषता इसका निरंतर प्रवाह है। प्राचीन भारतीय संस्कृति के प्रकाश को इसकी निरन्तरता और स्थिरता के माध्यम से समझा जा सकता है। अनेक आक्रमण हुए, अनेक शासक आए और गए, लेकिन पारंपरिक संस्थाएँ, धार्मिक महाकाव्य, साहित्य, दर्शन परंपराएँ अभी भी जीवित हैं। वर्षों से भारतीय संस्कृति ने कई क्षेत्रों की यात्रा की है और उनसे बहुत कुछ अपनाया है। यह हमारे समाज का एक अमूल्य स्थान है। भारतीय संस्कृति में कर्म, ज्ञान और भक्ति को महत्व दिया गया है। भारतीय संस्कृति की सबसे बड़ी विशेषता यह है कि दुनिया में जो भी सत्य और सुंदर है, उसे स्वीकार किया जाता है।⁴ यही कारण है कि दुनिया की कई संस्कृतियाँ लुप्त हो गई हैं, लेकिन भारतीय संस्कृति

निरंतर प्रवाहित हो रही है। भारतीय संस्कृति का अर्थ है विशालता, सद्भाव, सत्य, अहिंसा, दान, त्याग, करुणा आदि; जीवन के बाह्य मूल्य इसमें समाहित हैं।

भाषा, साहित्य और संस्कृति के बीच संबंध

भाषा संचार का एक तरीका है और वह माध्यम है जिससे हम अपने विचार व्यक्त करते हैं जबकि साहित्य एक दर्पण है जो हमारे समाज को नियंत्रित करने वाले विचारों और दर्शन को दर्शाता है। इसलिए किसी विशेष संस्कृति और उसकी परंपरा को जानने के लिए यह बहुत महत्वपूर्ण है कि हम उसकी भाषा के विकास और कविता, उपन्यास, कहानी, नाटक, धार्मिक और गैर-धार्मिक लेखन जैसे साहित्य के विभिन्न रूपों को समझें।

जब से मनुष्य ने लिपि का आविष्कार किया है, तब से लेखन ने समकालीन समाज की संस्कृति, जीवनशैली को प्रतिबिंबित किया है। इस प्रक्रिया में प्रत्येक संस्कृति ने अपनी भाषा विकसित की और एक विशाल साहित्यिक आधार बनाया।

भाषा और साहित्य किसी भी समाज की सांस्कृतिक पच्चीकारी के प्रमुख तत्व हैं। भाषाओं की विविधता और साहित्य की समृद्धि वास्तव में उसके लोगों की संस्कृति के विकास की सीमा का प्रतिबिंब है। भारतीय भाषा और साहित्य दुनिया में सबसे प्राचीन हैं। प्राचीन ग्रंथ वेदों को 3500 या उससे अधिक वर्ष पुराना कहा जाता है। वेद अन्य प्राचीन ग्रंथों, पुराणों, धर्म सूत्रों, बौद्ध और जैन धर्मग्रंथों के साथ प्राचीन भाषा और साहित्य की महान विरासत का हिस्सा है। समय के साथ, भारतीय भाषा और साहित्य में विविधता आई है और उनका विकास हुआ है। उन्होंने बौद्ध और जैन शिक्षाओं का अनुकरण किया है और उन्हें जातक कथाओं के रूप में प्रस्तुत किया है। समय बीतने के साथ फारसियों और मुगलों के आक्रमणों ने भी मध्यकाल के साहित्य को प्रभावित किया। सदियों बीतने के साथ प्राकृत, पाली जैसी प्राचीन भाषाएँ प्रचलन में नहीं रहीं और हिंदी और उर्दू जैसी नई भाषाएँ विकसित हुईं। इन नई भाषाओं का अपना एक अलग और विशाल साहित्य है। इसलिए निरंतर परिवर्तन और विकास की गाथा जारी है।

हिंदी भाषा और साहित्य का विकास

हिंदी शब्द फ़ारसी भाषा से 'सिंध' शब्द से उत्पन्न हुआ है और इंडो आर्यन भाषाओं के समूह से संबंधित है। यह मध्य और उत्तरी भारत में 420 मिलियन से अधिक लोगों द्वारा बोली जाती है। देश के अन्य हिस्सों में एक संपर्क भाषा या लिंगुआ फ़्रैंका के रूप में कार्य करती है। आधुनिक हिंदी पिछले 200 वर्षों में खड़ीबोली से उत्पन्न हुई है। इसे संविधान की 8 वीं

² Prof. B.S. Rai, Sociological foundation of education, Pg.107

³ chandogya Upanishid -7/4/1.

⁴ सत्यं शिवम् सुंदरम्

अनुसूची में प्रमुख भारतीय भाषाओं में से एक और भारत की आधिकारिक भाषा के रूप में मान्यता प्राप्त है। यह देवनागरी लिपि में लिखी जाती है और इसने संस्कृत, उर्दू, फारसी से शब्द उधार लिए हैं।

भारत की प्राचीन भाषाओं में से एक होने के कारण इसका इतिहास 1000 वर्षों से भी अधिक पुराना है। यदि हम हिंदी भाषा के विकास पर नज़र डालें, तो हम पाते हैं कि 1000 से 1400 का युग वह समय था जब हिंदी एक भाषा के रूप में विकसित हो रही थी और इसका साहित्य अपना आकार ले रहा था। यह वह समय था जब भारत में 'बौद्ध' (बौद्ध धर्म) का प्रभाव दिखाई दे रहा था। इसने उस युग के साहित्य को प्रभावित किया। इस्तेमाल की जाने वाली भाषा पाली और प्राकृत थी। ये वैदिक काल के बाद बोली जाने वाली भाषाएँ थीं। पाली विभिन्न बोलियों का एक संयोजन है जिसे बौद्ध और जैन संप्रदायों ने अपनी पवित्र भाषा के रूप में अपनाया। सभी प्रामाणिक साहित्य पाली में है जिसमें तिपिटक) तीन-गुना टोकरियाँ (शामिल हैं, जातक कथाएँ जो गैर-प्रामाणिक बौद्ध साहित्य हैं जिनमें बुद्ध से संबंधित कहानियाँ सुनाई जाती हैं। जातक कथाएँ बड़ी संख्या में बर्द्धों और उनमें लोकप्रिय कहानियाँ, प्राचीन पौराणिक कथाएँ, पुरानी धार्मिक परंपराओं की कहानियाँ आदि शामिल थीं; ये कहानियाँ भारतीय जनमानस की साझी विरासत पर आधारित हैं।

लगभग 1000 ई .में प्राकृत में स्थानीय अंतर तेजी से बढ़ने लगे और बाद में इसे अपभ्रंश के रूप में जाना जाने लगा और इसके कारण आधुनिक भारतीय भाषा ने जन्म लिया जिसने क्षेत्रीय भाषाई और जातीय वातावरण के कारण अंतर और भाषाई विशेषताएँ ग्रहण कीं। हिंदी अपभ्रंश मूल से निकली और 11 वीं और 12 वीं शताब्दी के दौरान परिष्कृत हुई और इस तरह हिंदी साहित्य का विकास और जन्म शुरू हुआ। हिंदी साहित्य का इतिहास हमें साहित्य के विकास के चार चरणों की ओर ले जाता है □ :आदिकाल) प्रारंभिक काल 10 – वीं 14- वीं शताब्दी □ (भक्तिकाल) भक्ति काल 14 – वीं 17- वीं शताब्दी □ (रीतिकाल) शैक्षणिक काल 17 – वीं 19- वीं शताब्दी □ (आधुनिक काल) आधुनिक काल 19 – वीं शताब्दी के मध्य से शुरू होकर आज तक।

आदिकाल का प्रारंभिक चरण बौद्ध और सिद्ध साहित्य था जो पूर्णतः उस समय की प्रचलित संस्कृति पर आधारित था। स्वयंभू द्वारा अपभ्रंश में लिखी गई पौराणिक कविता 'पउमचरिया' में भारतीय संस्कृति का संकेत देते हुए राम की कहानी का वर्णन किया गया है। इसने बाद के काल को प्रभावित किया और हिंदी में पहला साहित्य जन्म दिया जिसे 'रासो साहित्य' कहा गया। ये मूल रूप से दरबारी कवियों द्वारा अपने राजाओं की

प्रशंसा में लिखे गए वीर काव्य थे जिनमें उस समय की वीरता और संस्कृति दोनों थीं। 'पृथ्वीराज रासो' 'चंदबरदाई', 'बीसलदेव रासो')नरपति नालहा(, 'परमाल रासो' 'जगनिक(, 'हमीर रासो' 'शारंगधर(, खुमान रासो) दलपत विजय (इस काल में लिखी गई कुछ रचनाएँ हैं। इस काल को राजपूत शासकों ने संरक्षण दिया क्योंकि इसमें वीरता और कविता का महिमामंडन किया गया था। इसमें हमारी संस्कृति की महानता भी झलकती है। इसमें महिलाओं के सम्मान और सशक्तिकरण की भारतीय संस्कृति को दर्शाया गया है।

हिंदी साहित्य के अगले चरण भक्तिकाल 15) वीं 17 - वीं शताब्दी (में सूरदास, कबीरदास, तुलसीदास, नानक, मीराबाई, रहीम और अन्य संत कवियों की रचनाएँ भक्ति की भावना से प्रेरित थीं। भारतीय संस्कृति में भक्ति साहित्य के योगदान को हिंदी साहित्य में स्वर्ण युग के रूप में जाना जाता है। भक्ति आंदोलन ने उत्तर से दक्षिण, पूर्व से पश्चिम तक पूरे देश में भारतीय संस्कृति को फैलाने में मदद की। अब तक मुगलों ने भारत पर आक्रमण कर इस्लामी संस्कृति और अपनी जड़ें देश में फैला दी थीं। अब यह उल्लेख या उजागर करना उचित है कि भाषा और कला के स्तर पर हमारी संस्कृति में परिवर्तन देखे जा रहे थे। भारतीय संस्कृति से जुड़े सभी क्षेत्र एक नया रूप ले रहे थे। हिंदी भाषा न केवल इस परिवर्तन को स्वीकार कर रही थी यह सम्पूर्ण मानव जगत के सिद्धांतों और मानव जीवन के दर्शन का विश्वकोश है। यह भारतीय संस्कृति और सभ्यता, माता-पिता, गुरुजनों और बड़ों के प्रति आदर, भाइयों के बीच परस्पर प्रेम और मित्रों के बीच संबंधों का अनूठा संगम है। यह त्याग और सहनशीलता की गाथा है। इसमें भारतीय संस्कृति का गहरा अस्तित्व दिखाई देता है, क्योंकि यह संस्कृति को उसकी सभी विशेषताओं के साथ प्रस्तुत करता है। यह साहित्य जन-सामान्य में आसानी से फैल गया और स्थानीय संस्कृति पर इसका प्रभाव पड़ा। इसने भ्रूण हत्या और सती जैसी अमर प्रथाओं का उन्मूलन किया और शराब और तम्बाकू का निषेध किया। मध्ययुग की पृष्ठभूमि बहुत बड़ी थी और हिंदी ब्रज और अवधी भाषा के माध्यम से अपनी संस्कृति का प्रसार कर रही थी। हिंदी साहित्य के इस चरण को रीतिकाल कहा गया। रीतिकाल में कवियों ने शृंगार रस) कामुक (शैली में रचनाएँ कीं। इस्लामी संस्कृति सभी क्षेत्रों में अपने पूर्ण रूप में फली-फूली। चिंतामणि, केशव, देव, आलम, घनानंद जैसे कवि इस युग के अग्रदूत थे। इस काल में हिंदी साहित्य में कविता के भावात्मक पहलुओं में कमी आई। धीरे-धीरे विषयवस्तु का ह्रास हुआ। जयदेव ने गीत-गोविंद, बोध ने विरह-विरिष और इस्कनामा, पद्माकर ने जगद्धिनोद, पद्माभरण, प्रबोध पचासा, हिम्मतबहादुर विरूदावली और गंगा लहरी रची।

इसी परिवेश में मुगलों के अधीन एक स्थानीय भाषा समृद्ध हुई। साहित्य का प्रभाव उस काल की अन्य ललित कलाओं में इसके समायोजन में भी देखा जा सकता है। यद्यपि उस काल में क्षेत्रीय बोलियों में रचित भक्ति साहित्य पर आधारित महत्वपूर्ण रचनाएँ संगत आदर्शों, राजनीतिक संस्कृति और क्षेत्रीय पहचानों के साथ मिश्रित संस्कृति के अस्तित्व का सुझाव देती हैं। इस काल में रचनाओं में हिंदू और फारसी संस्कृति की व्याख्या की गई। निष्कर्ष के रूप में हम यह कह सकते हैं कि रीतिकाल मध्यकालीन भारत की साहित्यिक और राजनीतिक संस्कृतियों के क्षेत्र में जटिल वार्ताओं को प्रकट करता है।

उत्तर मध्यकालीन संस्कृति सर्वांगीण विकास का काल है। इस काल में हिंदी को दो शैलियों में विभाजित करके संस्कृति के बहुआयामी रूप को धारण करते हुए देखा जाता है। आगे चलकर हिंदी सिर्फ संस्कृति का सुरम्य रूप पाने वाली भाषा नहीं रही। यह समाज में हो रहे अत्याचारों और अन्याय के खिलाफ आवाज उठाने की विद्रोह की भाषा बन गई। 18 वीं सदी के अंत और 19 वीं सदी की शुरुआत में भारतीय संस्कृति यूरोपीय संस्कृति से चुनौतियों का मुकाबला करती नजर आई। इस दौर में भारत के नागरिक अपनी पूरी परंपरा और संस्कृति को एक बार फिर से निखारते नजर आए, जो रीतिकाल में खत्म हो रही थी।

हिंदी साहित्य में आधुनिक काल या आधुनिक काल की शुरुआत 19 वीं सदी के मध्य में हुई। इसे प्रत्येक काल के प्रमुख लेखकों के आधार पर चार चरणों में वर्गीकृत किया गया है। भारतेंदु युग (पुनर्जागरण-1863 - (1893), द्विवेदी युग (1918-1893), छायावादी युग) रोमांटिक युग (1937-1918 -, आधुनिक काल) समकालीन काल 1937 - से आगे।

भारतेंदु युग ने इस युग को बेहतरीन ढंग से परिभाषित किया। यूरोप की संस्कृति के संपर्क से हिंदी साहित्य में एक नया प्रभाव आया। 18 वीं सदी के अंत तक पुराने मुगल साम्राज्य के टूटने और मराठा शक्ति के कमजोर होने से अंग्रेजी वर्चस्व स्थापित हो गया था। अंग्रेजी प्रभाव भारतीय मामलों में महसूस किया जाने लगा और पश्चिम की संस्कृति ने कई नए विचारों को प्रेरित किया और स्वतंत्रता की सुरक्षा की भावना ने भारत की मूल प्रतिभा को फिर से खुद को मुखर करने के लिए प्रोत्साहित किया। इस प्रकार, भारत में साहित्यिक पुनर्जागरण में एक शक्तिशाली परिवर्तन शुरू हुआ, जो अभी भी अपने प्रारंभिक स्तर पर था। 16 वीं, 17 वीं और 18 वीं शताब्दी के दौरान हिंदी साहित्य की रचना पद्धति कविता थी। 19 वीं शताब्दी तक लेखन की नई विधाएँ अस्तित्व में आ गईं। हिंदी नाटक संस्कृति का मुख्य ढाँचा बना। भारतेंदु काल के दौरान हिंदी साहित्य के आधुनिक काल की शुरुआत हुई, जिसने एक गहरा नैतिक स्वर प्राप्त किया। यह पुनरुत्थान का

युग था। आधुनिक जीवन को समृद्ध करने के लिए प्राचीन भारतीय संस्कृति की भव्यता को पूरी तरह से अपनाया गया था। इस अवधि के दौरान अपनाई गई प्रवृत्ति ने राष्ट्रीय सांस्कृतिक कविता के महत्वपूर्ण उद्भव में सहायता की। माखनलाल चतुर्वेदी, बालकृष्ण शर्मा नवीन ऐसे कवि और लेखक थे जिन्होंने प्रेम या सौंदर्य के बजाय जीवन के नैतिक पहलुओं पर अधिक जोर दिया और यहीं पर भारतीय संस्कृति एक नए रूप में प्रस्फुटित हुई।

द्विवेदी युग के सूत्रधार महावीर प्रसाद द्विवेदी ने आधुनिक हिंदी साहित्य के निर्माण में महत्वपूर्ण भूमिका निभाई। उन्होंने भारतेंदु के दर्शन को अपनाया। उन्हें आधुनिक हिंदी गद्य का शिल्पकार माना जाता है। उन्होंने परिष्कृत गद्य लेखन को आगे बढ़ाया। इस युग के लेखन ने भारतीय संस्कृति को पुनर्जीवित किया। मैथिली शरण गुप्त इस युग के एक और दिग्गज थे, जिन्होंने साकेत, जयद्रथवध और यशोधरा जैसे महाकाव्यों के माध्यम से भारतीय संस्कृति को प्रस्तुत किया। पंचवटी, प्लासी का युद्ध कुछ ऐसी रचनाएँ हैं जो भारतीय संस्कृति को दर्शाती हैं।

हिंदी साहित्य के अगले चरण में छायावाद शैली के कई कवियों का उदय हुआ। इस चरण में रामधारी सिंह दिनकर, महादेवी वर्मा, जयशंकर प्रसाद, सुमित्रानंदन पंत, सूर्यकांत त्रिपाठी निराला जैसे कई कवि शामिल थे। यह एक सांस्कृतिक क्षण था जिसने राष्ट्रवादी भावना के एक विशेष रूप को विकसित करने का प्रयास किया। उनका प्रयास एक राष्ट्र के आधार के रूप में साझा सामूहिक विरासत, एक सामान्य सांस्कृतिक अतीत की भावना पैदा करना था। यह एक ऐसा युग था जिसमें कविता, नाटक, उपन्यास और लघु कथाओं का उदय हुआ। जयशंकर प्रसाद एक विपुल लेखक थे जिन्होंने हमारे इतिहास से विषय लिया और अपने पात्रों के माध्यम से गहन सांस्कृतिक संवेदनशीलता को व्यक्त की। उनकी कविताओं में भारतीय संस्कृति के साथ-साथ सभ्यता के तत्व भी शामिल हैं और वे अतीत और वर्तमान समय के दर्पण के रूप में काम करती हैं। 'कामायनी', जो एक रूपक महाकाव्य है, भारत की परंपरा, संस्कृति और दर्शन को नाटकीय रूप से प्रस्तुत करता है। महाकाव्य विविध विषयों से संबंधित है, लेकिन केंद्रीय विषय मानव संस्कृति का विकास है। उनके नाटक 'स्कंदगुप्त', 'चंद्रगुप्त' और 'ध्रुवस्वामिनी' उनके अन्य नाटकों से इसलिए अलग हैं क्योंकि वे न केवल भारत के गौरवशाली अतीत की याद दिलाते हैं बल्कि व्यापक और अधिक सार्थक सांस्कृतिक जागृति का आह्वान करते हैं। अन्य लेखकों की कृतियाँ जैसे 'राम की शक्ति पूजा', 'परिमल', 'चिदंबरा', कुछ ऐसी कविताएँ हैं, जिनमें भारतीय संस्कृति पर जोर दिया गया है। दूसरी ओर इस युग में प्रेमचंद जैसे लेखकों का भी उदय हुआ, जिनकी कहानियों और उपन्यासों ने पिछड़े वर्गों को सामने रखा, जो

भारतीय कृषि संस्कृति के निर्माता थे। किसानों की संस्कृति को ध्यान में रखे बिना भारतीय संस्कृति का कोई भी विश्लेषण पूरा नहीं हो सकता। भारत एक कृषि प्रधान देश है और किसान इसकी नींव। किसानों की संस्कृति ही भारत की संस्कृति है। प्रेमचंद की लेखनी ने किसान संस्कृति को उसके सभी आयामों में वर्णित किया है। उनका उपन्यास 'गोदान' का पात्र होरी अपने बेटे के झुनिया के प्रति प्रेम का सम्मान करता है और गर्भवती झुनिया को अपने घर ले आता है। वह झुनिया को अपमानित या तिरस्कृत नहीं करता और साहसपूर्वक घोषणा करता है कि वह उसके परिवार की सदस्य है। होरी का यह कृत्य परिवार की संस्कृति के सबसे उज्ज्वल पहलुओं में से एक है। प्रेमचंद द्वारा चित्रित किसान संस्कृति भारतीय संस्कृति के उच्च आदर्शों को समाहित करती है।⁵

छायावाद के बाद के काल को आधुनिक युग या समकालीन काल कहा जाता है। इस काल में साहित्य की नई विधाओं का उदय हुआ। पहला था प्रगतिवाद या प्रगतिशील आंदोलन। इसने मिट्टी से जुड़े रहने और वंचितों की दुर्दशा और दुख पर जोर दिया। प्रेमचंद के अलावा नागार्जुन, भगवती चरण वर्मा उनमें से कुछ थे।

भारतीय संस्कृति अपने मेहमानों को भगवान के रूप में सम्मान देती है, इसलिए 'अतिथि देवो भव' का मंत्र है। प्रेमचंद की 'सवा सेर गेहूँ' एक ऐसी ही कहानी है जिसमें एक गरीब किसान अपने पड़ोसी से कर्ज लेकर अपने घर आए मेहमान की सेवा करता है। गरीब होने के बावजूद वह अपने मेहमान का पूरा सम्मान करने में संकोच नहीं करता। यही भारतीय संस्कृति है। प्रगतिवाद के बाद प्रयोगवाद आया। वात्स्यायन अज्ञेय, शिव मंगल सिंह सुमन, निर्मल वर्मा और धर्मवीर भारती इस चरण के प्रमुख साहित्यकार थे। निर्मल वर्मा ने अपने उपन्यास 'अंतिम आर्यान्व' में भारतीय अवधारणा - वानप्रस्थ पर आधारित अध्यात्म की खोज को प्रस्तुत किया है। 'उत्तर प्रियदर्शी' (1967) अज्ञेय की एक गीति है जो कलिंग के राजा 'अशोक' की ऐतिहासिक कहानी प्रस्तुत करती है। यह अशोक की कहानी है जो कलिंग युद्ध में भाग लेता है और युद्ध के बाद उसमें क्या परिवर्तन होता है। यह भी बताता है कि कैसे वह बौद्ध धर्म को अपनाता है और बौद्ध धर्म में वर्णित मूल्यों को अपने अंदर समाहित करता है। विनोद रस्तोगी की 'सुतपुत्र' कर्ण, उसके जन्म, उसके जीवन और मृत्यु की कहानी बताती है। भारत भूषण अग्रवाल के 'अग्निनील' और नरेश मेहता के 'प्रवादपर्व' में

समाज के प्रति कल्याण के मूल्यों का उल्लेख है और समाज में सभी लोगों के साथ समान व्यवहार करने का भाव है। इस अवधारणा में 'सर्वभूत हितैरत भावना' का भाव निहित है। धर्मवीर भारती के 'अंधा युग' में भारतीय जीवन के मूल तत्व पर प्रकाश डाला गया है। नाटक ने भारतीय परंपराओं और मूल्यों को प्रस्तुत करने में महत्वपूर्ण भूमिका निभाई। समकालीन काल में 'कोणार्क' जगदीश चंद्र माथुर (जैसे नाटक भारतीय संस्कृति का संपूर्ण प्रतिनिधित्व करते हैं। भारतीय संस्कृति मनुष्य और प्रकृति के बीच के बंधन में विश्वास करती है, जो वैदिक काल से ही अंकित है। भारतीय हमेशा प्रकृति के बीच रहते आए हैं, प्रकृति, पहाड़ों, नदियों और अपने आसपास के वातावरण की पूजा करते रहे हैं। इसलिए प्राकृतिक शक्तियों को भगवान का दर्जा दिया गया है। यह नाटक हमारी संस्कृति के सभी मूल मूल्यों का वर्णन करता है। 'माधवी' (भीष्म साहिनी), 'संशय की एक रात' (नरेश मेहता), 'समवेत' (डॉ. सुरेशचंद्र शुक्ल 'चंद्र') भारतीय जीवन दर्शन, विश्व मानवतावाद, बंधुत्व, परस्पर मैत्री, रिश्तों के बीच बंधन, कर्तव्य की महत्ता, लोक कल्याण की अच्छाई को अपनाने जैसी श्रेष्ठ कृतियाँ हैं। इन नाटकों ने उस दौर में भारतीय संस्कृति और मूल्यों की रक्षा करने में मदद की है, जब राष्ट्र पश्चिमी जीवन शैली की ओर झुक रहा था। ये पंक्तियाँ: 'मैं सत्य चाहता हूँ, युद्ध से नहीं, मानव से मानव तक सत्य चाहता हूँ।' (मुझे युद्ध से नहीं, मानव से मानव तक सत्य चाहिए - (मानवतावाद के बीच की विशालता का सबसे अच्छा उदाहरण है जो भारतीय संस्कृति का अंतर्निहित मूल्य है।

गिरीश कर्नाड के नाटकों का उल्लेख करना उचित है, जिनमें भारतीय समाज के पारंपरिक पैटर्न और आध्यात्मिकता, संयम के अन्य तत्वों का पालन किया गया है। निस्वार्थ और आत्म-बलिदान की मिसाल 'ययाति' (1968), 'अग्नि और बरखा' (2001), 'नागमंडल' (1988), 'रक्त कल्याण' (1994) नाटकों में मिलती है, जहाँ उन्होंने लोक संस्कृति और भारतीय परंपराओं को उसके सभी फायदे और नुकसान के साथ बताया है।

'वसुदेव कुटुम्बकम्' संस्कृत के तीन शब्द वसुधा - पृथ्वी, ईव - संयुक्त और कुटुम्बकम् - परिवार से मिलकर बना है। यह एक आध्यात्मिक विचार से निकला सामाजिक दर्शन है। यह सोचने का एक तरीका है जो बताता है कि पूरा विश्व एक परिवार है या दूसरे शब्दों में पूरी मानव जाति एक परिवार है। आधुनिक हिंदी साहित्य में कई कृतियों ने इस मंत्र को अपनाया है और इसी से विषय लिया है। 'जिन लाहौर नई देख्या ओ जन्मयी नई में' (असगर वजाहत), 'कबीरा खड़ा बाजार में' भीष्म साहिनी (नाटक

⁵ प्रेमचंद और उनका युग, राम विलास शर्मा, राजकमल प्रकाशन, नई दिल्ली 1993.

भारतीय जीवन दृष्टि, मानवतावादी मूल्यों, बंधुत्व और पारिवारिक बंधन की कहानियाँ हैं, जिनमें यह मूल मंत्र समाहित है।

‘अहम ब्रह्मास्मि - ’में निरपेक्ष हूँ, या मेरी पहचान ब्रह्मांडीय है - आप किसी भी अन्य तत्व की तरह ईश्वर का हिस्सा हैं, यह भारतीय संस्कृति का एक और मंत्र है, जिसे ‘आलमगीरा’ में दर्शाया गया है, भीष्म शनि द्वारा रचित ‘रंग दे बसंती चोला’ राष्ट्र के प्रति प्रेम, भारतीय रीति-रिवाजों और परंपराओं तथा हमारी विरासत को व्यक्त करता है, जो सर्वव्यापी है।

उपन्यासों ने भारतीय संस्कृति की मूल एकता और विशिष्टता को मूल रूप से चित्रित किया है। वी.के. गोकर के अनुसार, भारतीय साहित्य की शैली, पाठ, पृष्ठभूमि, छवि, काव्य, संगीत जीवन, दर्शन भारतीय साहित्य की भारतीयता को एक अभिन्न तत्व के रूप में प्रकट करते हैं। राही मासूम राजा का उपन्यास ‘आधा गांव (1964)’ मुस्लिम जीवनशैली और संस्कृति का प्रतिनिधित्व करता है। कृष्ण सोबती का ‘मित्रो मरजानी’ (1950), ममता कालिया का ‘तारक दर तारक’, ‘दो घर’, ‘मंजुला भगत का’ अनारो (1970) ‘मानवीय मूल्यों, परंपराओं और मानव जीवन में परिवार के महत्व को बयां करते हैं। इन सभी उपन्यासों की पृष्ठभूमि गांव हैं। भारत की रीढ़ गांव हैं और यहीं से हमारी संस्कृति का विकास हुआ है। यह एक सिद्ध तथ्य है कि परिवार किसी भी समाज का आधार होता है। अगर परिवार एकजुट रहता है तो गांव मजबूत होता है, अगर गांव मजबूत होता है तो समाज मजबूत होता है और अगर समाज मजबूत होता है तो देश मजबूत होता है। मित्रिया पुष्पा का ‘अलमा कबूतरी (2000)’ एक बेहतरीन रचना है जो परिवार के महत्व और परिवार के प्रत्येक सदस्य की स्थिति को चिह्नित करती है। कृष्ण सोबती द्वारा रचित ‘जिंदगीनामा (1969)’ में जमींदारों के बीच के रिश्ते, विभिन्न धर्मों के लोगों के बीच मेलजोल, विदेशी शासन का प्रभाव और उनके प्रति ग्रामीण लोगों की बदलती मानसिकता को दर्शाया गया है। संयुक्त परिवार प्रणाली, लोक संस्कृति का वर्णन, त्योहारों का महत्व भारतीय संस्कृति की रीढ़ है, जिसका चित्रण इन उपन्यासों में देखा जा सकता है।

उषा प्रियंवदा द्वारा रचित ‘पचपन खंभे लाल दीवारें’, ‘रुकेगी नहीं राधिका’, ‘शेष यात्रा’ जैसे उपन्यास भारतीय महिलाओं की वास्तविकता को दर्शाते हैं। इन उपन्यासों की नायिकाएँ सुषमा, राधिका और अनु अपने जीवन, पारिवारिक संबंधों और बंधनों में कई कठिनाइयों से गुजरती हैं। राधिका एक ऐसी पात्र है जो अपने पिता से अपने सभी संबंध तोड़कर डैन के साथ अमेरिका चली जाती है। लेकिन वह अमेरिका में अपने जीवन से

खुश नहीं है। वह भारत लौटती है और जैसे-जैसे जीवन आगे बढ़ता है, वह बहुत अकेला महसूस करने लगती है। उसे अपने परिवार की याद आने लगती है। यह साबित करता है कि परिवार भारतीय संस्कृति का अभिन्न अंग है। दूसरी ओर, ‘शेषयात्रा’ की महिला पात्र अनु की शादी अमेरिका में काम करने वाले प्रणव से हो जाती है। वहां पहुंचकर उसे प्रणव का असली चेहरा पता चलता है। तमाम मुश्किलों से जूझते हुए वह डॉ. अनु बन जाती है। लेखिका ने यहां अनु को एक मजबूत महिला के रूप में पेश किया है जो अपनी बेबसी पर रोती नहीं बल्कि संघर्ष करती है। यहां लेखिका ने एक साहसी और चतुर महिला को दर्शाया है जो भारतीय संस्कृति की विशेषताओं में से एक है। इन रचनाओं में दर्शाए गए सभी पात्रों में भारतीय जीवन के सभी मूल्य और नैतिकताएं हैं। भले ही पात्र आधुनिक जीवन के साथ उतार-चढ़ाव करते हों, लेकिन अंत में वे जड़ों की ओर लौट आते हैं और अपने मूल्यों को बनाए रखते हैं।

भारतीय संस्कृति को दर्शाने में बाल साहित्य की अहम भूमिका है। कमलेश्वर, प्रेमचंद, सर्वेश्वरदयाल सक्सेना कुछ ऐसे लेखक हैं जिन्होंने बच्चों के लिए लिखा है। ‘बूढ़ी काकी’, ‘सच्ची दोस्ती’, ‘समुंदर का पानी’ ऐसी कहानियाँ हैं जो ‘लोक: समस्त सुखिनो भवन्तु’ की नींव पर आधारित हैं। यह साहित्य बच्चों तक पहुँचने और उन्हें भारतीय संस्कृति और परंपरा के मूल्यों को सिखाने का सबसे अच्छा कदम है। भारतीय संस्कृति में वनों और नदियों को सदैव महत्व दिया गया है। वंदना शिवा के अनुसार, “भारतीय सभ्यता अपने उत्थान, भौतिक और बौद्धिक स्रोत को शहरों में नहीं, बल्कि जंगलों में खोजने में विशिष्ट रही है। भारत के श्रेष्ठ विचार वहीं से आए हैं, जहां मनुष्य भीड़-भाड़ से दूर पेड़ों, नदियों और झीलों के संपर्क में था। जंगल की शांति ने मनुष्य के बौद्धिक विकास में मदद की है। जंगल की संस्कृति ने भारतीय समाज की संस्कृति को बढ़ावा दिया है ... ‘भारतीय लोक’ (सर्वेश्वर दयाल सक्सेना), ‘चौकट’, ‘बरगद’, ‘चौराहा’, ‘आंगन’, ‘पगडंडी’, ‘नदी’, ‘चावल’ (केदारनाथ सिंह) कुछ ऐसी रचनाएँ हैं, जिनमें भारत की लोक परंपराओं और संस्कृति का उल्लेख है।

यह सच है कि सभी संस्कृतियों का जन्म नदियों के किनारे हुआ है और उन्होंने हमेशा भारतीय संस्कृति में एक अलग भूमिका निभाई है। भारतीयों का मानना है कि नदियाँ देवताओं का निवास स्थान हैं। इसलिए नदियों को हमारी परंपरा और साहित्य में प्रमुख स्थान प्राप्त है, वेदों से लेकर आधुनिक साहित्य तक में उनका उल्लेख किया गया है। ‘अन्न है मेरे शब्द’ ((1994, ‘मिट्टी से कहुंगा धन्यवाद (2000)’, ‘बीज के फूल’ (2003) एकांत श्रीवास्तव, ‘गांव का बीजगणित’, ‘बीज से फूल तक’

कुमारेंद्र पारसनाथ सिंह की सर्वश्रेष्ठ कृतियाँ हैं जो नदियों को किसी भी देश की आत्मा के रूप में दर्शाती हैं।

अधिकांश समकालीन कविताएँ ग्रामीण पृष्ठभूमि में दिखाई जाती हैं। प्रेमशंकर रघुवंशी की कविताएँ 'जामल', 'ऋषभ' न केवल गाँव की संस्कृति का प्रतिनिधित्व करती हैं, बल्कि भारतीय जीवन के मूल्यों को भी दर्शाती हैं, गिरीधर राठी की 'हमारा गाँव' बताती है कि एक आदमी को कैसा होना चाहिए। जितेंद्र श्रीवास्तव की 'पिता होना' एक पिता के रिश्ते, कर्तव्यों और उसके द्वारा किए जाने वाले त्याग को दर्शाती है। कवि कहते हैं कि ये सभी मूल्य पीढ़ी दर पीढ़ी हस्तांतरित होते हैं जो केवल भारत में ही दिखाई देता है। ज्ञानेंद्रपति की 'गंगा तट', 'गंगा स्नान', 'उस पार केलिए', 'गंगा पुरोहित', 'महाकुंभ', 'मणिकर्णिका' कुछ ऐसी कविताएँ हैं, जिनमें भारतीय परिवेश, उसके धार्मिक मूल्य और सांस्कृतिक विशेषताएँ तथा विषय-वस्तुएँ सांस्कृतिक रीति-रिवाजों को दर्शाती हैं।

निष्कर्ष:

वास्तव में, संस्कृति में लोगों की आस्थाएँ, किसी भी समाज की परंपराएँ शामिल होती हैं और दूसरी ओर साहित्य इन घटकों को लेखन के रूप में प्रकट करता है। संस्कृति और साहित्य के बीच का संबंध परंपरा, विचार और मानवीय धारणाओं जैसे विभिन्न क्षेत्रों में संस्कृति के योगदान के कारण होता है और इस प्रक्रिया में साहित्य एक सशक्त साधन के रूप में कार्य करता है। साहित्य ने भारतीय आदर्शों और पश्चिमी मूल्यों के बीच फंसे लोगों की आशाओं और निराशाओं को प्रतिबिंबित करने में महत्वपूर्ण भूमिका निभाई है। यह सच है कि भारतीय संस्कृति ने युगों से यात्रा की है और उनसे बहुत कुछ ग्रहण किया है। बदलते मूल्यों के बीच उनका प्रतिनिधित्व करते हुए हिंदी लेखकों ने अलगाव और आधुनिकता की भावना के बीच सामंजस्य बिठाने में सफल रहे और जड़ों और संस्कृति के लिए मजबूती से खड़े रहे। उन्होंने साहित्य में भारतीय सांस्कृतिक परंपराओं और निहित नैतिक मूल्यों को एक प्रमुख वैचारिक ढांचे के रूप में स्वीकार किया। **संदर्भ सूची**

आखिरी पड़ाव से गुजरते थर्डजेंडर एक झांकी (‘वह’ उपन्यास के विशेष संदर्भ में)

ARUN P

*Ph.D Research Scholar, Department of Languages
VIT, Vellore*

Dr. K. JAYALAKSHMI

*Associate Professor, Department of Languages
VIT, Vellore*

सार:

साहित्य प्राचीन से आधुनिक समय तक की वास्तविक घटनाओं और सामाजिक मुद्दों का प्रतिबिम्ब है, जो मानव जीवन के आवश्यक पहलुओं को उजागर करता है। हम साहित्य के विविध विषयों पर चर्चा करते हैं परंतु वृद्ध विमर्श आज भी विमर्श के दायरे से जुड़ नहीं पाया है। समकालीन साहित्य हमारे समाज के बुजुर्गों पर ध्यान देने की ओर इंगित करती है। आज दुनिया के इस वर्तमान दौर में वृद्ध विमर्श अत्यंत आवश्यक माना जाता है। सभाओं के दौरान हम ने देखों हैं कि लोग “थर्डजेंडर” शब्द से नहीं पर “थर्डजेंडर बुजुर्ग” से अनभिज्ञ हैं। “थर्डजेंडर” और “बुजुर्ग” का प्रतिच्छेदन विशेष रूप से अस्पष्ट है। हमने अक्सर सुना कि “क्या हम किसी भी थर्डजेंडर बुजुर्ग को जानते हैं?” इसके बारे में सब लोग ऐसे कहते हैं कि “उन्हें कभी नहीं देखा!”। यह पुरानी पीढ़ी ऐसे समय में बड़ी हुई जब “थर्डजेंडर” के रूप में पहचाने जाने का क्या मतलब है, इसकी बहुत कम समझ थी नतीजतन अगर इन वृद्धों को न देखा जाता और न ही सुना जाता तो, लोग अपने आप सोचेंगे कि उनका कोई अस्तित्व ही नहीं है। लेकिन वे बेशक मौजूद हैं। पर हम इसके बारे में बात नहीं करते हैं। कई का मानना था कि वे अपनी पहचान के बारे में अपनी भावनाओं में अकेले थे या उन्हें अजीब माना जाता था। समकालीन समय में थर्डजेंडर समुदाय को अक्सर हाशिए पर पड़े समूह के रूप में देखा जाता है। थर्डजेंडर समुदाय में इसी तरह थर्डजेंडर वृद्ध लोगों से मिलने का अवसर भी नहीं मिलता है। अतः थर्डजेंडर वृद्ध लोगों के बारे में, उनके जीवन पर एक नए दृष्टिकोण की आवश्यकता को उजागर करता है। इस प्रपत्र का उद्देश्य उन छिपे हुए थर्डजेंडर वृद्ध समूह पर प्रकाश डालना और उन्हें आवाज देना है।

मूल शब्द: थर्डजेंडर, थर्डजेंडर बुजुर्ग, वृद्धाश्रम, ‘वह’ उपन्यास।

बुजुर्ग हमारे समाज और परिवार के महत्वपूर्ण हिस्सा है। हर बुजुर्ग व्यक्ति ऐसे जीवन जीना चाहता है जो दूसरों पर बोझ न बने। उनके बेटे, बेटियों और युवा पीढ़ी का कर्तव्य है कि वे उन्हें वह उचित सम्मान दे जिसका वे हकदार हैं और उन लोगों का स्नेह से उनकी देखभाल और रक्षा करें। हमारे घरों में रहने वाले बुजुर्ग ही हमें दृढ़ता, अनुशासन, जीवन शैली और मानव अनुभवों का सिख देते हैं। आज की तेज रफ्तार के युग में कई लोग संयुक्त परिवार जीवन शैली का पालन नहीं करते हैं और बुजुर्ग को पसंद भी नहीं करते हैं। यह अलगाव वृद्ध लोगों में अकेलापन और उपेक्षा की भावना पैदा कर सकता है जिससे उनकी भलाई, गरिमा और स्वतंत्रता सुनिश्चित करने के लिए विश्वसनीय सहायता प्रणालियों की आवश्यकता पर प्रकाश डाला जा सकता है। इसके फलस्वरूप वृद्धाश्रमों का महत्व बढ़ गया है। हालाँकि नर्सिंग होम सेवाओं की सुविधा के बावजूद, कुछ कमियाँ परिवारों को इन्हें चुनने से रोकती हैं। इसलिए अपने बुजुर्ग माता पिता या रिस्तेदारों की

बेहतरीन देखभाल सुनिश्चित करने के लिए, यह महत्वपूर्ण है कि नर्सिंग होम के फायदे और नुकसान के बारे में जानें।

भारतीय धार्मिक मान्यताओं, संस्कृति के अनुसार “बुढ़ापा ईश्वर से एकाकार होने का समय है”। शरीर ईश्वर का दिया हुआ उपहार है इसलिए शरीर को स्वच्छ, स्वस्थ और बुरी आदतों से मुक्त रखना चाहिए। हमारी भारतीय संस्कृति में कई लोगों की मान्यता है कि ये मानसिक दुख को कम करने और आशा एवं हमारी उम्मीदों से भरे जीवन की ओर ले जाने में मदद करते हैं। विश्व स्तर पर बुजुर्गों की संख्या तेजी से बढ़ रही है।

वर्ल्ड हेल्थ ऑर्गनाइजेशन (WHO) के अनुसार 1900 के दशक में, संयुक्त राज्य अमेरिका में बुजुर्गों की संख्या 4 प्रतिशत से बढ़कर आज लगभग 14 प्रतिशत हो गई है। यानी बुजुर्गों की संख्या तब 30 लाख के स्तर पर थी। यह संख्या अब 36 लाख हो गई है। 2030 तक 17 प्रतिशत तक पहुंचने का अनुमान है। अध्ययनों से पता चलता है कि

2020 में वैश्विक स्तर पर एक सौ मिलियन लोग साठ वर्ष से अधिक उम्र के होंगे। दुनिया के 75 प्रतिशत बुजुर्ग विकासशील देशों में होंगे। इसके अलावा एक सर्वेक्षण से पता चलता है कि पिछले कुछ वर्षों से 80 वर्ष से अधिक उम्र के लोगों की संख्या में वृद्ध हो रही है। 2015 और 2050 के बीच 60 साल से अधिक उम्र की वैश्विक आबादी का प्रतिशत 12% से लगभग दोगुना होकर 22% हो जाएगा। शोध से यह भी पता चलता है कि महिलाएं पुरुषों की तुलना में अधिक वर्षों तक जीवित रहती हैं। वर्तमान समय में चीन में सबसे अधिक बुजुर्ग आबादी है जहाँ 14 फीसदी आबादी बुजुर्ग हैं। चीन में 16 मिलियन से अधिक बुजुर्ग लोग हैं। चीन की राष्ट्रीय बुजुर्ग समिति के अकलन के मुताबिक, बुजुर्गों की संख्या हर साल तीन प्रतिशत बढ़ रही है। अगर यही स्थिति रही तो 2020 तक चीन में 26 करोड़ बुजुर्ग होंगे। चीन को चिंता है कि बढ़ती बुजुर्गों की आबादी के कारण वर्तमान में चीन में लागू वृद्धावस्था भत्ता, चिकित्सा, बीमा और सामाजिक सुरक्षा सुविधाएँ प्रभावित होंगी। इस प्रकार चीन अपनी ग्यारहवीं पंचवर्षीय योजना में देश के बुजुर्गों की सुरक्षा और देखभाल को प्राथमिकता देती है। यदि पति की मृत्यु हो जाती है तो बुजुर्ग महिला अक्सर खुद को अपने बच्चों पर निर्भर पाती है। आजकल के यंत्रीय युग में परिवारों के आर्थिक जरूरतों की पूर्ति के लिए बच्चें विदेश चले जाते हैं। इसलिए कई माताएं बेसहारा हो जाती हैं। वृद्धावस्था में महिलाओं को जिन समस्याओं का सामना करना पड़ता है उनमें शारीरिक स्वास्थ्य से सामाजिक सुरक्षा और आर्थिक जरूरतें शामिल हैं। वे ऐसे माहौल में रहते हैं जो हर तरह से असुरक्षित है।

दूसरी तुलना की बात है कि ग्रामीण महिलाएं शहरी महिलाएं से मेहनत करने वाली होती हैं। जीवन भर कई कठिनाइयों से लड़ने की आदी होती हैं, इसलिए शहरी महिलाओं की तुलना में ग्रामीण महिलाएं बुढ़ापे में समस्याओं का आसानी से सामना करती हैं। इसके अलावा यदि गाँवों में वृद्ध महिलाओं को उनके रिश्तेदारों द्वारा उपेक्षित किया जाता है तो उन्हें दूसरों के चिढ़ाने और टोका टाकी का शिकार होना पड़ सकता है। यह गाँवों में होते हैं, पर शहरों में इन सब बातों की किसी को परवाह नहीं है। ऐसे भी बेटे हैं जो अपनी माँ और पापा को नर्सिंग होम में रखते हैं और इस बात पर लड़ते जाते हैं कि “हर महीने इनको पैसे कौन देगा?”। ऐसे में शहरों की बुजुर्ग महिलाओं के लिए यह और भी मुश्किल होता है।

सेसिल जकसन कोहले ने 1978 में “हेल्थएज इंडिया” की स्थापना की। यह दिल्ली स्थित एक चैरिटी है। बुजुर्गों पर “भारत में बुजुर्गों के साथ दुर्व्यवहार – 2013” नामक एक अध्ययन किया था। इसने 15 जून को “विश्व बुजुर्ग दुर्व्यवहार जागरूकता दिवस” पर अपनी रिपोर्ट जारी की। रिपोर्ट में पाया गया कि पांच में से एक भारतीय बुजुर्ग के साथ उनके

परिवार दुर्व्यवहार करते हैं। तमिलनाडु के जिला मदुरै शीर्ष पर है। मदुरै में 63.5 प्रतिशत बुजुर्गों को उनके परिवार और रिश्तेदारों द्वारा प्रताड़ित किया जाता है। इसके बाद उत्तर प्रदेश के कानपुर में 60 प्रतिशत बुजुर्गों को प्रताड़ित किया जाता है। जहाँ तक शहरों का सवाल है बुजुर्गों के साथ दुर्व्यवहार के मामले में हैदराबाद पहले स्थान पर है। कोलकाता और दिल्ली के बाद चैन्नई है जो चौथे स्थान पर है। ऐसा पाया गया है कि तमिलनाडु में मदुरै जिले में हर महीने लगभग 15 बुजुर्ग आत्महत्या करते हैं। बीमार माता पिता के ऐसे मामले भी बढ़ रहे हैं जहाँ आर्थिक कारणों के वजह से उनके बच्चे सरकारी अस्पतालों में उन्हें भर्ती करते हैं और फिर कभी वापस आकर भी नहीं देखते। वे अपने माता पिता से बात नहीं करते और अपने पोते पोतियों को भी बात नहीं करने देते हैं। बुजुर्ग माता पिता इसे सहन नहीं कर पाते और उनका दिल टूट जाता है। हमारे सामज में ऐसी मनोवैज्ञानिक घटनाओं को कई घरों में देखते हैं। जैसे जैसे शरीर की उम्र बढ़ती है त्वचा ढीली हो जाती है खाना कम खाते हैं, बीमार पड़ते हैं और बुजुर्गों को परेशानी होती है। परंतु यह सब झेलने वाले बूढ़े लोग घर के लोगों की बेरुखी और अस्वीकृति बर्दाश्त नहीं कर पाते।

आज के बच्चे और बेटियाँ के गौर जमींदारी, मनः स्थितियाँ भी वृद्धजनों के लिए अपमानजनक हैं। उदाहरण के लिए उनके बच्चें कहते हैं कि “अगर हम बूढ़े लोगों को घर में पड़े रखेंगे, तो घर साफ नहीं रहेगा। इसलिए हम घर किराए पर नहीं देंगे”। अगर किसी बुजुर्ग किरायेदार की खराब स्वास्थ्य के कारण मृत्यु हो जाती है तो शर्त यह है कि शव को दरवाजे पर रखा जाना चाहिए, यहाँ तक कि वृद्धाश्रम में भी “बुजुर्गों के लिए जो चलने में सक्षम हैं” कई शर्तें रखे जाते हैं। “विकलांग व्यक्ति” की दो श्रेणियाँ सामने आई हैं। वृद्धाश्रम में बुजुर्गों को देखभाल का खर्च अधिक होता है। यह भी दुर्भाग्यपूर्ण है कि कुछ वृद्धाश्रमों में जाति और धर्म भी देखते हैं। यदि घर, ज़मीन, गहने जैसी कोई मूल्यवान संपत्ति हो तो माता पिता का अच्छे से देखभाल करते हैं। ऐसे भी कई बेटे हैं जिन्होंने संपत्ति अपने नाम में लिख ली और फिर माँ से यह कहते हुए छोड़ दिया कि जिन बच्चों को संपत्ति में रुचि है, उन्हें ही बैंक से ऋण मिल सकेगा, बशर्ते कि संपत्ति का अधिकांश हिस्सा उनके नाम पर हो।

देखभाल सेवाएँ और नर्सिंग होम के फायदे और नुकसान:

जैसे जैसे लोग काम और उच्च शिक्षा की तलाश में तेजी से पलायन कर रहे हैं, उनके बूढ़े माता पिता अक्सर घर पर ही रह जाते हैं। बुजुर्गों के लिए अपने बच्चों के साथ स्थानांतरित करना मुश्किल है क्योंकि उनके लिए नए वातावरण, जीवन शैली और सामाजिक संरचनाओं के अनुकूल ढलना चुनौतीपूर्ण हो सकता है। इसके अतिरिक्त, उनकी स्वास्थ्य संबंधी चिंताएँ

लंबे समय से चले आ रहे सामाजिक संबंध और परिचित वातावरण का आराम प्रवासन को अव्यवहारिक बनाता है। यह अलगाव वृद्ध लोगों में अलगाव और उपेक्षा की भावना पैदा कर सकता है जिससे उनकी भलाई, गरिमा और स्वतंत्रता सुनिश्चित करने के लिए विश्वसनीय सहायता प्रणालियों की आवश्यकता पर प्रकाश डाला जा सकता है। वृद्धाश्रम के फायदे और नुकसान को समझने से पहले उनकी सेवाओं की स्पष्ट समझ होनी चाहिए। शारीरिक और मानसिक या सुरक्षा संबंधी समस्याओं वाले वरिष्ठ नागरिकों के लिए नर्सिंग होम सबसे आरामदायक जगह हैं। नर्सिंग होम आसपास के कमजोर बुजुर्गों को नियमित स्वास्थ्य जांच, समुदाय के विकास मण्डल और कल्याण आदि सामाजिक सेवाओं सहित विभिन्न सेवाओं के साथ सभी प्रकार की सहायता प्रदान करते हैं। नर्सिंग होम के मुख्य फायदे आज की दुनिया में उनकी प्रासंगिकता को उजागर करते हैं। इनमें से व्यावसायिक देखभाल और सहायता नर्सिंग होम नर्सों, डॉक्टरों और फार्मासिस्टों सहित पेशेवर चिकित्सा कर्मचारियों तक पहुंच प्रदान करते हैं जो विशेष देखभाल प्रदान कर सकते हैं ताकि बुजुर्ग की किसी भी चिकित्सा आवश्यकता या बीमारी का तुरंत समाधान किया जा सके। नर्सिंग होम के नुकसान उपरोक्त फायदों के बावजूद, नर्सिंग होम के कुछ नुकसान भी हैं जो आपको विकल्पों के बारे में सोचने पर मजबूर कर सकते हैं। ये हैं, घर छोड़ने का भावनात्मक प्रभाव, बुजुर्ग माता पिता का उस घर से गहरा भावनात्मक लगाव, जिसमें उन्होंने कई साल बिताए हैं। उनके लिए अपने परिचित परिवेश, कीमती संपत्ति, पैतृक घर और जीवन भर की यादों को पीछे छोड़ना अविश्वसनीय रूप से कठिन हो सकता है।

वैयक्तिकृत देखभाल का अभाव:

नर्सिंग होम अक्सर मानकीकृत देखभाल प्रदान करते हैं, पर कभी कभी प्रत्येक निवासी की व्यक्तिगत जरूरतों को पूरा नहीं कर सकते हैं। वरिष्ठ नागरिकों की जरूरतें उनके स्वास्थ्य, प्राथमिकताओं और भावनात्मक कल्याण के आधार पर निर्भर करती हैं। इन्हें एक टीम सेटिंग में संबोधित करना मुश्किल होता है जहां देखभाल करने वाले कई व्यक्तियों को नियंत्रित करते हैं और ध्यान की यह कमी निवासियों को उपेक्षित या अस्वीकृत महसूस करवा सकती है। इससे उनके शारीरिक स्वास्थ्य और भावनात्मक खुशी पर असर पड़ता है। एक निश्चित अवधि के बाद, जब आप अपनी दैनिक गतिविधियों में व्यस्त होते हैं और आप अपने बड़ों के साथ नियमित संपर्क में नहीं होते हैं, तो पारिवारिक बंधन कम हो जाता है। यह भौतिक दूरी भावनात्मक वियोग का कारण बन सकती है।

नर्सिंग होम का उपयुक्त विकल्प:

वरिष्ठ नागरिकों के लिए विभिन्न परिस्थितियों में नर्सिंग होम एक उपयुक्त विकल्प हो सकता है विशेष रूप से जब घर पर प्रदान की जा सकने वाली देखभाल या सहायता से अधिक देखभाल की आवश्यकता होती है। उदाहरण के लिए, बुरी स्वास्थ्य स्थिति वाले वरिष्ठ नागरिक जिन्हें चौबीसों घंटे देखभाल की आवश्यकता होती है, वे इसे नर्सिंग होम में जल्दी प्राप्त कर सकते हैं।

बुजुर्ग लोग जिनके बच्चे विदेश में या दूर रहते हैं, अक्सर खुद को दैनिक कार्य अकेले निपटाते हुए दिखाई देते हैं जो समय के साथ चुनौतीपूर्ण हो सकता है। समय के साथ, वे आत्मनिर्भर बन जाते हैं। रोजमर्रा की जिम्मेदारियां निभाना मुश्किल हो जाता है। अंततः ऐसी स्थितियों में नर्सिंग होम में स्थानांतरित होना एक आवश्यकता बन सकता है। जब बुजुर्ग प्रियजनों की देखभाल की बात आती है तो परिवारों को एक महत्वपूर्ण निर्णय का सामना करना पड़ता है कि नर्सिंग होम या घरेलू देखभाल समाधान का विकल्प चुना जाए या नहीं। नर्सिंग होम के फायदे और नुकसान को ध्यान में रखते हुए आप घर में बुजुर्ग देखभाल सेवाओं का विकल्प भी चुन सकते हैं। अपने घर में बुजुर्गों की जरूरतों और उनकी देखभाल में आने वाली समस्याओं के बारे में सोच लीजिए और उसके बाद ही निर्णय लीजिए कि नर्सिंग होम या घर पर सेवाओं का समर्थन लेना है या नहीं।

थर्डजेंडर के अंतिम चरण:

हमारे मन की नजर में बुढ़ा होने के लिए कोई सार्वभौमिक रूप से स्वीकृत उम्र नहीं है पर हर मनुष्य के तन की एक आखिरी सीमा होती है जो तन की शारीरिक स्थिति में इसी तरह वृद्धवस्था बन जाती है, मन में नहीं। दुनिया के हर देश में हर व्यक्ति का सपना ऐसा होता है कि स्वस्थ जीवन जीना का अवसर मिलन चाहिए। इसमें थर्डजेंडर भी भाग लेते हैं। हमारे समाज में हर थर्डजेंडर व्यक्ति को अपनी अलग दुनिया बनाने का अवसर मिलता है। थर्डजेंडर समाज, हमारे समाज के एक महत्वपूर्ण हिस्सा है। थर्डजेंडर समूह की उपस्थिति को मानते हुए हम जानते हैं कि वे आम लोगों से अलग हैं परंतु शायद ही उन्हें हिकारत की नजर से देखता है। थर्डजेंडर को विस्थापन का दंश झेलना होता है। वर्तमान समय में थर्डजेंडर समाज को अपनी अस्मिता की तलाश में हर सामान्य व्यक्ति से अधिक झेलना पड़ता है और उनके आत्मसम्मान को बचाने लिए लगातार नई-नई समस्याओं से गुजरना भी पड़ता है। थर्डजेंडर की अस्तित्व पुराना है पर आज समाज में थर्डजेंडर की वृद्धजन की गिरती स्थिति को लेकर चिंता नहीं की जा रही है।

हालांकि, थर्डजेंडर के वृद्धजन का महत्व कम हो रहा है। पहले हर परिवार में उनकी भूमिका परिवार के मुखिया के रूप में हो रहा था लेकिन

आज के समाज में इनका महत्व ऐसे नहीं होते हैं। थर्डजेंडर को महत्व देने के बजाए उन्हें प्रताड़ना, अकेलापन और अपमान ही मिलता है। फिर वे सम्मानित कैसे होंगे?

थर्डजेंडर व्यक्ति की इन सारी समस्याओं को केंद्र में रखकर एस.जी.एस. सीसोदया निसार ने "वह" नामक उपन्यास लिखा है। एस.जी.एस. सीसोदया निसार का उपन्यास "वह" में थर्डजेंडर अंजू, कोमल, तप, रजिया, सुमन, रविंदर" आदि मुख्य पात्र हैं। तप एक लड़का है जिसको घूमना पसंद है। एक बार ताजमहल देखने जाता है तब तप को दो चोर लोग मारकर उसके सामान लेकर जाते हैं। उन चोरों से अंजू तप को बचाती है और अपने घर में उसकी इलाज करती है। अंजू दूध पिलाने समय अपनी कहानी को तप से बताने शुरू करती है।

उपन्यास में अंजू एक भोर का तारा के रूप में आजाती है। अंजू की उम्र बढ़ते समय में उसकी बोलचाल और भावना में लड़की का परिवर्तन शुरू हुआ। अंजू की बोलचाल को देखकर गाँव के सभी लोग ने उसे चिढ़ाने आरंभ की। अंजू की विद्यालय के अध्यापिका उसे अजीब-सी नज़र से देखती थीं और अंजू की माँ से बताया कि उसका शारीरिक विकास मुताबिक नहीं हो रहा है। इस वजह से अंजू की माँ ने परेशान शरीर के हो गई। इसलिए अंजू को माँ डाक्टर के पास ले गई। कुछ दिनों के पश्चात अंजू के मित्र बताते हैं कि "हम कक्षा में नहीं बैठेंगे"। विद्यालय के प्रधानाचार्य ने अंजू को अपने कक्ष में बुलाकर अंजू के सारे कपड़े उतारना दिया और कहा कि अब से स्कूल कभी मत आना, यहाँ से भाग ऐसे हुकुम दिया। उस दिन की घटना से अंजू पर सारे परिवार गुस्सा था और कोई उससे बात भी नहीं करता था। इस घटना के बारे में अंजू की बड़ी बहन की सगाई में पूरे परिवार लोग जान जाते हैं और अंजू को ना पसंद करने लगते हैं। नाते रिश्तेदारों सहित अंजू को उस पंडाल से गालियाँ सुनाकर निकाल दिए। अंजू की माँ उसे थर्डजेंडर से जोड़ना चाहती थी इसलिए उसको एक थर्डजेंडर के घर में भर्ती करती है। वहाँ से अंजू का कोमल से एक नया रिश्ता बनता है। कोमल अंजू की देखभाल करती है। अंजू ने यात्रा वाला तप से जोड़कर एक एन.जी.ओ बनाकर थर्डजेंडर के अधिकारों के लिए पाँचवाँ दिन घरने लगकर अपनी साँस को निकलती थी। अंजू ने थर्डजेंडर समाज के लिए अपने जीवन का संकल्प पूरा किया। उपन्यासकार ने अंजू द्वारा थर्डजेंडर के समाज की अस्मिता की लड़ाई का एक उदाहरण प्रस्तुत किया और बताया है कि समाज और सरकार तक पहचान पाने के लिए यह समुदाय निरंतर प्रयासरत है।

उपन्यास "वह", थर्डजेंडर "अंजू" के जीवन पर लिखा हुआ है परंतु इस उपन्यास में नायक के "अंजू" "कोमल" के जीवन के विविध पक्षों का उल्लेख किया गया है। (थर्डजेंडर समूह की भाषा में एक थर्डजेंडर व्यक्ति

को देखभाल रखने वाली को गुरु, नायक आदि नामों से बुलाया जाता है जो उस थर्डजेंडर के जिम्मेदारी हैं)। एस.जी.एस. सीसोदया ने इस उपन्यास में कोमल कथा पात्र के माध्यम से थर्डजेंडर वृद्धजन का असली चेहरा चित्रित किया है। कोमल, सत्तर वर्ष का थर्डजेंडर बुजुर्ग है। नाचने- गाने और बधाइयाँ माँगने से थर्डजेंडर अपनी अस्मिता कि तलाश खुद करना चाहते हैं पर अपने पहचान और अस्मिता की तलाश लड़ते हुए अंतिम क्षणों तक लड़ने वाले थर्डजेंडर भी हमारे साथ ही साथ रहते हैं। एस.जी.एस. सीसोदया निसार ने थर्डजेंडर कोमल के जीवन में छिपी हुई चेतना को उजगर करते हुए सामाजिक केलिए उसके दायित्वों के महत्व को रेखांकित किया है।

कोमल का जन्म बिहार के एक छोटे-से गाँव में हुआ था। कोमल के परिवार में कुल आठ लोग थे। उनका परिवार बहुत गरीब था। इसलिए आठ जन का पेट भरना उतना आसान काम नहीं था। कोमल के पिता जी एक ऐसे आदमी थे जिनको न घर - गृहस्थी की चिंता और न ही कुछ और। कोमल के पिता जी ताड़ी पीकर मर गए थे। इस कारण होश संभालने से ही पहले कोमल की माता जी ने उसका जिम्मेदार लिया था। कोमल के बचपन में उसकी सुंदरता और सुकुमारता देखकर लड़कियाँ और उनके गाँव के लोग भ्रम में पड़ गए थे कि कोमल असल में लड़की है या लड़का। कुछ साल के पश्चात कोमल पर गाँव के ज़मींदार की निगाह पड़ती है। इस ज़मींदार ने कोमल को अपने ज़मीन के बाग में बुलाया। तब उनके साथ आठ लोग थे। धीरे धीरे ज़मींदार के साथ रहते ज़मींदार को कोमल से प्यार हो जाता है इसलिए कोमल को बार बार अपने बाग में बुलाकर उसे कई सारे उपहार देते हैं। कुछ दिनों बाद कोमल की जेब में पैसे भी रख देते हैं। हर दिन कोमल वहाँ डरती घबराती पहुँचती है।

कोमल के जीवन का रहन-सहन देखकर गाँव के लोग कोमल को संदेह की नज़र से देखते हैं, क्योंकि कोमल के परिवार की स्थिति की कमाई के कारण शीघ्र ही उनका संदेह, विश्वास में बदल जाता है। इसके पश्चात कोमल ज़मींदार के साथ उनके पटना शहर में स्थित घर पहुँचती है। वहाँ ज़मींदार के दोस्त कोमल को सेक्सवोर्कर के रूप में दिखते हैं। "अच्छा यार राजेन्द्र, तुम यह बताओ कि तुमने किन्नर यानि हिजड़ा के साथ कभी सेक्स किया है?"¹। "नहीं है तो, क्या तुमने किया?"² ऐसे मालिक ने उनके दोस्त से पूछा तब उनका जवाब वैसे ही है कि "हाँ, यार मुझे तो सबसे अधिक आनंद जी उनके साथ करने में आता है"³। उस घर में रजिया और सुमन के नाम से दो थर्डजेंडर कोमल से मिलना आते हैं। मालिक को किसी काम से गाँव के बाहर जाना पड़ता है। तब रजिया और सुमन कोमल के पास आकर पूछते हैं और उनके साथ चलने की ज़िद करते हैं पर कोमल अपने मालिक के हुकुम के बिना कहीं भी जाना से मना कर देती है। "एसी

गुलामी से अच्छा तो खुदा मौत दे दे। तौबा-तौबा, मालिक का इतना खौफ, खुदा खैर करो। तुमसे तो हम लाख गुना अच्छे हैं”⁴। इन दोनों की उकसाऊँ बातें सुनकर कोमल को जोश आ गया। “आओ चलो, जो होगा सो देखा जाएगा?”⁵। ऐसे कहकर घर से बाहर निकलते कोमल डरते हुए उनसे बताती है कि “वे मुझे हि नहीं अपितु वे तुम लोगों को भी नहीं छोड़ेंगे। अभी तुम लोग नहीं जानते कि उनके कितने लंबे हाथ हैं”⁶। जाते समय मालिक के खजाना खोलकर देखते हैं। इतने रुपये देखकर कोमल को आश्चर्य होता है। कोमल ने अपने जीवन में अब तक इतना रुपये कभी नहीं देखा था। कोमल जब उन दोनों के साथ जाने लगती है तो उसके मन में एक सवाल उठता है और उनसे पूछती है कि “लेकिन मैं तुम लोगों के साथ कैसे रह सकती हूँ। क्योंकि मैं पूरी तरह मर्द हूँ और तुम लोगों के साथ रहने के लिए मुझे हिजड़ा होना चाहिए ना?”⁷। दोनों थर्डजेंडर कोमल से उनके मर्द होने के घमंड को तोड़ते हुए बताते हैं कि “सच्चाई से आँखें मत फेरो, हकीकत यह है न तुम मर्द हो और न ही औरता। अब तुम खुद ही बताओ कि तुम और हममें अंतर कहाँ है?”⁸। इसके पश्चात कोमल को एक वास्तविक घटना की याद आती है। वह सोचती है कि “मुझे आज तक मर्द समझा किसने है? न मेरे परिवार ने और न ही लौंडेवाजों ने। मैं तो अभी तक अंधेरे में ही जी रही थी। आज मुझे इन्होंने आईना दिखा दिया”⁹। इसके पश्चात मालिक के हुकुम के बिना उनके घर छोड़कर रज़िया और सुमन के साथ बाहर निकलती है। रज़िया और सुमन कोमल को उसी रात अन्य स्थान भेज देते हैं। वहाँ तो कोमल को एक सुसज्जित कक्ष दे देते हैं। कुछ समय के पश्चात एक ट्रांसजेंडर कोमल के लिए गरम दूध लाता है जो कोमल को पिलती है। इसका मतलब है कि कोमल अब से पूरी तरह से थर्डजेंडर है। तब से हर दिन शाम को अपनी गुरु माँ को देखना अवश्य है। तब कोमल एक लड़का के रूप में था। कोमल का अब तक सर्जरी नहीं हुआ है, इसलिए धीरे – धीरे कोमल थर्डजेंडर बनना मानसिक रूप से इश्क भी कर लेती है। यही कारण से वह थर्डजेंडर की रीति – रिवाज, उनके परम्पराएं समझने शुरू करती है। कोमल के नए घर में बार बार नाचना और गाना गाना उसका प्रदान काम बन जाता है। उसके गुरु माँ वहिदा कोमल से खुश है कि कोमल सब कुछ शीघ्र सीख रही है। कोमल उस घर में अपनी गुरु माँ कि सेवा में लगभग चार साढ़े साल तक रहती है। उसकी गुरु माँ वृद्ध हैं और एक दिन वह इस दुनिया से चल बसती है। इसके कारण इनके जाते ही गद्दी पाने लिए आपस में लड़ाई शुरू होती है।

कोमल को इस तरह की राजनीति से आहत हुई, इसलिए कुछ दिनों के पश्चात उसकी गुरु माँ के विचारधारक वालें और अपने थर्डजेंडर साथियों के साथ कानपुर आकर वहाँ अपने लिए अलग समूह बनाती है। अपनी गुरु माँ वहिदा की गद्दी पाने वाले संघर्ष से रज़िया भी बहुत दुखी होती है। लेकिन

रज़िया कोमल के साथ नहीं आती है। कुछ दिनों के पश्चात रज़िया अपनी सहेलियाँ के साथ कोमल के स्थान में आ जाती है और वेश्या वृत्ति करने वाले थर्डजेंडर से मिलती है। एक बार रज़िया के कहने पर कोमल उनके साथ रहने गई। लेकिन उनके साथ अधिक दिन बिताना नहीं चाहती है। इसी कारण कोमल उनसे अलग हो जाती है। पाँच साल बाद रज़िया खुदा को प्यारी होती है। ऐसे अपनी बचपन की कहानी अंजूसे बताकर अपने बूढ़ापे के दर्द बताती हैं। “तुम तो जानती ही हो, परिवार में भी आदमी जब बूढ़ा हो जाता है तो उसका महत्व काम हो जाता है। परिवार वाले उसकी अवहेलना करने लगते हैं। वे कहते हैं, ‘अब बूढ़े को दुनिया छोड़ देनी चाहिए। व्यर्थ ही हमारे मामलों में टांग अड़ाता है’ ठीक वही स्थिति अब मेरी है। मुझे ये लोग अब बोझ समझते हैं और मेरी अवहेलना करते हैं। वास्तव में बुढ़ापा बुरा होता है अंजूसू”¹⁰। कोमल अपने दर्दनाक जीवन की कठिनाई बताती हैं।

आजकल के समाज में कुछ थर्डजेंडर अपने जीवन निवृत्ति के बाद भी फूलों की सजावट, खेती, कपड़े धोने जैसे विभिन्न काम करते हुए अपना जीवन बिताते हैं। जैसे जैसे लोग काम और उच्च शिक्षा की तलाश में तेज से पलायन कर रहे हैं उनके बूढ़े माता-पिता अक्सर घर पर ही रह जाते हैं। वृद्ध लोगों के लिए अपने बच्चों के साथ स्थानांतरित होना कठिन होता है क्योंकि उनके लिए नए वातावरण, जीवन शैली और सामाजिक संरचनाओं के अनुकूल होना चुनौतीपूर्ण हो सकता है। यह समुदाय ही है जो उपक्षित और हाशिये में है। यह उस समाज का प्रतिनिधित्व करता है कि थर्डजेंडर गर्भधारण के बिना मातृत्व धारण कर सकते हैं।

विश्व और भारत में कई सारे थर्डजेंडर व्यक्ति हैं जिन्होंने न केवल थर्डजेंडर बच्चों को अपितु दूसरे मर्द और स्त्री के बच्चों को भी अडैप्ट करके माँ बन गई हैं। इसकी उत्तम उदाहरण है मानोबि बंदोपाध्याय जो भारत के प्रथम ट्रांसजेंडर प्रिंसिपल हैं। इन्होंने अपने छात्र देवाशीष से पूछा “क्या तुम मैडम की बजाय मुझे ‘माँ’ कह सकते हो?”¹¹ ऐसे पूछकर देवाशीष को अपने बच्चे कि तरह अडैप्ट किया है और उनके साथ रहती भी हैं। हर मनुष्य के हृदय में एक विश्वास होता है कि हर दिन के समाप्त होने पर उसके देखभाल के लिए एक आदमी और आत्मा हो।

निष्कर्ष:

वर्तमान साहित्य में वृद्धावस्था को कई संभावनाएँ हैं। सामाजिक, सांस्कृतिक, ऐतिहासिक और राजनीतिक अनुभवों के वैकल्पिक दस्तावेजीकरण के माध्यम से अतीत और वर्तमान के बीच एक पुल बनाता है जो भविष्य की दिशाएँ बना सकता है। वरिष्ठ नागरिकों की अंतर्दृष्टि और अनुभवों का उपयोग सामाजिक सुरक्षा नीतियों, स्वास्थ्य लाभों और वरिष्ठ

नागरिकों के अधिकारों से संबंधित कानूनों को तैयार करने के लिए किया जा सकता है। हालाँकि यह लेख वृद्धावस्था पर साहित्य का एक सीमित सर्वेक्षण प्रदान करता है परंतु ऊपर की चर्चाएँ स्पष्ट रूप से उनके साहित्यिक मूल्य और उनके सामाजिक सांस्कृतिक निहितार्थों के लिए ऐसे लेखन की संभावना को इंगित करती हैं। इस संदर्भ में कि आधुनिक चिकित्सा सुविधाओं के कारण वृद्ध लोगों की वैश्विक जनसांख्यिकी बढ़ रही है। वृद्धावस्था पर साहित्यिक और आलोचनात्मक प्रवचनों को बढ़ावा देना महत्वपूर्ण है ताकि वृद्धावस्था को समाज द्वारा बेहतर ढंग से समझा और स्वीकार किया जा सके।

थर्डजेंडर की संस्कृति, उनके परंपरा उनके समाज को समझ के और उनसे सहमत होने के लिए कोई भी सामने नहीं आता है। आज जैसे विश्व में वृद्धजन के लिए विरुद्धाश्रम है वैसे किसी थर्डजेंडर के लिए नहीं है। हमारे समाज में कोई भी थर्डजेंडरों की मदद करने लिए सामने नहीं आते हैं, इस लिए थर्डजेंडरों ने अपने समूह के लिए स्वयं से असाम में “तृतीय निवास” नामक एक ट्रस्ट बनाया है¹²। थर्डजेंडर जो भी बनाते हैं तो हम उन्हें अलग दृष्टि में रखकर देखते हैं। “हमारे आंदोलन को भी लोग हास – परिहास ही समझते हैं”¹³। भगवान की रचना में सब हिस्से की मंजिल एक ही होती है, स्त्री, पुरुष और थर्डजेंडर सब एक ही दौर से गुजरते हैं अतः बुढ़ापे में उनका बचना और देखभाल करना हमारा प्रथम काम है।

यह भविष्यक के प्रमुख मुद्दों को प्रस्तुत करता है, जिसमें अहम है, जो उम्र बढ़ने से जुड़ी गतिशीलता को दर्शाने पर केंद्रित है। उपलब्ध संग्रह के भीतर उम्र बढ़ना केवल उम्र से संबंधित प्रक्रिया नहीं है। यह अन्य साहित्यिक प्रस्तुतियों की तरह लिंग वर्ग और नस्ल की गतिशीलता को भी आमंत्रित करता है। अनुभव और ज्ञान के दिव्य रूप या बीमारी और नुकसान के सबसे बुरे रूप में बुढ़ापे को प्रस्तुत करने की प्रवृत्ति का विरोध करना महत्वपूर्ण है। ऐसा प्रतिरोध तभी विकसित किया जा सकता है जब

बुढ़ापे का प्रतिनिधित्व उम्र बढ़ने की प्राकृतिक प्रक्रिया के दर्द और सुख दोनों को सामने लाए।

संदर्भ सूची ग्रंथ:

1. एस.जी.एस. सीसोदिया ‘निसार’ – वह, विकास प्रकाशन, कानपुर, 2023 (पृ.स 50)
2. वही
3. वही
4. वही
5. वही
6. वही
7. वही
8. वही
9. वही
10. वही
11. मानोबी बंधोपाध्याय, झिमली मुखर्जी पांडे - पुरुष तन में फँसा मेरा नारी मन, राजपाल एण्ड सन्ज, दिल्ली, पृ) 2018.स (148
12. <https://tamil.getlokalapp.com/tamilnadu-news/indias-first-transgender-hostel-transgender-who-fought-1571491>
13. एस.जी.एस. सीसोदिया ‘निसार’ – वह, विकास प्रकाशन, कानपुर, 2023 (पृ.स 58)
14. <https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/ageing-and-health>

प्रवासी संदर्भ में श्रीलंकाई ईलम तमिल के भोजन और सांस्कृतिक पहचान

R. SUBHA

Ph.D Research Scholar, Department of Languages
VIT, Vellore

Dr. K. JAYALAKSHMI

Associate Professor, Department of Languages
VIT, Vellore

सार:

हाल के दशकों में प्रवासी साहित्य एक अलग साहित्यिक परंपरा बन गया है। डायस्पोरा शब्द ग्रीक शब्द *डायस्पेइरो* से आया है, जिसका अर्थ है अपनी मातृभूमि को छोड़ देना। घर पुरानी यादों को ताजा करता है और खासकर भोजन से जुड़ी यादें किसी व्यक्ति का सांस्कृतिक अस्तित्व इन यादों आधारित है। भोजन राजा है जब बात सांस्कृतिक निर्माण और व्यक्तिगत पहचान की है। यह लेख प्रवासी चित्रण और भोजन के बीच का गहरा संबंध बताता है। श्रीलंका के ईलम तमिल कई कारणों से सूडान, यूरोप, उत्तरी अमेरिका, पाकिस्तान, अफ्रीका और अमेरिका सहित दुनिया भर में बस गए। श्रीलंका में रहने वाले अप्पादुरई मुत्तुलिंगम तमिल में लिखते हैं। उनकी तमिल लघुकथाओं पर पुरस्कार और श्रीलंकाई और भारतीय आलोचकों से सकारात्मक समीक्षाएँ मिली हैं। "ए. मुत्तुलिंगम कथैगल" (ए. मुत्तुलिंगम कहानियाँ) स्रोत है जहाँ से इस शोध पत्र के लिए चुने गए दस कहानियों का चयन किया गया है। इस पुस्तक के आधार पर, ईलम तमिल विस्थापितों की पाक परंपराओं को दो वर्गों में बांटा गया: *ऊपनाया* गया भोजन और *प्रीमाणिग* श्रीलंकाई भोजन। *यि* कहानियाँ खाद्य प्रणालियों और अन्य विशेषताओं पर प्रकाश डालती हैं जहाँ तमिल समुदाय ने प्रवास किया है।

मूल शब्द: श्रीलंका, मुत्तुलिंगम, प्रवासी, समाज, खाद्य संस्कृति, तमिल साहित्य

भूमिका:

"डिया" (dia) और "स्पीरिन" (speirein) ग्रीक शब्दों से मिलकर "डायस्पोरा" बनाया गया है। "स्पायरिन" फैलाव को, "डिया" माध्यम को दर्शाता है। डायस्पोरा शब्द एक स्थान या देश से दूसरे स्थान पर जाने या प्रवास का वर्णन करता है। "एक बसनेवाला एक प्रवासी है जो एक विदेशी देश में एक स्थायी घर बनाता है"¹। यह पहली बार सेप्टुआजेंट (Septuagint) के ग्रीक अनुवाद में दिखाई दिया, जहाँ यह भगवान द्वारा गैरकानूनी इस्राएलियों पर लगाए गए श्राप को बताता है, जिससे उन्हें अपनी मातृभूमि छोड़कर "प्रवास" में रहना पड़ा।

डायस्पोरा की गतिशीलता, अपनी कृति: जैसा कि शुवन ने "अस्पष्ट अवधारणाओं के सैद्धांतिक निहितार्थ" में बताया है, डायस्पोरा शब्द हिब्रू शब्द, गैलुत के अनुवाद पर आधारित है और इसकी जड़ें ग्रीक भाषा में हैं। प्राचीन ग्रीस में, स्पीरो का अर्थ है बोना और डिया का अर्थ है खत्म, इसलिए यह शब्द प्रवास और उपनिवेशीकरण को संदर्भित करता था। हिब्रू में, "शुरुआत में यह शब्द बेबीलोन के निर्वासन के बाद फिलिस्तीन के बाहर यहूदियों की उपनिवेशों की स्थापना को संदर्भित करता था और इसने अपने पैतृक घरानों से दूर बसे लोगों का अधिक सामान्य अर्थ ग्रहण किया

है"²। वर्तमान में प्रचलित वॉकर कॉनर की खुली और अस्पष्ट परिभाषा कहती है कि "एक प्रवासी मातृभूमि से बाहर रहने वाले लोगों का वह खंड है"³

इंदिवारा थिलकाराथेन के अनुसार, "डायस्पोरा शब्द की उत्पत्ति ग्रीक शब्द डायस्पोरा से हुई है, जिसका अर्थ है फैलाव (बिखराव)। लोगों, भाषा या संस्कृति के फैलाव को डायस्पोरा कहा जा सकता है। जब कोई व्यक्ति या लोगों का समूह लोगों या भाषा के बारे में साहित्यिक रचना शुरू करता है, वे शायद विरासत से वंचित हो गए हों, लेकिन किसी अन्य भाषा में लिखना प्रवासी साहित्य कहलाता है"⁴

"*திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு*" (थिराई कदल ओडियुम थिरावीयम थेडु) एक प्रसिद्ध तमिल कहावत है जिसका अर्थ है "समुद्र में नौकायन करते समय धन और ज्ञान की खोज करें"। "संगम साहित्य में नेदुनलवदाई, पट्टिनापिल्लई और नैट्टिने जैसी कृतियों में प्रवासन का उल्लेख मिलता है। पट्टिनापिल्लई तमिल की पहली पुस्तक है जिसमें प्रवासी जीवनशैली और आर्थिक गतिविधियों का उल्लेख किया गया है"⁵

"அவன் உறை முனிந்த ஒக்கலொடு புலம் பெயர்ந்து" (अवनुराय मूनिन्था ओक्का लोडु पुलम पेयर्न्थु) । नैट्टिनाई के इस अंश में, पत्नी की एक दोस्त ने उसके पति को सूचित किया कि वे नमक बेचने के लिए दूसरे देश में जा रहे हैं। इसके बाद दंपति ने अपने स्थानांतरण की योजना बनाना शुरू कर दिया। 'संगम काल में प्रवासी भारतीयों के ये उल्लेख, जो दूसरी शताब्दी में शुरू हुए, इसके अस्तित्व का प्रमाण प्रदान करते हैं'⁶

संगम काल का तमिल साहित्य पहले से ही छप रहा था, जब प्रवासी साहित्य की शुरुआत हुई। तमिल साहित्य का इतिहास दो हजार साल से अधिक पुराना है। सबसे पुराने जीवित कार्यों में पाई गई परिपक्व विशेषताओं में कहीं अधिक गहन विकासवादी इतिहास का प्रमाण है। तमिल साहित्यिक लेखन के मूल स्रोत दो हैं: तमिल प्रवासी और दक्षिणी भारत के तमिल लोग, जो आज तमिलनाडु, केरल और श्रीलंका में बोलते हैं, ईलम तमिल। श्रीलंका के आज के तमिल भाषी लोगों ने श्रीलंकाई तमिल साहित्य या सीलोन तमिल साहित्य में योगदान दिया है। इन समुदायों में श्रीलंका के मूल तमिल, भारतीय उपमहाद्वीप के तमिल और मुसलमान शामिल हैं।

जब कोई प्रवासी साहित्य के बारे में सोचता है, तो एलम प्रवासी का लेखन दिमाग में आता है। प्रवासी भारतीयों का तमिल साहित्य एक नए विकासात्मक चरण का प्रतिनिधित्व करता है जो ईलम परंपरा से चलता है। आजादी से पहले, अंग्रेजों ने तमिल लोगों को बर्मा (अब म्यांमार), सिंगापुर, इंडोनेशिया, मलेशिया और अफ्रीका जैसे देशों में बंधुआ मजदूर के रूप में स्थानांतरित करने के लिए मजबूर किया, जिससे उन्हें इस प्रक्रिया में अपनी गरिमा खोनी पड़ी। जब विश्व युद्ध शुरू हुआ तो वे अपना माल वापस तमिलनाडु ले आए, लेकिन उसे बेचने में असमर्थ थे क्योंकि वे या तो शरणार्थी थे या मजदूर के रूप में पलायन कर गए थे। 1956 में एक और सामूहिक प्रवासन हुआ, जिसने तमिल श्रीलंकाई लोगों की संभावनाओं को सीमित कर दिया, जिसे कभी-कभी "पृथक सिंहली अधिनियम" (Separate Sinhala Act), भी कहा जाता था।

1983 तक यह स्पष्ट हो गया था कि उनका स्थायी घर उनका मूल देश होगा। 1990 तक, वे इस तथ्य से सहमत नहीं थे कि वे प्रवासी थे। वे यह याद नहीं कर पाए कि अपनी संस्कृति को पूरी तरह से एक अलग देश में त्यागना कैसा होता है। वे एकमत थे कि अपनी संस्कृति को अगली पीढ़ियों तक पहुंचाना उनकी पहचान को बचाने के लिए आवश्यक है। यहीं पर तमिल साहित्य में सर्व-राष्ट्रवादी परंपरा की शुरुआत हुई⁷। ईलम डायस्पोरा लेखकों में कुरमगल, आलियाल, के.एस. सुधाकर, एल.

मुरुगाबूपति, ए. मुथुलिंगम और वी. कंधवनम शामिल हैं। ईलम डायस्पोरा ने कविता, लघु कथाएँ और उपन्यास सहित कई महत्वपूर्ण लेख लिखे हैं।

19वीं सदी के तमिल लेखक अप्पादुराई मुथुलिंगम श्रीलंका के जाफना के कोक्कुविल गांव में जन्मे हैं। 1960 के दशक में, वे "अक्का" नामक लघु कथाएँ लिखने लगे। 50 साल बाद, 1995 में उन्होंने लिखना फिर से शुरू किया, और अगले तीन वर्षों में तीन समीक्षकों ने उनके संग्रह को प्रशंसित किया।

- "थिकटासक्करम" (दस खूबसूरत भुजाएँ) के लिए उन्हें तमिलनाडु से लिली देवसिगामणि पुरस्कार मिला।
- संग्रह "वामसाविरुथी" (पारिवारिक लक्षण), इसके लिए भारतीय स्टेट बैंक पुरस्कार और तमिलनाडु सरकार पुरस्कार।
- तीसरे संग्रह "वलाक्कु विथि" (द नॉर्थ रोड) को श्रीलंका सरकार की ओर से सांस्कृतिक पुरस्कार से सम्मानित किया गया। 2012 में मुथुलिंगम को दिए गए सम्मानों में श्रीलंका से साहित्य अकादमी पुरस्कार और लघु कथाओं के सर्वश्रेष्ठ संग्रह के लिए विकटन पुरस्कार शामिल थे।

भोजन एक अनिवार्य आवश्यकता है। ब्रह्मांड के सभी जीवित प्राणी अपने अस्तित्व के लिए भोजन पर निर्भर करते हैं। भोजन के बिना इस संसार में कोई भी प्राणी जीवित नहीं रह सकता। शरीर को पोषण के लिए भोजन की आवश्यकता होती है। भोजन का अर्थ अलग-अलग लोगों के लिए भिन्न हो सकता है, परंतु यह शरीर के लिए शक्ति और ताकत का स्रोत है। यदि सही प्रकार का ईंधन दिया जाए तो शरीर एक विशेष ढंग से कार्य करता है, और यदि गलत ईंधन भी दिया जाए तो भी वह किसी न किसी रूप में कार्य करता है। हिप्पोक्रेटस के शब्द "भोजन ही औषधि हो और औषधि ही भोजन" यहाँ पूर्णतः उपयुक्त प्रतीत होते हैं।

श्रीलंका से प्रवास कर अन्य देशों में बसने वाले कई तमिल अब भी पारंपरिक आहार परंपराओं का पालन करते हैं। कभी-कभी, वे अपने पारंपरिक भोजन पद्धतियों को बनाए रखते हुए भी, अपने नए देश के खान-पान को अपनाते हैं।

"ए. मुथुलिंगम कथाएँ" संग्रह से मैंने दस कहानियाँ चुनी हैं। इस पुस्तक में 1958 से 2003 तक की अवधि की कुल 75 कहानियाँ संकलित हैं। जो ईलम तमिल दूसरे देशों में जाकर बसे हैं, उनके पास दो प्रकार की पाक परंपराएँ हैं—एक तो पारंपरिक श्रीलंकाई भोजन और दूसरी, उनके नए देश से अपनाई गई भोजन शैली।

अपनाया गया भोजन:

मूल श्रीलंकाई लोगों ने दूसरे देश में जाने पर अपना खाना बदल दिया "मुलुविलकु" (पूर्ण दीपक) की नायिका के शब्दों में, "यह एक ऐसा देश है जिसने हमें रहने के लिए एक जगह दी है; अब से, उनका भोजन हमारा भोजन है"⁸ मुथुलिंगम द्वारा देश के भोजन को खाने के महत्व के बारे में एक संदेश दिया गया जिसने उसे शरणार्थी के रूप में स्वीकार किया। जैसा कि हम संगीता के चित्रण के माध्यम से देखते हैं, पत्नी उत्साह से आप्रवासी और राष्ट्रीय संस्कृति दोनों को स्वीकार करती है।

फफु और ओकरा का सूप (fufu and okra): "मुलुविलक्कु" कहानी के अनुसार, ईलम तमिलों ने अपने पारंपरिक भोजन को छोड़ दिया जब वे श्रीलंका से अफ्रीका चले गए। इसके बजाय, उन्होंने अफ्रीकी खाना खाया। "उस शाम संगीता ने ओकरा और फफू सूप बनाया था। उसने दो साल तक अफ्रीकी भोजन को समझने और अध्ययन करने में बीताया " ⁹। इन वाक्यों से स्पष्ट था कि वह कई पाक संस्कृतियों के अनुकूल हो सकता है।

डरबन फिश करी (Durban Fish Curry) अफ्रीका में बहुत प्रसिद्ध है। "डरबन मछली करी के लिए ईलम तमिल को तैयार किया गया था। आपको कोटा फिश बनाने की कोशिश करने का कोई पछतावा नहीं होगा। उन्होंने इसे मोटी रूप से काटकर ग्रेवी के साथ पकाया"¹⁰ मुलुविलक्कु की कहानी में इसका उल्लेख है। इससे समझा जा सकता है कि उन्होंने अफ्रीकी खाना अपना लिया है।

मोची (The Cobbler)-ईलेम तमिलों के रूप में समर्पित हैं और अमेरिकी खाना के साथ किसी भी अन्य अमेरिकी के रूप में आसक्त हैं। पति ने उस व्यंजन के बारे में सुनाया जो उसकी पहली पत्नी ने तैयार किया था " मेरी पहली पत्नी ने गरम ओवन में 350 डिग्री तक मीठा मोची बनाना शुरू किया। दूध-चीनी मिश्रण के साथ उन्हें कोटिंग के बाद 45 मिनट के लिए सेब पकाया।"¹¹ "मुधल वीरंधु, मुधल भोगम, मुधल मनैवी" (पहली पार्टी की कहानी, पहली भूकंप, पहली पत्नी) की यह पंक्तियाँ रुचि से अपनाए गए भोजन की ओर प्रवासी को दर्शाती हैं।

मुथुलिंगम की "किरकनम" कहानी के अनुसार, विदेशियों ने **चैपली कबाब-नन रोटी** को पाकिस्तान में लोकप्रिय बनाया है। " हमने सरसथा नामक एक स्थान पर चैपली कबाब-नन रोटी खाई और छह बजे के आसपास घर लौट आए"¹²

शाहन फुल: कहानी के लेखक "पार्थी पू" (कॉटन ब्लॉसम) के अनुसार, सूडान के भोजन पर निम्नलिखित शब्दों में चर्चा की गई

है। "सुबह लगभग 10 बजे, अब्दुल्ला खुद को नाश्ता बना देगा। पहले और बड़ा था, अब कई वर्षों के बाद उनके सुबह के स्टेपल हैं-शाहन फुल।"¹³

"बमिया, एक सूर्य-खरपत द मंग बीन जो सूडानी की दुकानों में बेतहाशा बेचती है, पाउडर रूप में है और एक पेय है।"¹⁴ यह स्पष्ट है कि इडली, वाडा, एलाम तमिल लोगों के लिए एक संतोषजनक भोजन है, लेकिन उन्होंने सूडान देशों के भोजन को अनुकूलित किया है। यह अपनाया गया व्यंजनों के साथ है।

एक अन्य कहानी "ओरू सदम" (एक चावल) में, आप्रवासी बच्चों का एक समूह कनाडा में बसता है और उस देश की कई विशेषताओं को अपनाता है। "बच्चे को कनाडाई भोजन के आदी हैं " ¹⁵। **पिज्जा और हैम्बर्गर** जैसे फास्ट फूड के लिए बच्चों की लत से शिवलिंगम और पूर्णिमा के लिए चिंता थी।

"एग सलाद" (कैदियों के लिए भोजन): सभी खाद्य पदार्थ जो कच्चे खाए जा सकते हैं, जैसे दही, ककड़ी, काली मिर्च, टमाटर, प्याज, गाजर, आदि को सलाद माना जाता है। यह सलाद कनाडाई जेलों में दोषियों को प्रदान किया जाता है, जैसा कि लेखक द्वारा "कोलुथथादु पिडिपेन" कहानी में उल्लेख किया गया है। इस जगह पर अद्वितीय भोजन परोसा जाता है। पके हुए पालक और सलाद के अलावा, वे मछली के साथ पांच बार, चिकन पैरों के साथ तीन बार और सलाद के साथ चार बार दो अंडे परोसते हैं।"¹⁶

खराब मौसम के कारण, कनाडाई जेलों में तमिल दोषियों को पौष्टिक भोजन दिया गया था, जैसा कि इन वाक्यों में संकेत दिया गया है

रेडियोएक्टिव भोजन: लघु कथा "फीनिक्स परबई" (फीनिक्स बर्ड) में, मुथुलिंगम का वर्णन है कि कैसे स्वीडन के तमिल आप्रवासियों ने स्वीडन आहार और खाना पकाने की शैली को अपनाया। "कोई स्टोव नहीं है, विकिरण सब कुछ पकाता है, और वे कंप्यूटर कार्यक्रमों के अनुसार खाते हैं; इस डिश का कोई स्वाद नहीं है। एक कप कॉफी भी मेरी जरूरतों को पूरा नहीं कर सकती थी। एक बार मुझे अदरक-मिल्क-चीनी पेय की इच्छा थी जिसे 'कडुगकप्पी' नाम में जाना जाता है। मैंने इसे कंप्यूटर में प्रोग्राम किया, लेकिन चार या पांच असफल प्रयासों के बाद, मैंने आखिरकार हार मान ली।"¹⁷ स्वीडिश व्यंजन और खाना पकाने की तकनीक अर्जुन और उनके परिवार की प्रकृति बन गई, लेकिन उनके पिता ने इसे अपनाने से इनकार कर दिया।

श्रीलंकाई आप्रवासियों के बच्चे केन्या में **यामो सोमा मीट मटन कटलेट्स** से प्यार करते हैं। कहानी "रहुकलम" में कहा गया कि बच्चों में से –“एक यम सोमा को उसके साथ शेयर करते देखना चौंकाने वाला था। हालांकि, मुझे लगा कि वह शाकाहारी है। वह में याया खाती है जिससे उसके माता-पिता अनजाने थे।”¹⁸ यह ध्यान दिया जाता है कि जब माता-पिता यात्रा करते हैं, तो वे अपनी भोजन की आदतों को नहीं बदलते हैं, लेकिन उनके बच्चे नए देश में आसानी से घुल जाते हैं।

पारंपरिक श्रीलंकाई व्यंजन:

ड्रमस्टिक सहजन तमिल लोगों का एक प्रमुख सब्जी है। वे अफ्रीकी जंगलों के चार मील की दूरी पर घूमते हैं और ईलम तमिलों द्वारा तैयार किए जाते हैं। हालांकि, लेखक का उल्लेख है कि अफ्रीका में, ड्रमस्टिक को डेविल स्टिक कहा जाता है। यह "कुथम्पेयेन थैथम" कहानी की एक पंक्ति पर आधारित है, "ड्रमस्टिक्स केवल जंगल में चार-मील के ट्रेक के बाद पाया जा सकता है। यह भूत की छड़ों के रूप में जाना जाता है। वे ड्रमस्टिक से बचते हैं, जो उत्कृष्ट है और स्वाद में अलग है।"¹⁹ "पूरे गाँव ने तीन दिनों के लिए इस हाथी के मांस का सेवन किया। क्या? क्या वे हाथी के मांस का उपभोग करते हैं?"²⁰ रुची हैरान था। यह स्पष्ट करता है कि तमिल लोगों को अफ्रीकी व्यंजनों का डर था।

फेनरीक ग्रेवी और अप्पम: कहानी "विरंथली" (अतिथि) के अनुसार, श्रीलंका के कुछ सबसे प्रसिद्ध व्यंजन आप्रवासी घरों में तैयार किए गए हैं। यह समझ में आता है कि पुरुष श्रीलंकाई पारंपरिक व्यंजनों को महत्व देते हैं। "मेथी सूप में मेथी की छोटी मात्रा, मेथी सूप अच्छा और सुगंधित था।"²¹ अफ्रीकी लड़के कामारा ने ईलम तमिल दोस्तों से खाना पकाने की चालें सीखीं, जिसमें सौंफ, लहसुन, मेथी, सरसों और काली मिर्च शामिल हैं और मेथी ग्रेवी।

सांबर राइस- फिश ब्रॉथ (सूप) - "वाह, क्या दावत-सैंम्बर राइस, फिश सूप, ब्रिंजल फ्राइज, ड्रमस्टिक फ्राइज! - क्या यह कनाडा या जाफना है?"²² "ओरू सदम" कथा में यह इंगित करता है कि कनाडा के कुछ तमिल प्रवासियों ने अपने घर के व्यंजनों को याद किया।

इडली और दोशा-समबा : मुथुलिंगम का कहना है कि डायस्पोरा के मूल निवासी तमिल परंपराओं के साथ फिर से जुड़ गए हैं। "धीरे-धीरे उन्होंने स्टेक छोड़ दिया और इडली, सांबर और डोसा की आदत डाल दी।"²³ यह "रहुकलम" का वर्णन है, जहां वे स्थानीय व्यंजनों को अपनाने के बावजूद अपने देश की खाने-पीने की संस्कृति और परंपराओं

में दृढ़ता से जुड़े हुए हैं। साल भोजन का आनंद लेते हुए बीत गया। वह डोसा, इडली, वडा और अप्पम बनाने के लिए रुकी। "बर्गर, द घोस्ट एंड पिज्जा, द डेविल, ने घर को बढ़ावा दिया" ²⁴ पति, "एंथवथु कतिराई" की कथा में अपने दुःख को व्यक्त करता है और अपने सांस्कृतिक मूल्यों का पालन करना चाहता है, लेकिन उसकी पत्नी खाना पकाने को तैयार नहीं है।

निष्कर्ष:

खाद्य संस्कृति का अध्ययन, जैसा कि प्रवासी जीवन की कहानियों में दिखाया गया है, तमिलों में भोजन प्रणाली को दर्शाता है जो विदेश में पलायन करते हैं। इन कहानियों में, पुरुषों को स्थानीय खाद्य पदार्थों की आदी होने में समय लगता है, इसलिए वे अपनी परंपरा और पारंपरिक खाने की आदतों का पालन करना चाहते हैं। तमिल लोग विशेष रूप से श्रीलंका के बच्चों और महिलाओं ने अपने नए घरों में उन राष्ट्रों की पाक परंपराओं को अपनाकर आत्मसात कर लिया, जिनमें वे उतरे थे। इन कहानियों में पुरुषों के पास विदेशी व्यंजनों को समायोजित करने में कठिन समय है और श्रीलंका वापस जाने की योजना बना रहे हैं।

सन्दर्भ सूची:

1. जला बंधन, निरंजन सिंह नूर, पंजाब 1989, पृष्ठ 2
2. Shuval, Judith T., "The dynamics of Diaspora: Theoretical implications of ambiguous concepts", in Rainer Münz and Rainer Ohliger, *Diasporas and Ethnic Migrants: Germany, Israel and Russia in Comparative Perspective*, London, Frank Cass, 2003. (Shuval, 2003).
3. Connor, Walker: The impact of homelands upon diasporas. In: Sheffer, Gabriel (ed.): *Modern Diasporas in International Politics*. London: Croom Helm. 1986. 16.
4. थिलकरथेन, इंडीवारा, प्रवासी और प्रवासी साहित्य, रविवार, 15May 2011
5. TVU Courses (tamilvu.org)
6. बालसुब्रमनियां , नटरीनई, नेथल-थोजली कुटू पृष्ठ -346
7. बरमुगामथु। एच, एडवर्ड सेथम केलिथेथेया इयालम, पृष्ठ -165
8. "ए. मुत्तुलिंगम कथैगल"(एकत्रित कहानियां) मुलुविलककु -पृष्ठ- 268
9. वही पृष्ठ- 267

10.वही पृष्ठ- 269	18.राहुकालम, पृष्ठ, 633
11. मुधल वीरंधु, मुधल भोगम्पम, मुधल मनैवी पृष्ठ -702	19.कुथमपीन थान्थम, पृष्ठ .169
12. किराकनम पृष्ठ-227	20.वही पृष्ठ 166
13. पार्थी पृष्ठ 333	21.विरंथली, पृष्ठ .518
14.वही पृष्ठ-337	22.ओरू सादम, पृष्ठ .210
15.ओरू सादम, पृष्ठ 211	23. राहुकालम, पृष्ठ, 634
16.कोलुथथाडु पिडिपेन पृष्ठ 647	24.ऐन्थावाथु कथिरई पृष्ठ.596
17.फीनिक्स परावै पृष्ठ 251	

ECHOES OF THE ETERNAL: THE TRANSMISSION AND INFLUENCE OF SANSKRIT PHILOSOPHY AND LITERATURE IN THE WEST

Ms. MADURAM.R

Undergraduate Student

Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli
Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

Dr. S. USHA

Head and Professor, Department of Sanskrit

Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli
Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

Abstract

The transmission of Sanskrit philosophy to the West has profoundly influenced metaphysics, epistemology, psychology, and literature. Rooted in the Vedas, Upanishads, and Buddhist traditions, these philosophical currents found resonance in the works of Immanuel Kant, Georg Wilhelm Friedrich Hegel, Søren Kierkegaard, Friedrich Nietzsche, Carl Jung, and Sigmund Freud. This study traces the historical dissemination of Sanskrit thought through Indo-Greek exchanges, Al-Biruni's translations, and the contributions of European Orientalists like Max Müller and Friedrich Schlegel. Schopenhauer's admiration for the Upanishads, Nāgārjuna's parallels with Kantian dialectics, and the integration of Yogic principles into Jungian psychology exemplify the deep intellectual exchange between Eastern and Western traditions.

Methodology

Employing a historical-comparative approach, this research examines primary Sanskrit texts, Western philosophical writings, and scholarly analyses to map the influence of Indian thought on Western intellectual traditions.

Objectives

1. Explore the historical pathways through which Sanskrit philosophy entered Western discourse.
2. Analyse its reinterpretations within German Idealism, existentialism, and psychoanalysis.

3. Assess its literary reflections in the works of Emerson, Thoreau, and Eliot.

4. Highlight its contemporary relevance in ecological and consciousness studies.

By examining the integration of Sanskrit philosophy into Western thought, this research reveals a cross-cultural intellectual dialogue that continues to shape modern perspectives on reality, selfhood, and ethics, offering insights into a shared human quest for wisdom and transcendence.

1. Introduction: The Cross-Cultural Legacy of Sanskrit Philosophy

The transmission of Sanskrit philosophy to the West represents a profound intellectual and spiritual exchange that has shaped the course of metaphysical, epistemological, ethical, and literary traditions. Rooted in the ancient Vedas, Upanishads, and Buddhist texts, Sanskrit thought has engaged with Western philosophical movements, influencing figures from the Greek, medieval Islamic, and modern European traditions. The journey of Sanskrit philosophy into Western thought began with early Indo-Greek exchanges and continued through the Islamic Golden Age with Al-Biruni's translations before reaching a more systematic form in the Orientalist movement of the 18th and 19th centuries. This scholarly engagement brought Indian philosophical ideas into dialogue with German Idealism, existentialism, psychoanalysis, and Western literature.

1.1 Ancient Wisdom: The Universality of Sanskrit Thought

The philosophical traditions of India have long been preoccupied with fundamental inquiries into reality, selfhood, and the cosmos. Texts like the Upanishads, Bhagavad Gītā, and Madhyamaka treatises articulate metaphysical visions that parallel and, at times, challenge Western philosophical perspectives. The Upanishadic assertion, "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म" (*satyam jñānam anantam brahma* – "Brahman is truth, knowledge, and infinity," Taittirīya Upanishad 2.1.1), echoes themes found in German Idealism, particularly in Hegel's conception of the Absolute Spirit.

During the 18th and 19th centuries, European Orientalists, notably Max Müller and Friedrich Schlegel, played a pivotal role in bringing these texts to Western audiences. Their translations and interpretations provided intellectuals such as Schopenhauer with access to Indian thought, inspiring new metaphysical inquiries and ethical perspectives.

1.2 Shared Quest: Universal Philosophical Inquiries

The philosophical interplay between Sanskrit and Western thought reveals a human pursuit of understanding reality, consciousness, and the ethical life. The Advaitic concept of non-duality (*Advaita Vedanta*), the dualism of *Sāṅkhya*, and the Middle Way of *Madhyamaka* resonate with major Western thinkers, demonstrating an intellectual and spiritual kinship. This interaction has enriched philosophical discourse, contributing to the development of German Idealism, existentialism, and psychoanalysis.

2. Historical Transmission of Sanskrit Thought to the West

2.1 Ancient and Medieval Interactions

The philosophical exchange between India and the West dates back to the Indo-Greek period (circa 4th century BCE), when Alexander's invasion facilitated cross-cultural dialogues. Greek thinkers, including Pythagoras and Plato, engaged with ideas that parallel Indian metaphysical themes, particularly regarding the immortality of the soul and the nature of reality. During the medieval period, Sanskrit texts reached the Islamic world through scholars such as Al-Biruni, who translated Indian philosophical works into Arabic. These

translations laid the groundwork for later European engagements with Indian philosophy during the Renaissance and Enlightenment.

2.2 Orientalism and the 18th-19th Century European Engagement

The systematic study of Sanskrit texts in Europe began with scholars like Sir William Jones and Max Müller. Friedrich Schlegel's work on Indian philosophy influenced Romanticism, while Arthur Schopenhauer drew extensively from the Upanishads, asserting: "In the whole world, there is no study so beneficial as that of the Upanishads."

Schopenhauer's metaphysical outlook, particularly his view of the world as *Māyā* (illusion), closely aligns with the Vedantic notion that empirical reality is transient. The Upanishadic teaching "*ब्रह्म सत्यं जगन्मिथ्या*" (*Brahma-satyam Jagat-mithyā* – "Brahman is the only reality; the world is an illusion," Vivekachudamani 20) profoundly shaped his doctrine of transcendence.

2.3 20th Century and Modern Academic Exchange

The influence of Sanskrit thought persisted into the 20th century, influencing philosophers like Heidegger, who explored themes of Being reminiscent of *Advaita Vedanta*. Similarly, Carl Jung's psychological theories incorporated Yogic principles, as seen in his understanding of the unconscious mind in relation to *Yoga Sūtra* 1.2: "*योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः*" (*Yogas citta-vṛtti-nirodhaḥ* – "Yoga is the cessation of the modifications of the mind").

3. Core Sanskrit Texts and Their Western Philosophical Adaptations

3.1 Upanishads & Vedanta: Influence on German Idealism

German Idealist philosophy, particularly in the works of Fichte, Schelling, and Hegel, exhibits striking parallels with Vedantic thought. The Upanishadic teaching "*सर्वं खल्विदं ब्रह्म*" (*Sarvam khalvidam brahma* – "All this is indeed Brahman," Chandogya Upanishad 3.14.1) resonates with Hegel's Absolute Spirit, which represents the unity of being and thought.

3.2 Sāṅkhya & Yoga: Existentialism and Psychoanalysis

The *Sāṅkhya* system, which posits a dualism between *Puruṣa* (consciousness) and *Prakṛti* (matter), influenced existentialist discourses, particularly in Kierkegaard's notion of the self's dialectical struggle between the finite and infinite.

3.3 Madhyamaka Buddhism & Kantian Dialectics

Nāgārjuna's *Madhyamaka* school, with its doctrine of *śūnyatā* (emptiness), finds a parallel in Kant's critical philosophy. Just as Kant argued that human cognition is confined to appearances, Nāgārjuna asserted that all conceptual categories are ultimately empty: "*शून्यता सर्वदृष्टीनाम्*" (*Śūnyatā sarva-dṛṣṭīnām* – "Emptiness is the essence of all views," Mūlamadhyamakakārikā 13.8).

4. Sanskrit Wisdom in Western Literature

The transmission of Sanskrit philosophy and literature to the West profoundly shaped the development of modern literary movements, particularly Transcendentalism and Modernism. Western writers, seeking a deeper

understanding of selfhood, nature, and transcendence, turned to ancient Indian texts, drawing inspiration from the Upanishads, Bhagavad Gītā, and Buddhist teachings. The influence of Sanskrit philosophy in literature is evident in the works of Ralph Waldo Emerson, Henry David Thoreau, and T. S. Eliot, whose writings reflect Vedantic, Yogic, and Buddhist themes.

4.1 Transcendentalism: Emerson and Thoreau

The Transcendentalist movement, which emerged in 19th-century America, was significantly shaped by Sanskrit thought. Central to Transcendentalist philosophy was the belief in the unity of the individual soul (Ātman) with the Universal Soul (Brahman)—a concept fundamental to the Upanishads. Emerson and Thoreau, two key figures of this movement, engaged deeply with Sanskrit texts, incorporating their teachings into their works.

4.1.1 Ralph Waldo Emerson: The Over-Soul and Vedantic Thought

Emerson's essay *The Over-Soul* (1841) reflects a profound engagement with Vedantic philosophy. The idea that the divine essence permeates all beings closely aligns with the Upanishadic teaching:

"सर्वं खल्विदं ब्रह्म" (*Sarvam khalvidam brahma* – "All this is indeed Brahman," Chāndogya Upanishad 3.14.1).

Emerson's conception of the Over-Soul as an eternal, omnipresent spiritual reality corresponds to the Upanishadic idea of Brahman as the ultimate reality. His emphasis on intuition as a means of accessing this higher

truth mirrors the Jnana Yoga (path of knowledge) of Vedantic tradition.

4.1.2 Henry David Thoreau: Walden and Yogic Principles

Thoreau, a disciple of Emerson, immersed himself in Sanskrit texts, particularly the Bhagavad Gītā. His masterpiece *Walden* (1854) embodies the ascetic and meditative ideals of Yogic philosophy, as seen in the following passage:

"To some extent, and at rare intervals, even I am a yogi." (*Walden*, Chapter 2)

This statement reveals Thoreau's identification with the Sannyāsī (renunciant) tradition, which emphasizes a life of simplicity, self-discipline, and meditation. The influence of the Bhagavad Gītā is evident in his reflections on self-realization and detachment from material possessions.

A direct parallel can be seen in Krishna's words to Arjuna:

उद्धरेदात्मनात्मानं नात्मानमवसादयेत्

आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुरात्मैव रिपुरात्मनः ॥

(*Uddhared ātmanātmānam nātmānam avasādayet*

ātmaiva hyātmano bandhur ātmaiva ripur ātmanah

Translation – "Elevate yourself through the power of your mind, and not degrade yourself, for the mind can be the friend and also the enemy of the self." Bhagavad Gītā 6.5).

Like the Gītā, *Walden* advocates inner self-mastery as the path to true freedom.

4.2 Modernist Echoes: T. S. Eliot and the Upanishads

The Modernist literary movement of the early 20th century also drew heavily from Sanskrit

philosophy, particularly in response to the spiritual and existential crises of the time. T. S. Eliot, one of the foremost Modernist poets, incorporated Sanskrit phrases and philosophical themes into his seminal work, *The Waste Land* (1922).

4.2.1 T. S. Eliot: The Waste Land and Upanishadic Wisdom

Eliot, having studied Sanskrit at Harvard, directly integrated Upanishadic teachings into *The Waste Land*. The climactic section of the poem concludes with the Sanskrit invocation:

"दत्त दयध्वं दम्यत" (*Datta, Dayadhvam, Damyata* – "Give, Sympathize, Control," Bṛihadāraṇyaka Upanishad 5.2.3).

Each of these three imperatives reflects a crucial ethical and spiritual principle:

1. Datta (Give) – The act of selfless giving (Dāna), which aligns with the Upanishadic teaching that true wisdom lies in renunciation.
2. Dayadhvam (Sympathize) – The cultivation of compassion (Karunā), a key virtue in both Vedanta and Buddhist ethics.
3. Damyata (Control) – The discipline of the senses (Dama), central to Yogic and Vedantic philosophy.

Eliot's use of Sanskrit not only emphasizes the universality of spiritual wisdom but also suggests that Western civilization, plagued by materialism and fragmentation, can find renewal through Eastern philosophical insights.

4.3 Herman Hesse: Siddhartha and Buddhist Influence

Another major literary figure influenced by Sanskrit philosophy is Hermann Hesse, whose novel *Siddhartha* (1922) is deeply rooted in

Buddhist and Vedantic teachings. The protagonist's spiritual journey mirrors the path of the Buddha, incorporating core concepts from Indian philosophy.

A notable passage in *Siddhartha* reflects the Madhyamaka (Middle Way) doctrine:

"Wisdom cannot be imparted. Wisdom that a wise man attempts to impart always sounds like foolishness to someone else... Knowledge can be communicated, but not wisdom." (*Siddhartha*, Chapter 12)

This statement parallels Nāgārjuna's assertion:

"शून्यता सर्वदृष्टीनाम्" (*Śūnyatā sarva-dṛṣṭīnām* – "Emptiness is the essence of all views," Mūlamadhyamakakārikā 13.8).

Just as Nāgārjuna's philosophy deconstructs conceptual rigidities, *Siddhartha* emphasizes the ineffability of true wisdom, which can only be realized through direct experience rather than intellectual discourse.

4.4 Literary Reflections: A Synthesis of East and West

The literary engagement with Sanskrit philosophy highlights a deep intellectual and spiritual synthesis between Eastern and Western traditions. From Transcendentalist self-reliance to Modernist spiritual renewal, Indian thought has profoundly shaped the evolution of Western literature.

This cross-cultural transmission of ideas suggests a universal human pursuit of truth and self-realization, affirming the Upanishadic declaration:

"एकं सद्भिर्वा बहुधा वदन्ति" (*Ekam sad viprā bahudhā vadanti* – "Truth is one, but the wise speak of it in many ways," R̥gveda 1.164.46).

By examining and integrating Sanskrit philosophy, Western literary traditions have expanded their metaphysical inquiries, fostering a dialogue that transcends cultural and temporal boundaries. This interplay of traditions continues to influence contemporary literature, reinforcing the timeless relevance of Sanskrit wisdom in the modern world.

5. Comparative Analysis: Core Philosophical Themes

Sanskrit and Western philosophies share deep intersections in metaphysics, ethics, and psychology. Many Western thinkers, knowingly or unknowingly, engaged with concepts central to Vedanta, Sāṅkhya, and Buddhism.

5.1 Metaphysics: Advaita Vedanta vs. Kantian Noumenon

Advaita Vedanta posits Brahman as the absolute, infinite reality, beyond sensory perception: "ब्रह्म सत्यं जगन्मिथ्या" (*Brahman satyam jagan mithyā* – "Brahman alone is real; the world is an illusion," Vivekachūḍāmaṇi 20).

Similarly, Kant's noumenon (*Ding an sich*) is unknowable, as human cognition is confined to appearances. Both acknowledge an ultimate reality beyond sensory perception, but Advaita claims Brahman can be realized, whereas Kant asserts the noumenon is forever beyond reach.

5.2 Ethics: Karma and Nietzsche's Eternal Recurrence

Karma, the law of cause and effect, states that actions determine future experiences:

"यथा हि भूतान्यथैव दृश्यन्ते, तथा प्रजायन्ते तत्र तत्र"
(*Yathā hi bhūtānyathaiva drśyante, tathā prajāyante tatra* – "As beings exist in one form,

they are reborn elsewhere according to their actions," *Bṛhadāraṇyaka Upanishad* 4.4.3).

Nietzsche's Eternal Recurrence similarly demands responsibility for every action. However, karma allows for liberation (*mokṣa*), while Nietzsche presents life as an inescapable cycle.

5.3 Psychology: Jungian Archetypes and Yogic Consciousness

Jung's theory of the unconscious parallels Yogic psychology. Patañjali's *Yoga Sūtra* 1.2 defines yoga as:

"योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः" (*Yogaś citta-vṛtti-nirodhaḥ* – "Yoga is the cessation of the modifications of the mind").

Jung's archetypes resemble Sanskrit deities as psychological forces, aligning with Vedantic self-inquiry and Yogic meditation.

6. Contemporary Relevance and Environmental Consciousness

6.1 Environmental Ethics and Sustainability

Sanskrit philosophy advocates harmony between humans and nature. The *Bhagavad Gītā* states:

"लोकसंग्रहमेवापि संपश्यन् कर्तुमर्हसि"
(*Lokasaṅgrahamevāpi sampasyaṇ kartum arhasi* – "Act for the welfare of the world," *Bhagavad Gītā* 3.20).

This aligns with modern ecological movements, emphasizing sustainability and non-violence (*Ahimsā*).

6.2 Consciousness Studies and Mindfulness

Sanskrit wisdom deeply informs modern neuroscience and consciousness studies. The *Bhagavad Gītā* teaches:

"न जायते म्रियते वा कदाचिन्" (*Na jāyate mriyate vā kadācin* – "The self is never born, nor does it ever die," Bhagavad Gītā 2.20).

This resonates with scientific debates on consciousness, affirming meditation's cognitive and emotional benefits.

Conclusion: A Shared Journey Toward Wisdom

• Beyond Cultural Boundaries: The Universality of Sanskrit Thought

Sanskrit wisdom transcends cultures, as captured in:

"एकं सद्भिर्वा बहुधा वदन्ति" (*Ekam sad viprā bahudhā vadanti* – "Truth is one, but the wise speak of it in many ways," R̥gveda 1.164.46).

• The Future of Cross-Cultural Dialogue

Sanskrit philosophy remains relevant in:

- Ethics (karma, dharma, non-violence)
- Psychology (Yogic mindfulness, consciousness studies)
- Ecology (environmental dharma, sustainable living)

Its dialogue with Western philosophy continues to shape perspectives on reality, selfhood, and ethics, ensuring its timeless intellectual legacy.

References

1. **Bryant, E. F.** (2009). *The Yoga Sūtras of Patañjali: A new edition, translation, and commentary*. North Point Press.
2. **Chakrabarti, K.** (2023, May 15). Navigating (living) philosophy: Sanskrit philosophy for philosophy today. *Blog of the American Philosophical Association*.
3. **Dasgupta, S.** (1922). *A history of Indian philosophy* (Vol. 1). Cambridge University Press.
4. **Deussen, P.** (1906). *The philosophy of the Upanishads* (A. S. Geden, Trans.). T&T Clark.
5. **Eliot, T. S.** (1922). *The waste land*. Boni & Liveright.
6. **Halbfass, W.** (1988). *India and Europe: An essay in understanding*. State University of New York Press.
7. **Hesse, H.** (1951). *Siddhartha* (H. Rosner, Trans.). New Directions.
8. **Mascaró, J.** (1965). *The Upanishads*. Penguin Classics.
9. **McEvilley, T.** (2002). *The shape of ancient thought: Comparative studies in Greek and Indian philosophies*. Allworth Press.
10. **Schopenhauer, A.** (1969). *The world as will and representation* (E. F. J. Payne, Trans.). Dover Publications. (Original work published 1818)
11. **Thoreau, H. D.** (1854). *Walden; or, life in the woods*. Ticknor and Fields.
12. **Versluis, A.** (1993). *American transcendentalism and Asian religions*. Oxford University Press.

AN INSIGHTFUL EXAMINATION OF QUANTUM ENTANGLEMENT, VEDIC RITUALS, AND COSMIC PHILOSOPHY: HIGHLIGHTING THE INTERCONNECTEDNESS OF *PURUSHA SUKTHAM* THROUGH THE ENDURING WISDOM OF FOUR VEDAS

Ms. T. R. SOWMANASYA

UG Student, PG and Research Department of Chemistry
Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli
Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

Dr. S. USHA

Head and Professor, Department of Sanskrit
Seethalakshmi Ramaswami College (Autonomous), Tiruchirappalli
Affiliated to Bharathidasan University, Tiruchirappalli

Abstract

This paper examines the intersection of Quantum Entanglement, Vedic Rituals, and Cosmic Philosophy, focusing on the Purusha Sukta of the Four Vedas. Quantum Entanglement and the Purusha Sukta reflecting a vision of unity and non-locality that aligns with quantum principles. By exploring these connections, the paper proposes that Vedic cosmology anticipates modern scientific insights, bridging ancient spiritual wisdom with contemporary quantum mechanics. The primary objective of this study is to examine the alignment between the principles of Quantum Entanglement and the cosmological and metaphysical concepts found in the Purusha Sukta and the broader Vedic corpus. This paper aims to investigate the relationship between quantum entanglement and the concept of cosmic unity as described in the Vedas. Analyze how Vedic rituals and symbolism reflect or foreshadow quantum phenomena. It also explore the implications of this synthesis for our understanding of consciousness, reality, and the cosmos. This research adopts an interdisciplinary approach, combining quantum physics with Vedic philosophy and cosmology. The methodology involves Textual Analysis, Comparative Framework, Philosophical Synthesis, and Symbolic Interpretation. This study may contribute to both spiritual and scientific discourses by offering a unified perspective that bridges ancient wisdom and contemporary quantum theory and the scientific backgrounds of vedic rituals.

Introduction

This study explores the profound intersection between Quantum Entanglement, Vedic Rituals, and Cosmic Philosophy, primarily focusing on the Purusha Sukta of the Four Vedas. The concept of quantum entanglement, which postulates a deep-seated connection between

particles regardless of spatial separation, resonates with the metaphysical vision of unity and non-locality embedded in the Purusha Sukta. By critically analyzing these parallels, this paper argues that Vedic cosmology anticipated certain foundational aspects of modern scientific thought, offering a bridge

between ancient spiritual wisdom and contemporary quantum mechanics (Capra, 1975).

Objective

The primary objective of this study is to explore the conceptual alignment between Quantum Entanglement and the cosmological and metaphysical themes found within the Purusha Sukta and the broader Vedic literature. Specifically, this paper seeks to:

- Examine the relationship between quantum entanglement and the principle of cosmic unity as articulated in the Vedas (Kak, 2002).
- Analyze the extent to which Vedic rituals and symbolic frameworks correspond to quantum mechanical principles.
- Investigate the implications of this interdisciplinary synthesis for our understanding of consciousness, reality, and the fundamental nature of the cosmos.

Methodology

This research adopts an interdisciplinary framework, integrating perspectives from quantum physics, Vedic philosophy, and cosmology. The methodology incorporates:

- **Textual Analysis:** A critical examination of primary Vedic texts and hymns to uncover philosophical insights (Subramanian, 2017).
- **Comparative Framework:** Establishing parallels between Vedic cosmology and contemporary quantum mechanics (Capra, 1975).
- **Philosophical Synthesis:** Synthesizing philosophical discourses from both scientific and spiritual traditions to establish conceptual coherence.

- **Symbolic Interpretation:** Deconstructing Vedic symbolism to explore its potential correlations with quantum mechanics (Kak, 2002).

To connect **Quantum Entanglement**, **Vedic Rituals**, **Darwin's Theory of Human Evolution**, and the **Purusha Sukta** is a fascinating exercise in exploring different facets of science, spirituality, and philosophical understanding. Let's break down these concepts and look for ways to connect them:

1. Purusha Sukta:

The **Purusha Sukta** is a hymn from the Rig Veda that describes the cosmic being (Purusha), who is both the source of the universe and its ultimate essence. The Purusha is said to be a primal, transcendent being, and from his body, the entire cosmos, including the gods, the world, and human beings, are created. The Purusha Sukta expresses the unity of the universe, where everything is interconnected, and all life forms emanate from the divine. It also emphasizes the importance of each part of the cosmos (humanity, animals, nature) in maintaining a cosmic balance.

2. Quantum Entanglement:

Quantum entanglement refers to a phenomenon in quantum mechanics where particles become linked, such that the state of one particle directly affects the state of another, no matter how far apart they are. This connection is immediate, faster than the speed of light, and seems to transcend traditional notions of space and time. It challenges our understanding of individuality and emphasizes interdependence and oneness at a deep, fundamental level of reality.

3. Vedic Rituals:

Vedic rituals are deeply tied to the metaphysical principles of interconnectedness, cosmic order (Rita), and the understanding that every action in the universe has a ripple effect on the cosmic balance. The Vedas, especially in texts like the **Rig Veda** and **Atharva Veda**, describe the unity of all existence and emphasize the importance of maintaining harmony between the individual and the universe. Vedic rituals often involve offerings to the cosmic deities, channeled through symbolic actions that are believed to align the material world with higher, spiritual realms.

4. Darwin's Theory of Human Evolution:

Darwin's theory of evolution emphasizes natural selection and the gradual development of species over time. It suggests that human beings, like all living organisms, evolved through a process of adaptation to their environment, resulting in the diversity of life forms we see today. In Darwin's view, humans share common ancestors with other species, and our evolution is a continuous, interconnected process, driven by the survival and reproduction of the fittest.

Connecting the Concepts:

1. Interconnectedness (Quantum Entanglement and Vedic Rituals): In quantum entanglement, all particles are connected in ways that transcend classical physics. This can be viewed as analogous to the Vedic concept of interconnectedness between all beings and the universe. The Purusha Suktam echoes this idea, as the universe is seen as emerging from the body of the Purusha. Just as entangled particles influence each other across

vast distances, the Purusha Suktam suggests that all beings and all forces in the universe are connected through the cosmic being (Purusha). In Vedic rituals, the participant aligns themselves with this cosmic order through acts of worship, prayer, and offerings, believing that they influence the material world and the cosmic world.

2. Evolution and Creation (Darwin's Theory and the Purusha Suktam):

Darwin's theory explains the material development of human beings from simpler life forms through natural selection. The Purusha Suktam, on the other hand, speaks of the creation of the world and humans from the body of the Purusha, symbolizing both a cosmic and evolutionary process. In one interpretation, the Purusha Suktam can be seen as a symbolic reflection of the evolutionary process. The cosmic being, in the Vedic worldview, is a source that evolves into the diversity of the cosmos, much like how evolution (as explained by Darwin) produces diversity through the gradual development of life forms.

3. Microcosm and Macrocosm (Vedic Rituals and Quantum Physics):

Vedic rituals aim to align the individual (microcosm) with the cosmos (macrocosm). Just as quantum entanglement suggests that particles, though separate in space, are part of a unified whole, Vedic rituals are designed to bring the individual into harmony with the cosmic order. This unity and interconnectedness resonate with the quantum view that everything in the universe is deeply linked, and a change in one part of the system can affect the entire system.

Purusha as the Source of Evolution:

The Purusha Suktham describes the cosmic being (Purusha) as the origin of all life. This view can complement Darwin's theory by suggesting that the process of evolution is not random but is part of a greater cosmic plan. From the Vedic perspective, the Purusha is both the essence and the cause of the world's unfolding, with every living being representing a manifestation of the cosmic entity. This could be viewed as a spiritual or metaphysical lens through which one could interpret the evolutionary process—not just as a biological phenomenon, but as a cosmic unfolding, where the divine essence manifests in the form of life.

Purusha Suktham: A Metaphysical Interpretation

The Purusha Suktham, contained in the Rigveda (10.90), presents a profound cosmological vision, depicting the cosmic being (Purusha) as simultaneously immanent and transcendent. It articulates a vision wherein all creation emerges from the sacrificial fragmentation of Purusha, symbolizing the ontological unity of existence (Capra, 1975). This philosophical construct parallels the observer effect in quantum mechanics, wherein the act of measurement collapses wave functions into definite states, signifying the interdependent nature of reality (Bohr, 1935).

Quantum Entanglement: A Brief Overview

Quantum entanglement describes a phenomenon in which two or more particles exhibit correlated states, regardless of the distance separating them. This discovery challenges classical notions of separability and locality, suggesting an intrinsic unity at the quantum

level of reality (Bohr, 1935). Einstein famously referred to this phenomenon as "spooky action at a distance," yet experimental validations, including those conducted by Aspect et al. (1982), confirm its legitimacy. The implications of entanglement not only redefine our understanding of space and time but also resonate with the holistic worldview articulated in Vedic philosophy.

The Cosmic Vision of Vedic Rituals

Vedic rituals transcend mere religious practice; they embody intricate representations of cosmic order (Rta). The Yajnas (sacrificial rituals) encapsulate the principle of universal interconnectedness, wherein human actions influence and sustain the cosmic balance (Subramanian, 2017). This notion of non-local influence mirrors the fundamental tenets of quantum entanglement, wherein actions performed on one particle instantaneously affect its entangled counterpart. The Yajurveda, in particular, prescribes ritualistic methodologies that reinforce the interconnected fabric of existence, closely aligning with entanglement's implications for causality (Kak, 2002).

Interpretation of Human Evolution Theory – The Varna System

The **Purusha Suktham** is a profound hymn found in the **Rigveda (10.90)**, describing the cosmic being, **Purusha**, whose self-sacrifice leads to the creation of the universe. This hymn presents a metaphysical perspective on the origin and evolution of existence, offering insights that can be compared to modern theories of evolution and cosmology. While **Darwinian evolution** explains biological progression through natural selection, the **Vedic framework**

portrays an evolutionary model that is both material and spiritual. This paper aims to interpret human evolution in light of the **Purusha Suktam**, address common misconceptions, and demonstrate its relevance in contemporary discussions on creation and human development.

1. The Cosmic Evolution in Purusha Suktam

The **Purusha Suktam** describes Purusha as a cosmic entity encompassing all of existence. The hymn states:

"सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपात्। स भूमिं विश्वतो वृत्वा अत्यतिष्ठद्दशाङ्गुलम्॥" (Rigveda 10.90.1)

("The Cosmic Purusha has a thousand heads, a thousand eyes, and a thousand feet. He pervades the entire earth and extends beyond it by ten fingers' breadth.")

This verse metaphorically represents the **universal presence of consciousness** and its expansion, which aligns with **modern cosmological models** like the Big Bang, where the universe expands from a singularity. The Vedic vision implies an ordered, progressive evolution of existence from a unified source, an idea dissimilar to contemporary cosmological and evolutionary theories.

2. Evolution of Life Forms and the Vedic Perspective

While **Darwinian evolution** describes the gradual transformation of species through natural selection, the **Purusha Suktam** suggests an evolutionary process that is both **material and spiritual**. The hymn states:

"तस्माद्यज्ञात् सर्वहुतः ऋचः सामानि जज्ञिरे। छन्दांसि जज्ञिरे तस्मात् यजुस्तस्मादजायत॥" (Rigveda 10.90.9)

("From that great cosmic sacrifice, the Rig and Sama Vedas were born. From it, the meters

of speech and the Yajur Veda arose.") This verse implies a **progressive emergence of order and knowledge** from an initial, unified state. In modern terms, this could be seen as a metaphor for the gradual development of complexity in life forms and consciousness over time.

Clearing the Misconception

- **Misconception:** The Vedas reject the idea of evolution.
- **Clarification:** The **Purusha Suktam** supports a structured, progressive unfolding of life, akin to an evolutionary process, although expressed in **spiritual and symbolic terms** rather than in biological terminology.

3. The Fourfold Society and Its Misinterpretation

One of the most controversial aspects of the **Purusha Suktam** is its reference to the creation of the **four varnas (social orders)** from different parts of Purusha's body:

"ब्राह्मणोऽस्य मुखमासीद् बाहू राजन्यः कृतः। ऊरू तदस्य यद्वैश्यः पद्भ्यां शूद्रो अजायत॥" (Rigveda 10.90.12)

Clearing the Misconception

- **Misconception:** This verse justifies caste-based discrimination.
- **Clarification:** The hymn describes a **functional, not hierarchical**, classification of society. The metaphor of body parts emphasizes **interdependence** rather than superiority or inferiority. The original system was based on one's **qualities (guna) and actions (karma)**, not birth.
- This aligns with the **biological understanding of human diversity**, where

different individuals contribute uniquely to society without inherent superiority or inferiority.

4. Cyclic Creation and Evolutionary Cycles in Vedic Thought

Hindu cosmology, as reflected in the **Purusha Suktam**, speaks of repeated cycles of creation and dissolution (**Srishti and Pralaya**). This aligns with modern **cyclic universe models** proposed in physics, such as the **oscillating universe theory**.

"अजात्येनाजायमानो बहुधा विजयते। तस्य धीराः परिजानन्ति योनिः॥" (Rigveda 10.90.16)

("That which is unborn manifests in many forms. The wise understand its true nature.")

Scientific Parallel

- Modern physics suggests the possibility of an **oscillating universe**, where the cosmos undergoes periodic creation and dissolution, much like the **Vedic concept of Kalpas (cosmic time cycles)**.
- **Clarification:** Evolution is not viewed as a one-time linear progression but as a **cyclic phenomenon** within an eternal cosmic framework.

Conclusion

This study contributes to both spiritual and scientific discourses by presenting a unified perspective that integrates ancient Vedic wisdom with contemporary quantum theory. The insights embedded in the Purusha Suktham and the Vedic corpus exhibit striking parallels to the principles of quantum entanglement, reinforcing the notion of an interconnected

cosmic fabric. While quantum physics continues to explore the ramifications of entanglement, Vedic philosophy has long posited a vision of holistic unity. By synthesizing these perspectives, we advance our understanding of the universe as a coherent, conscious entity, bridging the epistemic divide between tradition and modernity.

References

1. Aspect, A., Dalibard, J., & Roger, G. (1982). Experimental test of Bell's inequalities using time-varying analyzers. *Physical Review Letters*, 49(25), 1804-1807.
2. Bohr, N. (1935). Can quantum-mechanical description of physical reality be considered complete? *Physical Review*, 48(8), 696-702.
3. Capra, F. (1975). *The Tao of Physics: An Exploration of the Parallels between Modern Physics and Eastern Mysticism*. Shambhala Publications.
4. Kak, S. (2002). The wave function of consciousness: A hypothesis. *NeuroQuantology*, 1(1), 1-11.
5. Subramanian, R. (2017). *Vedic Science and Modern Physics: A Comparative Study*. Bharatiya Vidya Bhavan.
6. Griffith, Ralph T.H. (1889). *The Hymns of the Rigveda*.
7. Aurobindo, Sri (1998). *The Secret of the Veda*.
8. Radhakrishnan, S. (1953). *The Principal Upanishads*.
9. Frawley, David (1994). *Gods, Sages, and Kings: Vedic Secrets of Ancient Civilization*.
10. Hawking, Stephen (1998). *A Brief History of Time*.

Bodhi International Journal is assigned
by ISSN National Centre, India
National Science Library, New Delhi

Journal Indexed and Impact Factor by
International Institute of
Organized Research (I2OR)

Information of Bodhi Journal

Subjects for Papers

The journal welcomes publications of quality papers on research in humanities, arts, science, agriculture, anthropology, education, geography, advertising, botany, business studies, chemistry, commerce, computer science, communication studies, criminology, cross cultural studies, demography, development studies, geography, library science, methodology, management studies, earth sciences, economics, entrepreneurship, bioscience, fisheries, history, information science & technology, law, life sciences, logistics and performing arts (music, theatre & dance), religious studies, visual arts, women studies, physics, fine art, microbiology, physical education, public administration, philosophy, political sciences, psychology, population studies, social science, sociology, social welfare, linguistics, literature and so on.

Hosted by

SEETHALAKSHMI RAMASWAMI COLLEGE

(Autonomous)

(Affiliated to Bharathidasan University)
Accredited with "A+" Grade by NAAC (4th Cycle)
Tiruchirappalli, Tamil Nadu

Articles should be mailed to
bodhijournal@gmail.com

BODHI

International Journal of
Research in Humanities,
Arts and Science

www.bodhijournals.com

Powered & Published by
Center for Resource, Research and
Publication Services (CRRPS) India.
www.crrps.in